SERIA DE AUTOR

ERIC-EMMANUEL SCHMITT

Pe când eram o operă de artă

roman

book

HUMANITAS fiction

ERIC-EMMANUEL SCHMITT
LORSQUE J'ÉTAIS UNE ŒUVRE D'ART
© Editions Albin Michel S.A. – Paris, 2002
All rights reserved.

© Humanitas Fiction, 2011, 2013 (ediţia print)
© Humanitas Fiction, 2014 (ediţia digitală)

ISBN: 978-973-689-687-7 (epub)

EDITURA HUMANITAS FICTION
Piaţa Presei Libere 1, 013701 Bucureşti, România
tel. 021/408 83 50, fax 021/408 83 51
www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro
Comenzi prin e-mail: vanzari@libhumanitas.ro
Comenzi telefonice: 0372.743.382; 0723.684.194

ERIC-EMMANUEL
SCHMITT

Pe când eram o operă de artă

Traducere din franceză de
MARIEVA IONESCU

Mi-am ratat întotdeauna sinuciderile.

Ca să fiu mai exact, am ratat întotdeauna totul: şi viaţa, şi sinuciderile.

Ceea ce e dureros în cazul meu e că-mi dau seama de asta. Există o mulţime de oameni ca mine pe lume, fără forţă, inteligenţă, frumuseţe sau noroc, dar din nefericire, spre deosebire de ei, eu sunt conştient de asta. N-am primit nici unul dintre aceste daruri, în afară de luciditate.

Să-mi ratez viaţa, mai treacă-meargă… dar să-mi ratez şi sinuciderile! Mi-e ruşine cu mine. Incapabil să intru-n viaţă şi împiedicat să ies din ea, îmi sunt mie însumi inutil, nu-mi datorez nimic. Aşa că a sosit timpul să-mi impun puţin voinţa în faţa destinului. Viaţa am primit-o ca atare; dar moartea, moartea o să mi-o ofer singur!

Cam asta îmi spuneam în dimineaţa aceea, privind prăpastia care se deschidea la picioarele mele. Cât vedeam cu ochii, numai râpe, crevase, stânci ascuţite împungând arbuştii şi, mai jos, o vâltoare de ape imensă, furioasă, haotică, o provocare adusă imobilităţii. Luându-mi viaţa, aveam să capăt un dram de stimă pentru mine însumi. Până atunci, existenţa nu-mi dăruise nimic: fusesem conceput din neglijenţă, fusesem născut prin expulzare, crescusem conform unei programări genetice, pe scurt, mă suportasem destul. Aveam douăzeci de ani, pe care, de asemenea, îi suportasem. De trei ori încercasem să preiau controlul şi tot de trei ori obiectele mă trădaseră: funia de care voiam să mă spânzur se rupsese sub greutatea mea, somniferele se dovediseră a fi pilule placebo, iar prelata unui camion îmi amortizase căderea de la etajul cinci. Dar aici puteam să mă desfăşor în voie, din a patra încercare aveam să reuşesc.

Faleza Palomba Sol era cunoscută pentru sinucideri. Ascuţită, abruptă, înălţându-se o sută nouăzeci şi nouă de metri deasupra valurilor zbuciumate, le oferea trupurilor care se aruncau de pe marginea ei cel puţin trei ocazii să devină cadavre: fie se înfigeau în ţancuri, fie se spărgeau în mii de bucăţele printre recife, fie mureau din cauza şocului la contactul cu apa, o moarte prin înec fără nici o durere. De secole, era un loc unde n-aveai cum să ratezi. Venisem deci şi eu, foarte încrezător.

Înainte să mă arunc, am tras adânc aer în piept.

Sinuciderea e ca paraşutismul, primul salt e cel mai bun. Prin repetare, emoţiile se atenuează, recidiva blazează. În dimineaţa aceea, nici măcar nu-mi mai era frică. Era o vreme perfectă. Cer senin, vânt puternic. Vidul mă atrăgea ca două braţe deschise. Întinsă sub mine, marea îşi lingea buzele de spumă aşteptându-mă.

În curând aveam să mă arunc.

Cum de eram aşa de calm? De ce să mă prefac dezgustat, când de data asta totul avea să fie bine? Puţin nerv! Puţină acţiune! Violenţă! Teroare! Măcar ultimul meu sentiment să fie un sentiment adevărat!

Inutil. Eram la fel de indiferent, continuând în acelaşi timp să-mi reproşez indiferenţa. Apoi mi-am reproşat reproşul. Oare nu muream tocmai ca să termin odată cu reproşurile? De ce să dau, în ultimul moment, valoare acestei vieţi pe care o părăseam tocmai pentru că n-avea nici o valoare?

În curând aveam să mă arunc.

Mi-am acordat câteva secunde ca să mă bucur de această certitudine: aveam să termin cu totul.

M-am gândit cât de uşor era, ce simplitate graţioasă aveau ultimele secunde din viaţa mea. Dansul acela. Mi-am luat puţin avânt din călcâie şi…

— Daţi-mi douăzeci şi patru de ore!

O voce de bărbat, groasă, puternică, s-a auzit dintr-odată de nicăieri. Întâi am crezut că mi se pare.

— Aţi auzit bine, daţi-mi douăzeci şi patru de ore. Atât. După părerea mea, îmi vor fi de ajuns.

Bărbatul îmbrăcat în alb, aşezat pe un scăunel pliant, picior peste picior, sprijinindu-şi degetele pline de inele pe măciulia unui baston din fildeş, mă privea din cap până-n picioare, ca pe un obiect.

— Fireşte, va trebui să-mi pun la contribuţie imaginaţia, dar… nu-i aşa…

Şi-a încheiat cugetarea cu un mic hohot de râs, zdruncinat, ca un acces de tuse seacă. Mustaţa subţire i s-a ridicat, dând la iveală dinţii, care au strălucit colorat în soare.

M-am apropiat.

Pe smalţul caninilor şi incisivilor erau montate mici pietre preţioase.

Când am ajuns la doi metri de el, ca şi când s-ar fi temut să nu i le fur, şi-a stăpânit zâmbetul.

M-am oprit. Scena era complet lipsită de sens. Nu mai ştiam de ce mă întrerupsesem, nici măcar nu pricepusem ce-a zis, fusesem deranjat. I-am spus şi lui asta, brutal:

— Lăsaţi-mă în pace. Tocmai mă sinucid.

— Da, da… am observat… de-asta vă şi propuneam să aşteptaţi douăzeci şi patru de ore.

— Nu.

— Dar douăzeci şi patru de ore nu sunt mare lucru…

— Nu.

— Ce mai înseamnă douăzeci şi patru de ore, când ţi-ai ratat deja întreaga viaţă?

— Nu! Nu! Şi iar nu!

Urlasem, de necaz. A tăcut şi a-ntors capul, ca şi cum l-ar fi jignit violenţa tonului meu, ca şi cum aş fi comis o nedreptate. Se îmbufnase.

Am ridicat din umeri şi m-am întors pe marginea falezei. Doar n-aveam să-mi ratez moartea din cauza unui cretin care-şi împopoţonase dinţii cu pietre preţioase!

Am tras zdravăn aer în piept, ca să-mi recapăt calmul. Dedesubt, marea mi s-a părut şi mai îndepărtată, sălbaticele valuri care se izbeau de stânci, şi mai furioase, recifele, şi mai ascuţite, iar colţii stâncilor, şi mai deşi. Vântul devenea o lamentaţie care-mi agasa urechile, o lamentaţie de om învins.

Tot acolo era tipul?

Ia gata! Ce-mi păsa mie de el? Îndeplineam cel mai important şi mai demn act din toată existenţa mea. Nimic nu trebuia să-mi distragă atenţia.

Da, dar tot acolo era tipul?

Am aruncat o privire în spate: se prefăcea, conştiincios, că nu vrea să deranjeze, cu gândurile aiurea, aşezat, prea elegant, prea calm, ca şi când ar fi ascultat un concert de duminică după-masa în foişorul din parcul Florida.

M-am hotărât să-l ignor şi să mă concentrez din nou la săritură.

Totuşi, simţeam o apăsare în ceafă. Mă privea, da; cum îşi dădea seama că nu-l mai am în câmpul vizual, mă şi fixa cu privirea, eram sigur, mă

simţeam ars, ţintuit de acei doi ochi negri din spatele meu, care nu-mi dădeau pace. Nu mai eram nici singur, nici liniştit.

M-am întors spre el exasperat:

— Tocmai mă sinucid, nu mă dau în spectacol!

— Urmăream păsările.

— Nu-i adevărat. Cum mă-ntorc cu spatele, simt că mă priviţi.

— Vi se pare.

— Plecaţi de-aici!

— De ce?

— Incredibil! N-aveţi altă treabă?

S-a uitat la ceas, nonşalant.

— Nu, nu iau prânzul decât peste două ore.

— Plecaţi de-aici!

— Dar oricine are dreptul să stea pe faleză.

— Plecaţi, că vă sparg faţa!

— Vă înşelaţi: poate că sunteţi asasinul, dar sunteţi în acelaşi timp şi victimă.

— Nu pot să mor în asemenea condiţii!

Se dusese naibii indiferenţa de care dădusem dovadă în urmă cu doar câteva clipe, îşi luase zborul odată cu pescăruşii, în larg, şi probabil că se distra pe deasupra recifelor, lăsându-se dusă de vânt, imobilă.

— Vreau să fiu singur. Vreau ca momentul ăsta să-mi aparţină doar mie. Vreau să fiu liniştit. Cum puteţi să staţi pe capul unui om care se aruncă printre stânci?

— E foarte interesant.

Apoi a adăugat cu o voce foarte blândă:

— Vin des aici.

Ochii i s-au adumbrit puţin, pe cerul irişilor îi treceau amintiri.

— Am văzut mulţi bărbaţi şi multe femei sinucigându-se. N-am intervenit niciodată. Dar dumneavoastră…

— Ce-i cu mine?

— Vreau neapărat să vă opresc. Îmi dau perfect seama că întrerup un plan, că vă deranjez. Totuşi – şi asta e ciudat – eu, care nu sunt deloc interesat de contemporanii mei, nu vreau să vă puneţi capăt zilelor.

— De ce?

— Pentru că vă înţeleg foarte bine. Dacă aş fi în locul dumneavoastră, m-aş arunca. Dacă aş avea silueta dumneavoastră, o siluetă atât de… descurajantă, m-aş arunca. Dacă aş avea douăzeci de ani, ca dumneavoastră, adică douăzeci de ani fără prospeţime, cu un aer deja distrus, m-aş arunca. Ce ştiţi să faceţi? Aveţi vreun talent? Vreo meserie?

— Nu.

— Vreo ambiţie?

— Nu.

— Atunci aruncaţi-vă.

Mă pregăteam să-i răspund că nu pot să fac asta, tocmai din cauza lui, dar am simţit că era mai bine să pun capăt conversaţiei.

Am păşit hotărât spre prăpastie şi m-am oprit, la fel de hotărât, pe margine. Gândurile îmi imobilizau picioarele pe pământ. Cum îşi permitea tipul ăsta plin de inele să mă judece? Cum îndrăznea să-mi spună că pot să mă duc naibii? Cine era el ca să-mi ordone să mă arunc? M-am întors şi i-am strigat:

— Nu mă sinucid pentru dumneavoastră, ci pentru mine!

S-a ridicat, deşirând un trup înalt şi zvelt, şi a venit lângă mine.

Vântul îl împingea înainte şi-napoi.

— Chiar că sunteţi nehotărât. Când vă propun să nu vă aruncaţi, vreţi să vă aruncaţi. Iar când vă propun să vă aruncaţi, nu mai vreţi. Simţiţi mereu nevoia să vă contraziceţi interlocutorii?

— Ceea ce fac e doar treaba mea. Aşa că refuz pur şi simplu să ştiu că sunteţi aici. Plecaţi!

— Oricum, e prea târziu, n-o să vă mai aruncaţi. Dacă eziţi mai mult de patru minute, nu te mai arunci niciodată. E dovedit. Iar eu vă studiez deja de opt minute.

A zâmbit şi soarele a sclipit în toate pietricelele de pe dinţii lui. Cred că am făcut ochii mari de mirare.

El m-a fixat cu privirea, serios.

— Nu vă cer decât douăzeci şi patru de ore. Daţi-mi-le. Şi, dacă nu reuşesc să vă conving să trăiţi, mâine la aceeaşi oră şoferul meu vă va aduce aici şi vă veţi sinucide.

A arătat cu degetul spre stradă, la o limuzină crem din care a coborât un şofer îmbrăcat din cap până-n picioare în piele neagră, fumând şi scrutând orizontul.

— Douăzeci şi patru de ore! Ce înseamnă douăzeci şi patru de ore, dacă vă recăpătaţi pofta de viaţă?

Nu-l înţelegeam. Un bărbat care nu exprima nici blândeţe, nici bunătate şi care totuşi voia să mă salveze. Filantropii erau de obicei grăbiţi, plini de vioiciune, aveau ochi naivi şi umezi deasupra unor obraji plini şi îmbujoraţi, o autoritate veselă pe care tipul ăsta n-o avea. M-am uitat la el pieziş. Adăpostiţi de nişte sprâncene cenuşii, stufoase, adânciţi în orbite pentru a vedea fără să fie văzuţi, deasupra unui nas subţire şi coroiat, ochii lui întunecaţi păreau să măsoare lumea ca dintr-un cuib de vultur. Urmărind cormoranii ca şi când şi-ar fi ales prada, cu precizie şi duritate, era într-adevăr frumos, dar acea frumuseţe nu avea nimic omenesc. Era regală.

Simţindu-se măsurat din priviri, s-a întors către mine şi, cu un efort de voinţă, anevoie, mi-a zâmbit. Printre buze i-am zărit din nou rubinul, smaraldul, topazul, opalul, diamantul, numindu-le pe fiecare în gând. Şi totuşi, ce era strălucirea aceea de peruzea de pe caninul stâng?

— Spuneţi-mi, piatra albastră e lapislazuli?

A tresărit şi şi-a stăpânit din nou zâmbetul. M-a fixat cu ochii lui pătrunzători, înduioşat.

— Lapislazuli? Prostuţule! Nu e lapislazuli, e un safir.

— Accept.

— Poftim?

— Vă dau cele douăzeci şi patru de ore.

Aşa l-am cunoscut pe bărbatul care mi-a schimbat viaţa şi pe care, în naivitatea mea, l-am numit timp de câteva luni Binefăcătorul meu.

Limuzina rula fără zgomot.

Binefăcătorul meu a scos dintr-o portieră o sticlă de şampanie, din altă portieră, două cupe şi, aşezaţi pe bancheta de piele maronie, învăluiţi de mirosul tare de ambră care plutea în interiorul vehiculului, ameţindu-ne deja, am băut pe săturate. Mă agăţam de această activitate, pentru că mă scutea de conversaţie. În plus, mă fascina să beau într-un spaţiu în mişcare.

De altfel, dacă n-aş fi văzut peisajul defilând înapoi dincolo de geamurile fumurii, aş fi jurat că nici măcar nu pornisem din loc.

Ne-am oprit în faţa unei porţi înalte, împodobită cu caprifoi şi ornamente din fier forjat. Ne-a deschis un portar. Suplă, silenţioasă, maşina a intrat în curte.

— Iată-ne la l’Ombrilic.

— L’Ombrilic.

— Aşa se numeşte domeniul meu.

Aleea, străjuită de tise tăiate atent, se înfăşura în jurul unei coline. Urca neîntrerupt, ca şi cum ar fi urmat traiectoria unui şurub. Curbele la stânga, printre aceleaşi garduri vii formate din aceiaşi arbuşti cenuşii, mă striveau de portieră. Mă sufocam. Era deja un coşmar. Inima îmi cădea în partea dreaptă a corpului. Mă ţineam strâns de mâner. Mai aveam puţin şi vomitam.

Binefăcătorul meu m-a privit şi şi-a dat seama că mi-e rău.

— L’Ombrilic e în centrul spiralei, mi-a explicat el, de parcă asta ar fi putut să mă facă să mă simt mai bine.

Maşina s-a redresat în sfârşit, cât era de lungă, şi s-a oprit în faţa unei vile imense pe care n-am s-o descriu, tocmai pentru că era imensă. Voi spune numai că era întruchiparea în cel mai înalt grad a ceea ce se înţelege prin lux şi extravaganţă. Dintr-un vestibul circular străjuit de coloane porneau în toate direcţiile rânduri de scări, formând balcoane de diverse mărimi şi înălţimi, de unde urcau sau coborau perdele în falduri unduitoare. Palierele erau împodobite cu statui uriaşe, pe jumătate oameni, pe jumătate animale, în poziţii ciudate. L-am urmat pe majordom de-a lungul coridoarelor împânzite cu fotografii de-ale gazdei mele, multiplicate la infinit şi variind prin câte un infim detaliu. Apoi am urcat pe o scară mai strâmtă, ornată cu pânze în tuşe groase care o înfăţişau pe gazda mea făcând dragoste cu toate animalele din lume, inclusiv cu un hipopotam şi cu un inorog. În toate avea ataşat un sex ca o măciucă groasă şi rotundă, stacojie, un obiect destinat suferinţei mai degrabă decât plăcerii. Majordomul înainta impasibil printre acele scene de rut, aşa cum făceau şi servitoarele şi servitorii cu care ne întâlneam, iar eu i-am imitat. Unde nimerisem?

La ultimul etaj, majordomul m-a poftit într-un mic apartament ale cărui uşi cu geam dădeau spre mare.

Pe pereţi erau atârnate guaşe cu scoici şi melci. Întâi aproape că m-am mirat, apoi m-am simţit uşurat. Apropiindu-mă, mi-am dat seama că de fapt erau imagini cu femei torturate şi contorsionate. Era clar, un singur lucru nu-şi găsea locul pe zidurile acestei case: măsura.

Majordomul a ieşit, m-am întins pe pat şi, fără să ştiu de ce, am început să plâng. Lacrimile mi-erau de neoprit, ca şi sughiţurile care mă făceau să mă zvârcolesc pe pătură. Cred că am stat aşa cel puţin o oră, zdruncinat, zdrobit, din ce în ce mai transpirat şi din ce în ce mai murdar, cuprins de o suferinţă necunoscută, până când am înţeles că ceea ce nu puteam de fapt să suport era contrastul imens dintre voinţa mea de-a sfârşi cu viaţa şi prezenţa în acea casă somptuoasă.

— Ce-ar fi să-mi mai spuneţi câte ceva despre dumneavoastră?

Pe unde intrase? De când era acolo? Aşezat pe marginea patului, stătea aplecat spre mine cu o figură plictisită care exprima probabil compasiune.

— La ce bun? i-am răspuns. Dumneavoastră trebuie să-mi redaţi pofta de viaţă.

— Pentru asta să nu vă faceţi griji, o să vină.

Mi-a întins o cupă de şampanie. De unde scotea sticlele şi paharele acelea, pe care le făcea să apară ca un magician? Lacom, am primit şampania aşa cum credincioşii primesc azima. Dacă mă îmbătam, măcar nu mai gândeam atâta.

— Aşadar, a început el din nou, cine sunteţi?

— Îi cunoaşteţi pe fraţii Firelli?

— Sigur!

— Ei bine, sunt fraţii mei.

A izbucnit în râs. Cuvintele mele i s-au părut atât de amuzante, încât s-a lăsat în voia unui acces puternic de râs. Amuzamentul lui părea cu atât mai crud, cu cât pleoapele i se închideau când hohotea, ca şi cum n-ar mai fi existat nimic altceva, ca şi cum râsul batjocoritor pulveriza totul, în primul rând pe mine! Eram împietrit.

În sfârşit, ştergându-şi lacrimile de la ochi şi uitându-se pentru prima dată cu amabilitate la mine, a spus:

— Bun, acum serios vorbind, cine sunteţi?

— Tocmai v-am spus. De zece ani încoace, toată lumea are aceeaşi reacţie la asta. Sunt unul dintre fraţii Firelli, dar nimeni nu mă crede. M-am săturat. De-asta vreau să mor.

Uluit, s-a ridicat şi m-a examinat atent.

— E incredibil. Aveţi aceeaşi mamă?

— Da.

— Şi acelaşi…

— Da.

— E… Şi v-aţi născut înainte, odată cu sau după ceilalţi fraţi Firelli?

— După ei. Sunt fraţii mei mai mari.

— Incredibil!

Pe vremea aceea, pe insula pe care trăiam toată lumea ştia cine sunt fraţii Firelli. Ziare, postere, afişe, reclame, clipuri, filme, suporturile media cumpărau pe bani grei permisiunea de a-i expune pe fraţii Firelli. Aşa că vânzările se dublau, publicul se înghesuia, investitorii îşi vedeau casele doldora de bani: cei doi fraţi Firelli erau pur şi simplu cei mai frumoşi băieţi din lume.

Nu-i doresc nimănui să coabiteze, încă din copilărie, cu frumuseţea. Atunci când se arată rar, frumuseţea iluminează lumea. Dacă însă te ciocneşti de ea în fiecare zi, arde şi provoacă răni care nu se vindecă niciodată.

Fraţii mei erau frumoşi, de o frumuseţe evidentă, de o frumuseţe care nu are nevoie de nici o explicaţie. Strălucirea pielii lor avea ceva ireal: păreau să producă singuri lumina aceea. S-ar fi zis că ochii lor inventaseră culoarea, aveau toate nuanţele de albastru, de la azuriu la bleumarin, trecând prin albastrul-mov, albastrul-cenuşiu, cobalt, indigo şi peruzea. Buzele lor roşii, fine, aveau o rotunjime plină care te făcea mereu să visezi la un sărut. Nasurile lor aveau proporţii perfecte pe care nările fremătătoare le făceau senzuale. Înalţi, bine clădiţi, destul de puternici încât să li se ghicească formele, exact cât trebuie ca să rămână eleganţi, atrăgeau toate privirile imediat ce apăreau. Fiind doi, perfecţiunea lor era cu atât mai impresionantă. Doi, absolut identici.

Gemenii urâţi provoacă râsul. Gemenii frumoşi sunt o minune. Faptul că erau gemeni dădea ceva miraculos splendorii lor.

Forţa frumuseţii este că le dă impresia celor din jurul ei că devin la rândul lor frumoşi. Fraţii mei câştigau milioane vânzând această iluzie. Lumea se bătea pe ei pentru dineuri, inaugurări, emisiuni de televiziune, coperte de reviste. Nu puteam să-i învinovăţesc pe oameni pentru că se lăsau atraşi în capcana acestui miraj, chiar eu fusesem prima lui victimă. În copilărie, mă convinsesem că sunt magnific, ca şi ei.

În momentul în care ei au devenit celebri exploatându-şi comercial trupul, eu intram la liceu. Când primul profesor a strigat catalogul şi mi-a pronunţat numele, Firelli, toate privirile colegilor s-au întors către cel care strigase: „Prezent!“ Stupoare generală. Până şi profesorul era nedumerit. L-am încurajat cu un zâmbet să dezvăluie adevărul.

— Eşti… eşti rudă cu fraţii Firelli? m-a întrebat el.

— Da, sunt fratele lor, am răspuns eu cu mândrie.

Clasa a izbucnit dintr-odată într-un hohot de râs. Chiar şi profesorul a mustăcit câteva momente, apoi ne-a cerut să ne potolim şi să facem linişte.

Eram buimăcit. Se întâmplase ceva – şi de-atunci s-a tot repetat – ce nu înţelegeam. Fără să mai pricep nimic din lecţia aceea în afară de un zumzet într-o limbă străină, am aşteptat disperat recreaţia.

Am zbughit-o la toaletă şi m-am studiat în oglindă. Am văzut un străin. Pe cineva total necunoscut. Până atunci îi vedeam pe fraţii mei, pentru că nu mă îndoisem nici o secundă, contemplându-i mereu, în dublu exemplar, că semănam cu ei. În acea zi, în oglinda agăţată deasupra chiuvetei murdare am descoperit o figură fadă în continuarea unui trup fad, o siluetă atât de neinteresantă, lipsită de trăsături remarcabile şi de personalitate, încât mi s-a făcut imediat lehamite de ea.

— Sunteţi unul dintre fraţii Firelli! a spus din nou Binefăcătorul meu, frământându-şi bărbia. Acum vă înţeleg şi mai bine disperarea.

Mi-a umplut cupa de şampanie şi mi-a arătat iar toate pietrele lui preţioase.

— În sănătatea dumneavoastră, sunt încântat că ne-am cunoscut. Aşteptările mi-au fost depăşite. Noroc.

L-am lăsat pe el să-şi ciocnească paharul de al meu, pentru că eram deja atât de ameţit, încât aş fi ratat ţinta.

— Am impresia că pe mine nu m-aţi recunoscut, a spus el, uşor iritat. Mă-nşel?

— De ce… ar fi trebuit? Sunteţi celebru?

— Sunt Zeus-Peter Lama.

A întors modest capul, convins că m-a impresionat. Ce păcat! Numele nu-mi spunea nimic şi am presimţit că scăparea asta avea să-mi aducă necazuri. M-am gândit că trebuie să exclam foarte repede: „Bine-nţeles!“ sau „Ce onoare!“ sau „Doamne, unde mi-a fost capul!“, pe scurt, una dintre acele formule convenţionale care m-ar fi făcut să par mai puţin fraier şi prin care aş fi evitat să-mi jignesc gazda. Dar – poate din cauza băuturii? – nu am fost suficient de rapid şi furia lui mi-a luat-o înainte.

— Pe ce planetă aţi trăit, sărmane prieten? Nu numai că nu arătaţi deloc bine, dar nu sunteţi nici inteligent!

Vocea îi şuiera ca un bici. Mă fixa nemilos.

— Îi cunoaşteţi pe fraţii Firelli, dar nu-l cunoaşteţi pe Zeus-Peter Lama? Aveţi tărâţe în loc de creier!

— Pe ei îi cunosc fiindcă sunt fraţii mei şi fiindcă am suferit destul din cauza asta. De restul lumii puţin îmi pasă!

— Nu vă uitaţi la televizor? Nu citiţi ziarele?

— Ca să-i văd pe fraţii mei, fără să fiu şi eu cu ei? Nu, mulţumesc.

S-a oprit, surprins de replica mea. Simţeam că trebuie să fac şi mai mult pe prostul ca să-l calmez.

— De ce credeţi că vreau să mă sinucid? Tocmai pentru că nu ştiu nimic despre nimic. Nouă ani în depresie. Nu mă mai interesează nimic. Aşa cum nici eu nu interesez pe nimeni. Poate că dacă aş fi ştiut că existaţi n-aş fi încercat să mă sinucid!

Enormitatea linguşelii mele n-a părut să-l dea pe spate. S-a calmat şi s-a aşezat din nou în faţa mea. L-am implorat:

— Explicaţi-mi cine sunteţi, domnule. Şi iertaţi-mi ignoranţa, la ora asta aş fi putut să zac pe fundul mării, ciugulit de peşti.

A tuşit de câteva ori şi s-a aşezat picior peste picior.

— E foarte stânjenitor să vă vorbesc despre mine.

— Nu, eu sunt stânjenit, domnule.

— E jenant pentru modestia mea. Sunt Zeus-Peter Lama, cel mai mare pictor şi sculptor al vremurilor noastre.

S-a sculat în picioare, a băut o gură de şampanie, a ridicat din umeri şi m-a ţintuit cu privirea lui pătrunzătoare.

— Ce s-o mai dăm cotită, sunt un geniu. Iar dacă n-aş fi conştient de asta nici n-aş fi un geniu. M-am afirmat la vârsta de cincisprezece ani, prin picturile pe săpun negru. La douăzeci de ani, făceam sculpturi din paie. La douăzeci şi doi, am colorat Dunărea. La douăzeci şi cinci, am învelit Statuia Libertăţii în hârtie de prins muşte. La treizeci de ani, am terminat prima mea serie de busturi din miere lichidă. După aceea, totul a venit de la sine… Eu nu m-am spetit niciodată cu munca, tinere prieten, n-am mâncat niciodată pesmeţi, nici carne de vacă nebună. Am trăit întotdeauna ca-n puf, sunt cunoscut şi recunoscut în toată lumea, în afară de cazuri patologice ca al dumneavoastră, orice gest al meu valorează o avere, pentru cea mai mică mâzgăleală câştig cât câştigă un profesor într-o viaţă-ntreagă, sunt putred de bogat, dar n-am de gând să putrezesc. Ce s-o mai lungesc, am geniu, glorie, frumuseţe şi bani. O pacoste, nu-i aşa?

Nu ştiam ce să-i răspund. S-a apropiat şi şi-a expus din nou, pe sub mustaţă, vitrina cu pietre preţioase.

— În plus, în pat sunt un amant nemaipomenit.

Eram lămurit şi uluit. Tipul îşi afirma propria valoare cu atâta siguranţă, încât nu mai lăsa loc de dubii.

S-a aşezat din nou în faţa mea.

— Aşadar, ce spuneţi, tinere prieten?

— Eu… eu… sunt foarte onorat, domnule Zeus-Peter Lama.

— Puteţi să-mi spuneţi Zeus.

Micul dejun ne-a fost servit pe o terasă. În jurul mesei din mozaic sporovăiau zgomotoase vreo treizeci de fetişcane apărute de nicăieri. Vocile se piţigăiau, se pierdeau în tonuri grave, se spărgeau în râsete perlate, se contopeau, săltau, se încălecau, se zbăteau pe deasupra farfuriilor ca nişte somoni care încearcă să scape dintr-un vârtej de apă. Nici una nu-şi asculta vecinele, vorbeau toate deodată. Când m-am mai obişnuit cu hărmălaia, mi-

am dat seama că nu perorau şi nu ridicau vocea decât pentru a se face auzite de stăpânul casei.

Acesta trona în capul mesei. Dar nu-i păsa câtuşi de puţin de strădania celor treizeci de tinere. Cu piele netedă, feţe pure, gene lungi, păr strălucitor, toate aveau forme rotunde şi totuşi graţioase, articulaţii fine şi gesturi mlădioase. Cum era vară, purtau haine din materiale subţiri şi, pe lângă mâncare, savuram şi mulţimea de umeri goi, de braţe de aur, de burice la vedere şi de sâni mişcându-se în voie pe sub veşmintele lejere. Spre deosebire de Binefăcătorul meu, le sorbeam din ochi una câte una, încercam să le stârnesc curiozitatea, să intru în vorbă cu ele. Experienţa a fost dureroasă. Am avut brusc senzaţia că am devenit invizibil şi mut: degeaba tot articulam şi rosteam cuvinte, nici una dintre ele nu le auzea; degeaba mă plasam în bătaia privirilor lor, nici una nu mă vedea. Când mă aşezasem în mijlocul lor, mi-era teamă ca starea pe care avea să mi-o provoace prezenţa atâtor femei atractive să nu mă dea de gol şi să mă fac de râs. La desert, mă liniştisem: o fantomă afonă şi transparentă ar fi avut mai multe şanse decât mine să se facă remarcată. Asta mi-a întărit hotărârea: aveam să mă întorc a doua zi la Palomba Sol, ca să mă arunc de pe faleză.

Cât a durat masa, am simţit în jur o violenţă abia reţinută. Tinerele purtau între ele un război secret. Încordate, mereu în gardă, se comportau ca nişte rivale. Jalnicele lor strădanii de a-i atrage atenţia lui Zeus-Peter Lama le încărcau vorbele cu vanităţi aberante, fiecare aruncând săgeţi către celelalte şi tămâindu-se singură, cu naivitate. Lupta a atins apogeul la cafea, ca şi cum un arbitru nevăzut s-ar fi pregătit să fluiere sfârşitul înfruntării.

Lăsând farfurioara pe masă, Zeus-Peter Lama s-a ridicat şi a arătat cu degetul spre una dintre ele.

— Paola, vino să bem ceva împreună.

Bruneta cea înaltă a luat imediat o postură mândră, cu bărbia în vânt. Celelalte au plecat capul, strâmbându-se de ciudă.

După ce cuplul a dispărut, nici măcar nu s-au mai prefăcut că ar continua vreo conversaţie. Liniştea care s-a lăsat la masă peste gesturile noastre era la fel de grea ca şi căldura. Numai micile zgomote pe care le făceam mestecând ne mai deosebeau de nişte statui.

Gândindu-mă că venise în sfârşit şi momentul meu, m-am aplecat spre încântătoarea-mi vecină.

— Carevasăzică sunteţi prietenă cu Zeus?

Surprinsă, a tresărit şi m-a măsurat un moment, cu superioritate: parcă abia acum îmi descoperea prezenţa. Apoi şi-a văzut în continuare de ceaşca goală şi a uitat de mine.

S-a aşternut din nou o linişte adâncă.

Am aruncat o privire în jur. Totul se schimbase. Plecând, Binefăcătorul meu ridicase vălul aparenţelor. Feţele îşi pierduseră măştile tinereţii şi farmecul; acum îşi dădeau la iveală încordarea, le puteam citi ura, dispreţul, ambiţia, cinismul, zgârcenia… Pentru că nu aveau decât vreo douăzeci de ani, aceste vicii se manifestau doar în expresii fugitive; dar în câţiva ani aveau să devină trăsături ferme, subliniate de riduri; în câţiva ani, aveau să zugrăvească adevărul gol-goluţ al acestor figuri pe care deocamdată le apăra tinereţea.

Când am plecat de la masă, nici măcar nu mai eram sigur că le consideram frumoase.

După siestă, Zeus-Peter Lama m-a chemat în atelierul lui.

Trei tinere pozau goale pe un podium. Am întors capul, ruşinat, având impresia că intrasem prin efracţie. Dar modelele, mult prea ocupate să stea nemişcate în nişte poziţii deloc confortabile şi să pândească fie şi cea mai mică ezitare la celelalte, nu mi-au acordat mai multă atenţie decât la micul dejun.

— Veniţi, a spus Zeus-Peter Lama făcându-mi semn să mă aşez lângă el în spatele şevaletului.

M-am apropiat. Simţindu-mă îndreptăţit să fac comparaţii, deci să le privesc în voie pe tinere, mă uitam când la pânza pe care picta Zeus, când la scena de pe podium, care-l inspira. Tot călătorind aşa, mintea îmi obosise.

— Ce părere aveţi?

— Păi…

— Nu seamănă deloc, aşa-i?

— Ăăă… nu.

Pentru că Zeus-Peter Lama, părând foarte încântat, o spusese înaintea mea, puteam să recunosc şi eu.

— Nu, nu seamănă deloc…

Pe podium erau trei tinere goale, iar pe pânză apărea o roşie.

— Chiar asta vedeţi? l-am întrebat.

— Ce?

— O roşie.

— Unde vedeţi roşia?

— Pe pânza dumneavoastră.

— Nu-i o roşie, prostuţule, e roşul matricial!

Am tăcut. Fiindcă nu ştiam ce e acela roşul matricial, mi se părea că mă bag într-o discuţie care nu mă avantaja.

— De ce, biet măscărici, presupuneţi că voi picta ceea ce se află în faţa mea, ceea ce vede toată lumea?

— Dar atunci de ce să mai folosiţi modele?

— Modele, târâturile astea trei? Mă-ntreb pentru ce-ar putea servi drept modele!

A scuipat pe paletă, iritat. Fierbea de mânie. Ca să se abţină, a bombănit:

— Modele! Zeus-Peter Lama să aibă nevoie de modele? Doar nu suntem în Evul Mediu! Spuneţi-mi că visez urât…

Şi-a agitat prin aer instrumentele.

— Gata! a urlat el la cele trei femei. Mergeţi să vă-mbrăcaţi!

Acestea şi-au luat în grabă care ce haine au apucat, s-au îmbrăcat şi-au dispărut fără să sufle o vorbă, de teama furiei lui Zeus.

Apoi a început să mă măsoare din cap până-n picioare. O bucurie răutăcioasă îi juca în ochi.

— E incredibil cum reuşiţi să nu atrageţi prin nimic atenţia. Ca şi cum n-aţi avea relief. Sunteţi plat.

— Ştiu.

— Parcă aţi fi pictat pe o planşă. În fine, când spun „pictat“… Oricum, nu pictat de mine. Şi pictura s-a şters deja…

După ce s-a convins că observaţiile lui mă făceau să sufăr, a izbucnit în râs şi şi-a recăpătat buna dispoziţie.

— N-aţi visat niciodată să fiţi urât?

— Ba da, adesea, am răspuns eu, mai-mai să mă apuce plânsul. Ar fi ceva.

M-a bătut pe umăr cu milă.

— Evident. După frumuseţe, trebuie să alegem urâţenia. Fără ezitare. Dacă un urât nu atrage atenţia din prima, se face remarcat după aceea, stârneşte comentarii, scoate capul la lumină, iese din anonimat, are drum deschis – ce spun, drum? – autostradă! Urâtul nu poate decât să progreseze. Va fi o continuă surpriză. Tocmai pentru că nu e mai deloc atrăgător, va fi un bun cuceritor. Tocmai pentru că pierde dacă face pe mutul, va străluci în sporovăieli galante. Va fi mai îndrăzneţ, mai rapid, mai îndrăgostit, mai curtenitor, mai exaltat, mai generos, într-un cuvânt, mai eficient. Urâţii sunt amanţi grozavi. Urâţii ies mereu învingători în dragoste. N-avem decât să ne uităm în jurul nostru la câte femei superbe se mărită cu urangutani. Şi, bineînţeles, la sportivele demne de statuarul grec care se încurcă cu pocitanii. Asta fără să mai vorbesc şi de bani. Frumuseţea e un blestem care nu naşte decât lene şi indolenţă. Urâţenia e o binecuvântare care se înrudeşte cu excepţia şi transformă o viaţă într-un destin magnific. Nu v-aţi gândit niciodată să vă desfiguraţi?

— M-am gândit… dar…

— Dar?

— N-am avut curajul. Am preferat să mă sinucid.

— Fireşte, n-aveţi nici suflet, nici sânge de urât. N-aveţi decât hormoni de ingrat. Nu sunteţi mai combativ decât un viţel.

Deşi vorbele lui mă copleşeau, am simţit cum mă ia cu călduri. Un fel de plăcere. Era pentru prima dată când aveam senzaţia că sunt înţeles. Voiam să continue.

— Aveţi dreptate, domnule Lama. Eu nu ştiu decât să suport. Aş fi putut suporta să fiu frumos, dar nu pot suporta să fiu ingrat.

— De fapt, tinere prieten – spuneţi-mi dacă mă înşel –, nu numai că n-aveţi deloc un fizic interesant, dar nici în creier nu aveţi mare lucru.

— Exact!

Inima mi s-a umplut de recunoştinţă. Obrajii îmi ardeau. Niciodată nu mai simţisem atâta simpatie din partea unui interlocutor. Îmi venea să-l îmbrăţişez.

— Deci, reiau: sunteţi fad, amorf, vid şi deprimat.

— Da!

— Nu interesaţi pe nimeni şi nu vă interesează nimeni!

— Tocmai.

— Uşor de înlocuit?

— De oricine.

— Invers de cum sunt eu.

— Exact, domnule Lama.

— Practic, totul e deşertăciune!

— Da! am strigat eu exaltat. Sunt un nimic.

A zâmbit, lăsându-mă cu generozitate să-i contemplu pietrele preţioase. Apoi m-a bătut prieteneşte pe umăr şi a încheiat:

— Sunteţi exact omul de care am nevoie.

Oricât l-am implorat, Zeus-Peter Lama a refuzat să-mi spună ce are de gând cu mine.

— Mai târziu… mai târziu… până mâine-dimineaţă mai e, nu?

Nu am văzut decât că Zoltan, şoferul lui, a venit să-l ia cu limuzina cea zveltă şi silenţioasă. Nimic mai mult. Dar ce conta? El mă considera interesant! El, care era înconjurat de cele mai încântătoare femei şi care, la câţi bani avea, îşi putea permite orice, el mă considera un unicat…

Străbătând coridoarele din l’Ombrilic, am rumegat nesfârşite ipoteze. Poate că voia să picteze mediocritatea? În cazul ăsta, eram modelul perfect. Totuşi, el nu copia niciodată ceea ce vedea; aşa că, privindu-i operele, care măreau, torturau, exagerau, dacă nu chiar ignorau realitatea, nu-mi închipuiam cum ar fi putut să aleagă un asemenea subiect. Banalitatea nu se potrivea nici cu arta, nici cu gusturile lui.

„Sunteţi exact omul de care am nevoie.“

Pentru prima dată în viaţă, mă vedeam înzestrat cu o calitate preţioasă. Şi totuşi, în ignoranţa mea, nici măcar nu ştiam care anume.

Mi-am vânat imaginea în oglinzi. Ce vedea el şi nu vedeam eu? Mi-am analizat trăsăturile, m-am apropiat de dublura mea, am încercat să mă surprind, să mă vrăjesc singur. Imposibil. Până la urmă fixam cu privirea piesele de mobilier sau tablourile din jur, care păreau să aibă mai multă consistenţă decât mine. Pentru o clipă, mi-a venit în minte imaginea cu

roşia, nesuferită. Dacă în cele trei femei superbe, goale, el vedea o roşie – a, pardon, roşul matricial –, oare eu a ce legumă depreciată aduceam?

„Sunteţi exact omul de care am nevoie.“

Timpul trece încet atunci când aşteptţi un răspuns. În loc să-mi potolească nerăbdarea, numeroasele opere de artă din casă mă agasau prin aglomerarea lor inutilă.

La şapte seara, Binefăcătorul meu s-a întors şi m-a chemat la el.

Într-un salon izolat, m-a prezentat unui bărbat ca o minge. Ochelari rotunzi, ochi ca nişte bile, gura în formă de O, individul părea să fi fost conceput în jurul propriei burţi: corpul lui semăna cu un bulgăre care se termina sus cu un cap chel, iar jos, cu cele două picioare. Era mai degrabă ambalat decât îmbrăcat, cu haine din in şifonate, iar pachetul era strâns cu o curea de piele. Aceasta îi împărţea trupul exact în două fără să formeze nici un pliu – fapt remarcabil, având în vedere cât era de gras – şi, mai degrabă decât să susţină hainele în talie, marca locul exact în care cele două emisfere se uneau, ca filetul exterior al unui şurub interior.

— Dumnealui este doctorul Fichet, vă va consulta.

Fără să-mi dea dreptul la replică, doctorul mi-a ordonat să mă dezbrac. După ce m-a auscultat, mi-a testat reflexele, mobilitatea, mi-a luat sânge într-o grămadă de eprubete, apoi a început să mă măsoare cu un metru subţire; a evaluat totul, grosimea gâtului, lungimea tibiei, lăţimea umerilor; parcă aş fi fost la croitor.

După ce şi-a terminat treaba, şi-a strâns instrumentele cu mult mai multă grijă decât atunci când mă consultase, i-a mormăit câteva cuvinte lui Zeus-Peter Lama şi a ieşit din salon fără să se mai uite la mine.

Odată rămaşi singuri, m-am îmbrăcat şi l-am întrebat pe Zeus-Peter Lama:

— De ce aţi chemat un doctor să mă consulte?

— Ca să văd dacă sunteţi apt pentru a-mi duce la îndeplinire proiectul.

— Ce proiect?

— Nu vi-l voi dezvălui decât după ce primesc rezultatul analizelor.

— Când?

— În seara asta.

O lună nesuferită mă fixa prin uşa cu geam.

Mă tot ridicam din pat şi mă aşezam la loc. Nu mai ştiam ce să fac. Deşi cu oarecare amărăciune, am constatat că Zeus-Peter Lama câştigase deja pariul: nu mai voiam să mă sinucid, devenisem dependent, curiozitatea mă readusese la viaţă, aşteptam o revelaţie. Pentru că asta îmi promisese Zeus-Peter Lama, o revelaţie. „Sunteţi exact omul de care am nevoie.“ O revelaţie despre mine însumi.

La miezul nopţii, majordomul a venit să mă cheme şi să mă conducă în camera gazdei mele.

Tronând în mijlocul unui pat rotund, Zeus mă aştepta în halat, tolănit pe nişte perne maro piele-de-căprioară, portocaliu cocoş-de-stâncă şi roz coapsă-de-nimfă, cu o cupă de şampanie în mâna dreaptă şi cu o ţigară în mâna stângă. Deşi nu fuma, Binefăcătorului meu îi plăcea să se înconjoare de fum; ţinea ţigara între degete, nu o ducea niciodată la buze şi nu o aprindea decât ca să se învăluie teatral în norii albăstrii.

— Tinere prieten, am veşti bune pentru dumneavoastră.

— A, da? am spus eu, cu gâtul uscat.

— Doctorul Fichet e mulţumit. E de părere că sunteţi potrivit pentru afacerea noastră.

— Foarte bine.

M-am simţit uşurat, deşi nu ştiam încă despre ce era vorba. Mi-era teamă ca examenul medical să nu-i dezvăluie Binefăcătorului meu alte tare, care să-l facă să-şi piardă entuziasmul.

— Aşezaţi-vă lângă mine. Vreau să vă vorbesc despre proiectul meu. O ţigară?

— Nu. Îmi irită gâtul.

A tresărit ridicând din sprâncene, surprins că o ţigară poate să provoace tuse, el, căruia nu-i trecuse niciodată prin cap să înghită nici tutunul, nici volutele pe care le crea.

— Vă rog, nu mai pot să aştept, domnule Zeus-Peter Lama, spuneţi-mi despre proiectul dumneavoastră.

Luptăm mult timp împotriva evidenţelor şi, uneori, cele mai nebuneşti proiecte ne încântă imediat.

Am acceptat propunerea lui Zeus-Peter Lama fără să comentez.

— Oricum, tinere prieten, gândiţi-vă. Luaţi-vă timp să vă răzgândiţi de mai multe ori.

— Nu. Sunt de acord. Altfel mă întorc pe faleză.

— Vreţi să vă ducă şoferul meu, Zoltan?

— Inutil. Sunt de acord.

— Să aşteptăm până mâine-dimineaţă. Gândiţi-vă la ce vă angajaţi. Gândiţi-vă şi la ce renunţaţi. Vorbiţi-mi despre asta, vorbiţi cu dumneavoastră înşivă…

— Nu vreau să deliberez: sunt de acord!

Prima etapă a fost organizarea morţii mele. De fapt, a morţii mele oficiale.

Zeus-Peter Lama a ţinut să le scriu o scrisoare părinţilor mei.

— Spuneţi-le adio, spuneţi-le că sinuciderea e o decizie care vă aparţine şi că nu are nici o legătură cu ei, că le mulţumiţi pentru dragostea lor, că-i iubiţi la fel de mult, că nu trebuie să sufere prea mult, prostioarele obişnuite… De fapt, îi iubiţi?

— Pe cine?

— Pe părinţii dumneavoastră.

— Sentimentele nu sunt punctul meu forte.

M-am izolat o dimineaţă întreagă ca să scriu biletul de adio. Ce surpriză când, scriindu-l, m-am trezit plângând în hohote! Deşi de zece ani nu mai vedeam în părinţii mei decât nişte genitori inconsecvenţi care-mi jucaseră o festă oribilă concepându-i pe fraţii mei reuşiţi şi pe mine, un ratat, deşi le refuzam sărutările, efuziunile, discuţiile, deşi credeam că mama şi tata mă trădaseră făcându-mă aşa cum eram, că nu fuseseră nişte părinţi demni de sarcina lor, m-au năpădit toate amintirile… De dinainte de viziune… De dinainte de apariţia trupului meu ingrat în oglinda chiuvetei de la liceu… M-a cuprins o certitudine tulburătoare, siguranţa că tata şi mama mă iubeau dintotdeauna, că mă purtau mereu în suflet, chiar şi când le răspundeam cu răceală. Furtuna pe care această idee a stârnit-o înăuntrul meu m-a ajutat să aleg cuvintele potrivite.

— Bravo, tinere prieten! Provoc pe oricine să citească această scrisoare fără să izbucnească în lacrimi, a declarat Zeus-Peter Lama parcurgând-o cu ochii uscaţi ca un deşert.

A îndoit foaia şi a pus-o într-un plic.

— Şi fraţii mei?

— Poftim?

— Ce-ar fi să le scriu un bilet şi fraţilor mei?

— Vi se pare util?

— Un bilet care să-i urmărească toată viaţa şi să le provoace remuşcări.

— Nu ştiu. Şi, dacă pe ei nu-i face să sufere, pe mine o să mă ajute. Ca să mă răzbun. Doar ca să mă răzbun.

— Cum doriţi. Dar cea mai frumoasă răzbunare, tinere prieten, rămâne ceea ce începem acum să facem…

Cu toate că avea dreptate, n-am rezistat voluptăţii de a scrie câteva cuvinte de adio ca să-i învinovăţesc pe cei care mă transformaseră într-un gândac.

Dragii mei fraţi,

Uitaserăţi de mult că mai aveţi şi un frate mai mic. O să vă ajut să vă vindecaţi de amnezia asta. Am ales să dispar. Timp de zece ani, am aşteptat din partea voastră gesturi pe care nu le-am primit, cuvinte pe care nu mi le-aţi spus. Timp de zece ani, aţi câştigat mulţi bani trecând drept cei mai frumoşi bărbaţi din lume. Sper că îmbătrânind veţi deveni mai atenţi la ceilalţi şi că în relaţia cu propriii voştri copii veţi repara ceea ce aţi distrus în relaţia cu mine. Adio, fără nici un regret.

Cu bucuria că n-o să vă mai văd niciodată, nici pe voi, nici, mai ales, fotografia fraţilor Firelli,

Fratele vostru, totuşi, Firelli.

Am hotărât că aveam să mă sinucid a doua zi dimineaţă, într-o luni.

În zori, Zeus-Peter Lama i-a cerut şoferului să-l ducă cu limuzina să expedieze scrisorile mele.

Când s-a întors, conducea el însuşi maşina şi mi-a propus să mergem pe faleză.

— Şoferul dumneavoastră nu vine cu noi?

— Nu. Nimeni în afară de dumneata, eu şi doctorul Fichet nu trebuie să ştie. Zoltan a intrat în concediu în dimineaţa asta şi pică foarte bine. A plecat cu avionul în ţara lui, să-şi viziteze familia.

Maşina a înaintat până la doi kilometri distanţă de prăpastie şi s-a oprit sub pini.

— Mergeţi, a spus el deschizând portiera, şi lăsaţi cât mai multe urme. Vin să vă iau de acolo de sus într-o jumătate de oră.

Am parcurs ultima parte de drum pe jos. Îmi afundam încălţările în pământul clicos ca să rămână amprente. Oprindu-mă la jumătatea drumului, am lăsat intenţionat să cadă o batistă cu iniţialele mele brodate. Ajuns în vârf, mi-am abandonat rucsacul între două stânci.

Am contemplat acea faleză unde, odată, voisem să mor. De-acum mi se părea că e un decor. Afişa atât de clar semnele pericolului, povârnişuri abrupte, ziduri înalte de stânci ascuţite, abis vertiginos, vânt puternic şi vârtejuri care jeleau neîncetat şi pândeau rapace, încât devenea aproape rizibilă. Mi se părea că fusese periată în grabă de un decorator naiv care-şi propusese prea multe.

Claxonul m-a chemat, voios.

M-am dus în grabă la limuzină şi m-am făcut nevăzut în spatele geamurilor fumurii.

— Acum, trebuie să rămâneţi închis în cameră cel puţin două zile.

Miercuri, Binefăcătorul meu mi-a spus că, după ce primiseră scrisorile, părinţii mei ceruseră să fiu căutat. La ora zece dimineaţa, s-a dus chiar el să depună mărturie că în urmă cu trei zile i se păruse, deşi nu era sigur, că în timp ce urca faleza a zărit o siluetă care se arunca în gol de pe stânci. După-amiază, poliţia îl chema ca să-i confirme că găsiseră rucsacul unui om disperat. Seara, făcuseră şi legătura între investigaţiile provocate de neliniştea părinţilor mei şi urmele pe care le lăsasem la Palomba Sol. Lumea începea să mă creadă mort.

În toiul nopţii, Zeus-Peter Lama a intrat în camera mea, îmbrăcat într-un costum de catifea stacojie, trecându-şi ţigara aprinsă dintr-o mână într-alta.

— Avem întâlnire la morgă.

Era foarte agitat. Pentru că nu reacţionam suficient de repede, mi-a smuls pătura şi a aprins lumina.

— Grăbiţi-vă.

— Dar de ce?… Asta nu era prevăzut…

— O greşeală! N-am avut destulă imaginaţie. Nu vreau să se creadă că aţi dispărut. Vreau să fiţi văzut mort. Am nevoie de cadavrul dumneavoastră.

— Cum?

— Îmbrăcaţi-vă, o să vă explic pe drum.

Cum era şi normal, n-a mai scos nici un cuvânt pe drumul de la l'Ombrilic până-n oraş.

Doctorul Fichet ne aştepta în curtea de la morgă, sub lumina slabă a unui felinar. A scos din buzunarul de la pantaloni un mănunchi stufos de chei, ne-a aruncat ordinul să tăcem mâlc şi apoi am intrat în clădire.

Pe lungile holuri pustii se ciocneau două mirosuri, unul de detergent cu aromă de căpşuni şi celălalt de putrefacţie. Căpşunii aveau ceva iute, tonic, dar nu reuşeau să învingă izul puternic de formol amestecat cu cel de carne în descompunere. Am intrat într-un laborator plin de manechine din ceramică, unde domnea un frig ostil.

— O să vă machiem ca pe un înecat, m-a anunţat Zeus-Peter Lama. Doctorul Fichet, care e medic legist, va face o treabă foarte bună.

— Un înecat de acum trei zile? Nimic mai simplu, a confirmat doctorul Fichet. Înmoi puţin carnea, depigmentez buzele, albesc tenul, albăstresc venele, umflu pleoapele, întăresc părul cu sare…

— De ce? am strigat eu, mai speriat de perspectiva de a mă dezbrăca în acea sală îngheţată decât de operaţiunile pe care mi le anunţase.

— Pentru că vreau ca părinţii dumneavoastră să vină să identifice cadavrul! Vreau să vă vadă ieşind dintr-un dulap din camera rece!

— Nu pot să fac asta. E prea mult. N-aş putea să mă prefac mort dacă mama începe să plângă.

— Atunci, tinere prieten? Credeam că sunteţi hotărât!

— Sunt hotărât, da. Dar nu şi ca să joc scena asta.

— Nu va fi nevoie s-o jucaţi, pentru că veţi dormi.

Şi, înainte să am timp să mă dezmeticesc, doctorul Fichet mi-a pus pe faţă un şervet ud care m-a făcut să-mi pierd cunoştinţa.

Ce s-a întâmplat în jurul meu? Cât a durat totul? De câte lacrimi, ţipete şi văicăreli m-a scutit somnul? N-o să aflu niciodată.

Mi-am revenit la duşul de la morgă, în braţele lui Fichet şi ale lui Zeus-Peter Lama, care mă săpuneau şi mă clăteau din greu ca să îndepărteze urmele machiajului.

Nu puteam încă să vorbesc. Abia pe drumul înapoi spre l'Ombrilic m-am trezit de-a binelea.

— Aşadar? am întrebat, cu senzaţia că aveam limba de carton.

— Sunteţi mort şi identificat. Părinţii dumneavoastră au fost foarte demni.

— Aha… Şi fraţii mei?

— Ei s-au mulţumit să se smiorcăie la intrare. Se strânsese o mulţime frumuşică în jurul lor.

— Plângeau?

— Aşa se face de obicei în cazurile astea, nu?

A aprins două ţigări, câte una pentru fiecare mână, le-a strâns între degetele lui lungi şi a făcut câteva gesturi studiate ca să se învăluie în fum.

— Veniţi cu mine. V-ar prinde bine să daţi o tură prin Matricia.

L-am urmat fără să-i cer explicaţii; cu Zeus-Peter Lama cel mai bun mijloc de a obţine un răspuns era să nu pui întrebări.

La al treilea nivel de la subsol, într-o lumină slabă care scălda nişte cochilii sidefate, se afla un bazin rotund cu marginea frumos ondulată, făcută dintr-un material elastic roz asemănător cu pielea. Înăuntru bolborosea uşurel un lichid incert.

— Să plonjăm în Matricia.

Matricia era numele pe care-l dăduse Binefăcătorul meu piscinei lui subterane. Apa lăptoasă avea treizeci şi şase de grade, temperatura din interiorul corpului uman. De cine ştie unde se auzea o muzică stranie, compusă din gâfâieli, pulsaţii cardiace şi râsete guturale de femei. În aerul imobil plutea un miros de iarbă proaspăt tăiată.

Imediat ce am intrat în piscină, am început să mă simt atât de bine, încât am căzut într-un somn fericit.

M-am trezit epuizat, schimbat. În moţăiala aceea se produsese o ruptură. Ca şi când aş fi trecut printr-o sită care mă ducea de pe o parte a vieţii mele

pe cealaltă.

Binefăcătorul meu, care ieşise din apă, se bucura de serviciile de masaj ale unui atlet durduliu, cu pielea întinsă de muşchi; anatomia lui, tipic masculină totuşi, devenise feminină din pricina cărnii în exces, a absenţei părului şi a fineţii uleioase a epidermei. Zeus, care nu avea de oferit decât oase acelor palme puternice, torcea de plăcere.

Sub apa rece a duşului pe care l-am făcut după aceea, mi-a şoptit la ureche:

— Ce-ar fi să mergem la înmormântarea dumneavoastră?

N-o să uit niciodată ziua înmormântării mele. Am văzut atunci mai mulţi oameni decât întâlnisem toată viaţa. Mai mult de o mie de persoane se înghesuiau în micul cimitir. Afară, probabil că jandarmii montaseră bariere ca să oprească valurile de gură-cască. Ici şi colo în mulţime apăreau camere de luat vederi, microfoane şi bliţuri, demonstrând interesul mass-mediei pentru funeraliile mele.

Atunci când, coborând din limuzina lui Zeus-Peter Lama deghizat cu o perucă şi o pereche de ochelari de soare, am descoperit această grandioasă ceremonie, m-am întrebat dacă nu cumva îi pusesem un diagnostic greşit propriei mele existenţe: un băiat ingrat era în stare să provoace o asemenea mişcare de trupe? Mă înşelasem? Tinerele acelea plânse, jurnaliştii aceia avizi de mărturii, chipurile grave ale personalităţilor, totul era pentru mine, care mă crezusem invizibil…

— Poate că am greşit murind, i-am spus eu la ureche lui Zeus-Peter Lama.

El a zâmbit şi imediat au început să scânteieze bliţurile. După ce a pozat cum se cuvine, mi-a răspuns în şoaptă:

— Prea târziu. Şi ai răbdare. O să mai ai parte şi de alte surprize.

Le-a întins invitaţia paznicilor de la intrare şi am pătruns în cimitir. O corală de copii – cea a fostului meu liceu – cânta imnuri cocoţată pe un mausoleu. Patru registre aşezate pe o masă aşteptau semnături de condoleanţe. Oamenii se înghesuiau acolo cu demnitate şi scriau mesaje de mai multe rânduri.

În trecere, am aruncat o privire. Nu-mi venea să-mi cred ochilor. „Era şi mai frumos decât fraţii lui, pentru că nu ştia că e frumos.“ „Ca îngerii şi ca

stelele căzătoare, ca tot ce răspândeşte graţie, nu a trecut decât pentru scurt timp printre noi.“ „Pentru prinţişorul nostru.“ „Îl iubeam nespus, dar nu m-a remarcat. Agathe.“ „Prin moartea ta, vei rămâne superb şi pentru totdeauna inaccesibil. Irène.“ „Nimeni nu-ţi va lua locul în inimile noastre. Christian.“ Nu numai că nu cunoşteam numele celor care semnau mesajele, dar nu-mi închipuisem niciodată că ar putea fi formulate asemenea gânduri despre mine. Eram bulversat.

Niciodată nu mă îndoisem de sănătatea mea mintală ca în ziua înmormântării. Dacă sute de necunoscuţi sau de oameni pe care abia dacă-i ştiam şi de a căror indiferenţă faţă de mine eram aproape sigur mă regretau cu patimă, părinţii mei, pe a căror durere pariasem, păreau singurii care nu participau la jelania unanimă. Lipiţi unul de celălalt, la distanţă, retraşi, păreau ostili manifestărilor de suferinţă; îi întindeau leneş mâna celui care le prezenta condoleanţe şi evitau privirea celei care se lansa într-un panegiric.

Numai fraţii mei se purtau aşa cum prevăzusem. Izolaţi pe o estradă, înconjuraţi de reflectoare, se lăsau în voia unei echipe de machiori şi discutau cu stiliştii lor despre nuanţele de negru pe care trebuiau să le poarte pentru fotografii.

În sfârşit, fotograful a strigat dintr-odată că lumina era de-acum ideală.

— Pe mormânt, repede, pe mormânt!

Fraţii mei, urmaţi de echipa tehnică, şi-au făcut loc prin mulţime ca să se apropie de o placă de marmură.

M-am strecurat spre ei: voiam să-mi văd mormântul.

Ceea ce am descoperit m-a năucit.

Pe lângă numele meu, data naşterii şi-a morţii, era acolo şi un portret. Dedesubt, fraţii mei mai mari scriseseră: „Pentru frăţiorul nostru, care era şi mai frumos decât noi. Regrete eterne“. Am recunoscut fotografia: nu era chipul meu, ci al unuia dintre gemeni, la vârsta de cincisprezece ani.

Zeus-Peter Lama m-a bătut pe umăr şi mi-a întins un mănunchi de ziare. Pe pagina întâi era debitată aceeaşi minciună: „Destinul frânt al vulturaşului. Cel mai mic dintre fraţii Firelli, şi mai sublim decât fraţii lui mai mari, a vrut să se alăture îngerilor, cărora le semăna atât de mult“.

M-am aruncat la pieptul lui Zeus-Peter Lama. Toată lumea a crezut, prin contaminare afectivă, că era vorba de suferinţă. Nimeni nu-şi putea închipui că plângeam de furie.

— Nemernicii! Mi-au furat viaţa. Mi-au furat moartea. Mi-au furat chiar şi imaginea.

— Cea mai bună răzbunare a noastră e ceea ce vom face acum, nu? mi-a răspuns Zeus-Peter Lama.

Această perspectivă mi-a redat curajul.

— Aveţi dreptate. Să plecăm odată.

Le-am împins fără pic de ruşine pe paiaţele acelea care, fie că ştiau, fie că nu, plângeau pentru o escrocherie. Înainte să trec de poarta cimitirului, le-am aruncat o ultimă privire părinţilor mei, al căror comportament mi s-a părut dintr-odată cel mai demn.

— Fără regrete, mi-a spus Zeus-Peter Lama trăgându-mă de braţ. La treabă.

A fost ultima mea amintire înainte să părăsesc lumea aceasta.

Micul dejun ne era servit la mesele de pe terasa sudică. Toate fetele frumoase de la l'Ombrilic se strânseseră ca să se ciondănească pe deasupra argintăriei. Aşteptându-l pe stăpânul locurilor, frunzăreau revistele care comentau înmormântarea mea. Aruncam şi eu câte o privire, pieziş. Ştiind că nu apăream acolo ca mort, eram curios să văd dacă apar ca viu, camuflat de peruca şi de ochelarii mei de soare; într-adevăr, se zărea Zeus-Peter Lama bătându-mă pe umăr; le oferea paparazzilor o grimasă compătimitoare care, ca unui mare profesionist, îi permitea să-şi expună cele două rânduri de pietre preţioase, justificând astfel fotografia. O vedetă rock celebră pentru implanturile sale de păr anunţa că mi-a dedicat o melodie, *Un înger a trecut printre noi*, iar un producător le propusese fraţilor mei să facă un film despre povestea familiei noastre; aceştia, încă prea răvăşiţi de suferinţă, cereau un răgaz decent înainte să accepte.

Zeus-Peter Lama a intrat, a înşfăcat o brioşă şi i-a mângâiat încheietura mâinii vecinei lui din dreapta.

— Paola a fost foarte drăguţă cu mine azi-noapte.

Şi i-a trimis o bezea Paolei, care, imediat ce a primit-o, s-a întors trufaşă spre suratele ei.

Apoi Zeus-Peter Lama s-a cufundat în lectura ziarelor şi, timp de jumătate de oră, Paola a tot acumulat accidente: un bob de strugure a stropit-o căzându-i în pahar, o viespe nesuferită s-a aşezat pe o felie de pâine cu miere pe care i-a întins-o cineva, cutia cu zahăr s-a dovedit a fi de fapt cutia cu sare atunci când şi-a turnat din ea peste salata de fructe şi, în sfârşit, o cană de ceai fierbinte i s-a vărsat pe genunchi. Frumuseţile se răzbunau pe Paola pentru că era preferata stăpânului. Desemnând eroina nopţii, Zeus desemnase şi victima zilei.

Acesta, izolat în spatele rotocoalelor creative din fum de ţigară, nu observase nimic. S-a ridicat şi când a trecut pe lângă mine mi-a spus:

— Vino. O să te instalăm.

L-am urmat pe Zeus într-una dintre camerele de la parterul din aripa dreaptă.

— O să rămâi aici cât timp e nevoie.

Mi-a prezentat un servitor în şorţ alb, foarte roşu la faţă.

— Titus n-o să lase pe nimeni să se apropie. El o păzeşte şi pe soţia mea.

— Sunteţi căsătorit?

— Fireşte. Uite camera ta.

M-a poftit într-o încăpere care părea pustie, dar după câteva clipe interiorul a început să mi se dezvăluie. Era o cameră vopsită în alb, cu mobilă albă, perdele albe, lămpi albe, pardoseală albă, lenjerie albă. Scăldate în acea lumină imaculată, formele nu se distingeau, unghiurile obiectelor dispăreau, aşa că m-am lovit de câteva ori.

— O să te simţi bine aici, la adăpost. N-o să ieşi decât atunci când o să terminăm.

— Bine.

— Fichet va lucra alături.

— Când începem?

— Cât mai repede. Ard de nerăbdare.

Am verificat pipăind cu degetele că se afla şi o canapea acolo, apoi, când i-am dibuit locul, m-am aşezat.

— De ce n-am întâlnit-o pe soţia dumneavoastră?

— Vrei s-o vezi? m-a întrebat Zeus-Peter Lama. Titus, să mergem la Doamna.

Servitorul cu pielea ca jambonul prăjit ne-a condus într-o cameră plină de umeraşe cu combinezoane matlasate. Zeus-Peter Lama a înşfăcat unul şi m-am simţit şi eu obligat să fac la fel. Titus ne-a deschis atunci o uşă grea, cu zăbrele, ca uşa unei bănci.

Am intrat într-o cameră rece. Lumina clinică a neoanelor înverzea podeaua şi pereţii. Zeus s-a apropiat de un mare congelator deschis şi, arătând teatral spre interior, mi-a spus:

— Iat-o pe soţia mea.

Aplecându-mă, am văzut o tânără acoperită de gheaţă, întinsă în fundul cutiei. Purta numai o rochie de mătase albă, împodobită cu câteva bijuterii elegante. Uitându-mă mai bine, am observat că faţa, sub cristalele de gheaţă, era de o perfecţiune şi de o nobleţe superbă.

— Când a murit? am întrebat eu.

— Nu e deloc moartă. S-a supus voluntar congelării în somn.

S-a gândit puţin.

— Să vedem, a fost acum…

A încercat câteva secunde să-şi amintească, apoi, descurajat, s-a uitat cronometrul congelatorului.

— Zece ani! A, da, deja…

S-a mirat sincer că trecuse atâta timp. Probabil că nu-i simţea prea tare lipsa.

— Ce ziceţi, ne-aude?

— S-o crezi tu, tinere prieten. Înainte să fie congelată, nu asculta pe nimeni, de ce s-ar fi schimbat acum?

S-a uitat la neoane şi a exclamat:

— Zece ani! Totuşi, îmi amintesc ceremonia ca şi cum ar fi fost ieri. Donatella era aşa de bucuroasă că se instala aici.

— Vreţi să spuneţi că a intrat de bunăvoie în acest congelator?

— Se considera atât de frumoasă, încât s-a hotărât să se congeleze la vârsta de douăzeci şi opt de ani, înainte să înceapă s-o distrugă timpul. Era convinsă că până la urmă ştiinţa avea să găsească mijlocul de a împiedica

îmbătrânirea şi a cerut în scris ca atunci când se va întâmpla asta să fie reîncălzită. Indiferent dacă avea să dureze treizeci sau cincizeci de ani.

Apoi a gândit cu voce tare:

— Am apreciat mult vehemenţa alegerii ei. Donatella n-a acceptat niciodată nici un compromis. A intrat în patul ei de gheaţă de parcă s-ar fi aşezat pentru o şedinţă de masaj la salonul de înfrumuseţare.

A zâmbit la această amintire.

— A fost o sărbătoare foarte frumoasă: îi îmbrăcasem pe servitori în pinguini; atunci când s-a urcat în cutia în care a adormit ascultând cântecul balenelor, prietenii noştri, veniţi din toată lumea, i-au aruncat braţe întregi de flori-de-colţ. Era ceva deosebit, trebuie să spun.

— Nimeni nu poate supravieţui unei asemenea temperaturi. Probabil că a murit! am exclamat eu.

El şi-a contemplat pasiv soţia.

— Părerile sunt împărţite. Am consultat avocaţi şi experţi. Unii spun că a murit, alţii, că hibernează. Ar trebui s-o încălzim ca să aflăm cu siguranţă. În schimb, am risca să-i provocăm decesul. Nimeni nu vrea să-şi asume acest risc. Pe scurt, rezultatul e că, atâta timp cât ea rămâne sub gheaţă, nu pot să mă recăsătoresc.

— V-aţi dori s-o faceţi?

— Relaţiile mele cu Donatella s-au răcit mult. Şi-apoi, m-am obişnuit să mă tot căsătoresc. Cred că geniul meu creator are nevoie de muze. Donatella era a opta mea soţie.

S-a scărpinat în cap.

— E a opta mea soţie. Şi rămâne a opta, pentru că nimeni nu poate să spună astăzi dacă e moartă sau vie. Trebuie să aşteptăm să progreseze ştiinţa. Ciudat, nu? Nu ştiu dacă sunt văduvul Donatellei sau dacă Donatella va fi într-o zi văduva mea.

Am ieşit din camera rece. M-am bucurat să respir din nou aer normal, chiar dacă pe acela din camera mea albă cu mobilă tot albă.

Titus-jambon a venit să ne anunţe că, lovită definitiv de ghinion, Paola călcase strâmb pe scări şi-şi rupsese piciorul. Fusese dusă cu ambulanţa la spital. Zeus nu dădu câtuşi de puţin importanţă acestei veşti.

— Înţelegeţi, tinere prieten, statisticienii pretind că un mascul de pe insula noastră cunoaşte pe parcursul vieţii lui cincizeci şi şapte de femei şi jumătate.

— Cincizeci şi şapte de femei…

— …şi jumătate! Păi sigur, trebuie să fi făcut cincisprezece ani de înalte studii matematice ca să ai dreptul să tai femeile în două. Fireşte, departe de mine socoteala asta. N-aş suporta să intru într-o astfel de medie: m-am culcat cu mai multe femei şi m-am căsătorit cu şi mai multe. Asta datorită imaginii pe care o am despre mine însumi.

— De ce le luaţi de soţii?

— Tam-tamul, tinere prieten, tam-tamul! Femeile nu ne respectă fără tam-tam. Le trebuie biserică, voaluri, porumbei, orgă, cadouri, soacre, trataţie, batiste, petrecere, invitaţi, altfel ne iau drept ceea ce suntem, nişte simpli disperaţi după sex. Fără tam-tam şi dichis, nu ne-ar deosebi de un amant de rând.

M-a apostrofat violent:

— Eu sunt un soţ, tinere, un soţ! Nu un amant! Dacă jucăm cu toţii într-o piesă, eu vreau rolul nobil. Numai ca soţ reuşesc să-mi împlinesc potenţialităţile alături de o femeie. Vreau ca ea să-mi datoreze totul.

— Ce s-a întâmplat cu celelalte soţii ale dumneavoastră?

— Au murit toate.

Brusc, Zeus-Peter Lama s-a apropiat de fereastră şi s-a încruntat.

Jos, grădinarii se ocupau de porumbei. Zeus a deschis geamul şi a început să strige:

— Ce-i cu albastrul ăla? Vă bateţi joc de mine? Schimbaţi imediat albastrul ăla!

M-am apropiat şi eu şi am observat că oamenii aceia pictau păsările.

— Faceţi-l mai deschis. Vreau să fie aproape de mov. Doar v-am arătat modelul: brebenoc-de-pădure în soare. Ce mare scofală? Brebenoc-de-pădure în soare!

Muream de curiozitate să-l întreb de ce colora penele porumbeilor, dar m-am abţinut. În semn de mulţumire, fără-ndoială, mi-a răspuns:

— E pentru curcubeul meu.

Am dat din cap în semn că am înţeles, apoi am revenit la soţiile lui.

— Îmi pare rău că v-aţi pierdut soţiile.

— A, da? a spus el surprins. Toată lumea zice asta. Totuşi eu nu am suferit. Fiecare dintre aceste decese a făcut parte din respectiva poveste. Ca o turnură artistică. O încununare. Un final care să transforme povestea în legendă. Mă felicit că am găsit femei care au ştiut şi să intre, şi să iasă spectaculos din viaţa mea. Aveau geniul înscenării. Şi-apoi, crede-mă, e mai plăcut să-ţi aminteşti de o femeie moartă decât de una vie. Am fost văduv de şapte ori tot aşa cum am fost însurat de şapte ori: cu bucurie!

S-a aşezat pe un taburet pe care nu-l observasem şi s-a cufundat în amintiri.

— Prima, Barbara, era o creatură profund mistică şi ţinea mereu legătura cu morţii făcând mesele să se rotească; într-o dimineaţă, mi-a lăsat un bilet pe pat: „Sunt prea curioasă, trebuie să merg să văd, nu mai rezist“, şi s-a sinucis. A doua, Rosa, cu un temperament mult mai puţin spiritual, înfuleca atât de repede, încât s-a înecat cu o cochilie de scoică. A treia, Eva, un manechin, a sfârşit ca toţi din branşa ei, înecându-se cu un bob de strugure după doi ani de anorexie, un bob de strugure pe care uitase să-l decojească. Lisabetta, a patra, suferea de emotivitate cronică şi într-o zi i-a stat inima de teroare când, la televizor, a văzut un ciudat şoarece sadic care urmărea o biată pisică foarte bine desenată. A cincea… Cum se numea a cincea?

— Nu vă mai amintiţi numele celei de-a cincea soţii?

Mi-a aruncat o privire urâtă, de parcă aş fi fost impertinenţa în persoană.

— Tinere, nu cunosc nici un soţ care să fi avut opt soţii şi să-şi amintească imediat numele celei de-a cincea!

S-a gândit îndelung, aprinzându-şi două ţigări. Câte una pentru fiecare mână.

— A, da, Isabella… O aristocrată, înaltă, blondă, erudită. Un sfârşit tragic. A murit strivită de o vacă.

— Strivită de o vacă?

— Era la volanul decapotabilei ei, pe un drum de munte. Într-o curbă, movila de pământ de deasupra a cedat sub greutatea unei vaci. Grohotişul şi animalul au căzut peste maşină. Cum vreţi să-mi amintesc aşa de uşor de o soţie care a murit strivită de o vacă? Atunci când am fost anunţat, am izbucnit în râs. Chiar şi în ziua înmormântării, familia şi prietenii ei, copiii

din cor, toată lumea din biserică, inclusiv preotul chicoteau din când în când pe înfundate.

A oftat adânc, alungând acea amintire.

— Estrella, a şasea, a avut proasta idee să ia un somnifer înainte să se întindă pe masa pentru bronzat: a fost găsită uscată şi neagră, ca o mumie. Iar pe Pinta, a şaptea, a strâns-o de gât amantul ei, care era gelos pe mine pentru că în momentul orgasmului ea îmi pronunţa numele.

S-a gândit apoi la a opta şi a spus:

— Acum, cu Donatella, sunt un pic încolţit. De obicei, îmi închei căsniciile în văduvie. Pentru că sunt împotriva divorţului. În plus, cum să faci un cub de gheaţă să semneze?

— N-aţi fost niciodată surprins de toate aceste decese?

S-a arătat mirat de întrebarea mea. Am insistat:

— Nu vi s-a părut nimic… ciudat?

— Asta e legea seriilor. Odată ce mă căsătoresc în serie, e logic să devin şi văduv în serie. Până şi un matematician de cinci ani ar şti să-ţi explice.

— Totuşi… să le vedeţi pe toate murind înaintea dumneavoastră nu v-a făcut niciodată, fie şi numai pentru o secundă, să vă simţiţi…

Nu reuşeam să pronunţ în faţa Binefăcătorului meu cuvântul „vinovat“. Răbdător, Zeus mă privea cum deschid gura, aştepta cuvântul, ba chiar încerca să-l ghicească.

M-am hotărât să încep din nou fraza, gândindu-mă că, dacă-mi iau avânt, o să reuşesc să articulez „vinovat“.

— Toate aceste decese nu v-au făcut niciodată, nici măcar pentru o secundă, să vă simţiţi…

Mă privea atent, pândind cuvântul. Am încercat din nou.

— Să vă simţiţi…

— Nemuritor? Ba da, sigur. La ce altceva să mă gândesc?

Şi a ieşit din camera mea, pornind spre atelier.

— Odihneşte-te. Trebuie să fii în formă maximă. Mă duc să pregătesc machete pentru amabilul doctor Fichet, ca să putem trece la lucruri serioase.

Totuşi, s-a oprit în pragul uşii. S-a întors şi m-a măsurat cu o privire încruntată.

— Îţi dai seama că de acum încolo totul va fi altfel?

— Sper.

— Că te laşi cu totul în mâinile mele?

— Da.

— Că devii, pentru totdeauna, dependent de mine?

— Da.

— Că vei căuta sensul existenţei tale în mintea mea, doar în mintea mea?

— Da.

— Că devii, într-un fel, proprietatea mea?

— Da.

— Ai putea să-mi dai în scris?

M-am trezit încolţit în faţa biroului, cu un stilou în mână şi cu Zeus-Peter Lama în coasta mea, ghidându-mi mâna şi dictându-mi textul.

— De ce vreţi să vă dau în scris?

— Hârtia are memorie mai bună decât oamenii. Mă tem ca după aceea, în culmea fericirii, să nu uiţi ceea ce tocmai mi-ai spus.

Am mâzgălit cu încetinitorul cele câteva fraze.

— Cum să semnez? Nu pot să-mi folosesc numele, pentru că oficial am murit.

— N-ai decât să semnezi EU.

M-am executat şi i-am dat hârtia. A citit-o cu voce tare:

— „Mă ofer în întregime lui Zeus-Peter Lama, care va face orice va dori cu mine. Voinţa lui o înlocuieşte pe a mea în tot ceea ce mă priveşte. Cu toată puterea şi voinţa care mi-au rămas, decid de bunăvoie să devin proprietatea lui. EU.“

După ce a mângâiat biletul ca şi cum ar fi mângâiat un animal viu, l-a strecurat în buzunar şi m-a privit fix, ca un piton care-şi hipnotizează prada.

— Văd ceva magnific în legătură cu tine…

— Ce anume?

— Destinul tău.

Operaţia a avut loc într-o noapte cu lună plină roşcată.

A durat douăsprezece ore.

N-am simţit nimic. Întinzându-mă pe targă, am fost atât de prost încât să-mi fie frică să adorm, când de fapt trezirea s-a dovedit mai dureroasă. Foc.

M-am trezit arzând. Tot corpul mă frigea. Membrele îmi erau cuprinse de flăcări şi, în plus, cineva mă lovea. Imediat ce mi-am recăpătat cunoştinţa, am început să ţip.

Zeus şi doctorul Fichet mi-au făcut o injecţie cu morfină. Asta mi-a mai potolit pentru un timp durerea, care era acum suportabilă. Ţipetele îmi deveniseră doar nişte suspine.

Câteva ore mai târziu, incendiul a izbucnit din nou.

Şi din nou mi-au făcut injecţie.

Cred că aşa mi-am petrecut prima săptămână. O bucată de carne în flăcări stropită cu morfină.

A doua săptămână a fost mai puţin dureroasă, mai degrabă febrilă. Deliram. Nu deschideam decât foarte rar ochii. Mă zvârcoleam. Visele mă făceau să mă clatin în pat aşa cum valurile clatină o plută; fraţii mei îşi băteau joc de mine în fel şi chip, sub privirile părinţilor noştri; m-au stropit de mai multe ori pe faţă cu cianură, pentru că devenisem frumos; mă trezeam lac de transpiraţie. Nu-mi mai dădeam seama unde mă aflu; uitasem că fereastra mea dădea spre un porumbar, iar bătăile de aripi, fâlfâirile din aer, uguitul ca nişte spasme de vomă – mi se părea că toată acea hărmălaie se-aude în capul meu, sub bandaje.

În a treia săptămână am intrat în convalescenţă.

Zeus venea el însuşi să mă îngrijească, îmi curăţa rănile, mă ungea cu diverse alifii, îmi schimba bandajele. Cu mâinile lui preţioase de artist îndeplinea cele mai înjositoare sarcini. Dovedea o răbdare infinită. Trebuie să spun că, după operaţie, devenisem pasiunea lui.

— Incredibil! Minunat! Surprinzător! Nemaivăzut! exclama el desfăşându-mă şi ungându-mă cu alifie.

Pe zi ce trecea, era din ce în ce mai încântat de mine. Fără nici o îndoială, vedea în mine o promisiune. Îmi lăuda echilibrul şi curajul. Totuşi, nu mă lăsa încă să mă uit în oglindă. Se bucura mai mult decât mine de fiecare rană care se cicatriza, de fiecare umflătură care dădea înapoi, de fiecare vânătaie care se vindeca. Văzându-l atât de bucuros pentru aceste progrese, bănuiam că fiecare rană îl făcea să sufere la fel de mult ca şi pe mine. Jubila, aplauda, exulta. Mi se părea că sunt o fotografie care devine pe zi ce trece tot mai clară în baia de developare.

— Eşti opera mea, capodopera mea, triumful meu!

Întinzându-mi unguentul cicatrizant cu tinctură parfumată de arnică, devenea liric.

— Întreaga lume e la picioarele mele. Nu mai am concurenţi. Eu sunt stăpân. Iar tu eşti bomba mea atomică. Nimic nu va mai fi vreodată la fel după tine.

Unguentul îmi pătrundea în piele. Mă cuprindea o senzaţie nemaipomenită de prospeţime. Ca şi când m-aş fi scăldat în apa unui izvor. Iar el jubila.

— Chiar şi Natura e la picioarele mele. Până la tine, numai ea mi-a fost adversar serios. Natura! De data asta, oricât de abilă, de vicleană, de inventivă şi de isteaţă ar fi, nu-i în stare să realizeze ceea ce tocmai am realizat eu cu tine! Învinsă! Neputincioasă! Nu are suficientă extravaganţă.

— Sunt frumos?

— Te-am creat pentru a înfrumuseţa lumea.

— Sunt frumos?

— Termină cu banalităţile astea! N-am vrut să fii frumos, te-am avertizat, am vrut să fii unic, bizar, fără pereche, diferit! Ce reuşită îmbătătoare! Dacă te-ai vedea, dragul meu…

— Daţi-mi o oglindă.

— Nu încă. Nu se intră în atelierul pictorului. Nimeni nu are voie! Nici măcar tu!

— Cu ce semăn?

— Nu semeni cu nimic cunoscut, pentru că arta nu este imitaţie. Eşti isprava mea. Eşti adevărul meu.

A fluturat victorios o fotografie cu fraţii mei.

— Natura, iată ce reuşeşte să facă Natura atunci când se întrece pe sine: frumuseţea. Ce porcărie! Câtă banalitate. Nu există nimic mai uşor de înlocuit decât frumuseţea. Un trandafir e frumos. Zece trandafiri sunt scumpi. O sută de trandafiri sunt plictisitori. La o mie de trandafiri, deja te-ai prins de truc, impostura iese la iveală: Natura n-are pic de imaginaţie. Într-o zi am avut ocazia să ajung lângă un câmp de trandafiri, da, da, un câmp întreg, cât vedeai cu ochii, numai trandafiri: e o probă îngrozitoare pentru cineva care mai are cât de cât respect pentru talentul de artist atribuit

Naturii. Nul! Artă industrială! Reproducere mecanică! Toate defectele se accentuează: monotonia, încrederea în reţete depăşite, rutina, absoluta incapacitate de reînnoire. Uită-te la fraţii tăi şi gândeşte-te că ar fi mai mulţi. Observă ce mijloace reduse au: pielea roz, buzele roşii, ochii albaştri şi părul blond… Pentru un colorist, e de o mediocritate crasă. Observă obsesia stângace a simetriei: doi umeri, două braţe, două mâini, două picioare… Pentru un sculptor, e de o lene totală. Observă bietele abateri de la simetrie: nasul, gura, buricul, sexul, întotdeauna la mijloc, exact la mijloc, şi dintr-o singură tuşă… Pentru un desenator, e de o mediocritate consternantă. Eu nu mănânc pâinea asta. Eu inovez. Eu transcend. Eu sunt un deschizător de drumuri. Fără mine, omenirea nu ar fi ceea ce este.

Contemplându-mă, îl cuprindea un entuziasm din ce în ce mai profund. Eram atât de puţin obişnuit să provoc entuziasmul, încât la început l-am bănuit că-şi bate joc de mine; apoi m-am temut că exagerează, cu acea complezenţă folosită de obicei pentru a-i linişti pe bolnavi; totuşi, când am văzut că nu mai termină cu laudele, din ce în ce mai multe, nu m-am mai cenzurat şi m-am abandonat voluptăţii de a fi admirat. Ba chiar i-am prins gustul. În unele zile, socoteam că încântarea nu se manifestă suficient de mult.

Aş fi vrut să-mi fac o părere despre opera în care mă transformasem, dar Zeus îndepărtase toate oglinzile, toate obiectele metalice sau lucioase în care aş fi putut să mă văd şi se chinuia să-mi strângă bandajele cu noduri atât de complicate, încât să nu le pot desface singur.

Doctorul Fichet evalua în fiecare zi, ca un adevărat contabil al medicinei, cât de mult mă însănătoşeam. Pentru el nu eram decât o listă de cifre pe care şi le nota în carnet. Degeaba îl pândeam, nu lăsa să se vadă nici cea mai mică emoţie când mă vedea. Totuşi, tresărea de fiecare dată când îi puneam câte o întrebare şi îi lua cam jumătate de minut să-şi revină, cu o mână pe inimă şi una la frunte, şi să-mi răspundă în silă.

— E normal, mi-a explicat într-o zi Zeus-Peter Lama. La morgă nu pipăie decât cadavre.

Înţelegeam de ce Zeus-Peter Lama îi dădea atât de puţină atenţie şi nu-i cerea sfatul: el nu era decât un executant lipsit de sensibilitate artistică. În

curând am ajuns să-i împărtăşesc dispreţul pentru acel creier savant şi tehnic.

— De ce l-aţi ales pe Fichet? l-am întrebat pe Zeus- Peter Lama.

M-a privit surprins. Şi el se mira uneori când îi vorbeam, mai ales când îi puneam câte o întrebare, cu atât mai mult cu cât îşi dădea seama că am copt-o mult în minte.

— Fichet? Fiindcă se descurcă foarte bine cu bisturiul, pentru un medic legist. Şi-apoi, mai ales fiindcă-i plac jocurile de noroc.

— Ce legătură are asta?

— A tocat sume exorbitante jucând la ruletă. Are prea multă nevoie de bani ca să-şi facă scrupule. E cu ştreangul de gât.

Nu prea-mi venea să cred că Fichet era în stare să aibă vreo pasiune. Încercam să mi-l imaginez, rotund el însuşi ca o bilă, urmărind febril traseul unei bile. Ce prostie! Să se lase pradă hazardului, atâta timp cât existau arta, Zeus-Peter Lama şi cu mine! Omul acela nu merita să stea în preajma noastră.

Ardeam de nerăbdare să ies din nou în lume. Degeaba îşi petrecea Zeus-Peter Lama ore întregi acoperindu-mă de complimente, sufeream pentru că era singurul om din viaţa mea, cu atât mai mult cu cât îmi dădeam seama că, îndreptate aparent spre mine, elogiile îi erau adresate din ce în ce mai des lui însuşi. Pentru că era Binefăcătorul meu, nu-i reproşam acea mulţumire de sine, dar îmi doream atât de mult să primesc şi alte laude, încât exersam din răsputeri mersul şi statul în picioare.

— Aşadar, tinere prieten, mi-a spus într-o seară Zeus-Peter Lama, te simţi în stare să ieşi din casă?

— Da.

— Nu mai ai chef să mori?

— Nu. Îmi doresc prea mult să ştiu ce-o să spună lumea despre mine.

— Perfect, eşti vindecat.

Zeus-Peter Lama a organizat o mare petrecere în cinstea a ceea ce numea inaugurarea mea.

Pe parcursul celor patru zile care au urmat, vila l’Ombrilic a forfotit de pregătiri. Se montau mese, se tăiau tufişuri, se instalau reflectoare.

Le trimisese invitaţii tuturor persoanelor importante de pe insulă. Parcurgând lista invitaţilor, mi-am dat seama cu plăcere că sărbătoarea naşterii mele avea să fie şi mai distinsă decât înmormântarea. Un nume m-a făcut în mod special să visez: „fraţii Firelli“. Oare aveau să vină? L-am întrebat pe Zeus-Peter Lama, care m-a anunţat că, fiind ocupaţi cu filmul autobiografic pe care acceptaseră în sfârşit să-l facă, cei doi transmiseseră prin consilierul lor de presă că nu vor putea să vină.

— Păcat, am oftat eu.

— Nu-ţi face griji. Întotdeauna răspund aşa, dar până la urmă apar. Nu vor să piardă nici o ocazie să se expună. E doar un truc ca să se dea păsări rare, persoane mereu ocupate. Totuşi, pentru puţin machiaj nu e nevoie de o zi întreagă.

— Deci o să-i văd?

— O să-i vezi. Şi mai ales o să te vadă ei pe tine.

La ora opt seara, Zeus-Peter Lama a fluierat. La acest semnal, aşa cum fusese stabilit, servitorii s-au retras în bucătărie, iar frumuseţile, în camerele lor.

Având în sfârşit cale liberă, doctorul Fichet şi Zeus m-au condus din camera mea până la podiumul amenajat pe terasa principală.

— O să rămâi aici. O să aştepţi. Dacă vrei, poţi să te sprijini acolo.

M-am aşezat pe un taburet înalt, iar Zeus m-a înconjurat cu un grilaj din sârmă subţire peste care a întins o cortină purpurie. Apoi a legat-o cu o panglică verde şi mi-a ordonat:

— Nu te mişti până nu trag cortina.

A fluierat încă o dată şi servitorii şi-au făcut din nou apariţia. Prin fanta rămasă în bucata de stofă, vedeam ce se întâmpla în faţa mea.

La opt şi jumătate, invitaţii au invadat vila l’Ombrilic. Înaintau pe o alee străjuită de dovleci scobiţi în care fuseseră închişi licurici. Servitorii, costumaţi în soldaţi ai Armatei Roşii, le ofereau băutură, sendvişuri cu alge şi salată de ciuperci fosforescente. Zeus-Peter Lama îşi îmbrăcase cele treizeci de frumuseţi în costume roz fără pliuri şi cusături, care imitau perfect nuditatea, pielea de stofă se mula indecent pe trupurile lor şi numai doi nasturi roz-fucsia în dreptul sânilor şi un triunghi din etamină neagră sub abdomen semnalau artificiul. Mândre de corpul lor, flatate să se expună,

frumuseţile se fâţâiau ţanţoşe printre invitaţi, fără să bănuiască, la fel ca şi mine, că Zeus nu le crease acea uniformă de nuditate roz-somon decât ca să denunţe mai bine Natura şi enervanta ei lipsă de imaginaţie.

La nouă şi jumătate, Zeus-Peter Lama a poftit pe toată lumea pe terasa unde mă aflam eu, pentru a lansa curcubeul.

— Curcubeul? Dar e noapte!

— N-am nevoie nici de soare, nici de ploaie pentru a crea un curcubeu, a răspuns Zeus bătând într-un gong.

Din fundul grădinii s-a răspândit un murmur. Pâlcurile de oameni au fost lăsate în întuneric. O ciudată vibraţie s-a propagat prin aer. Ai fi zis că se aud nişte salve îndepărtate de tun. Două sau trei femei au ţipat de spaimă. Au bubuit petarde. Apoi lumina a izbucnit din reflectoare, fascicule care dansau în toate direcţiile, dezvăluind ceea ce se petrecea deasupra noastră. Înnebuniţi, fâlfâind din aripi, fremătători, porumbeii zburau prin grădină temându-se să se aşeze, din cauza detunăturilor, şi scăldaţi de pensulele de lumină. Păsările galbene rămâneau grupate, cele roşii de asemenea, cele albastre cu cele albastre, cele galbene cu cele galbene, cele indigo cu cele indigo şi tot aşa. Volutele de culoare se intersectau pe firmament, dar culorile nici nu dispăreau, nici nu se îndepărtau.

— Ce e uimitor, le-a explicat Zeus-Peter Lama invitaţilor, e că, odată pictaţi, porumbeii de aceeaşi culoare se grupează; trăiesc împreună fără să se mai amestece cu alţii. Culorile devin rase. Aşa că, în ciuda a ceea ce credem de obicei, prostia nu e caracteristică doar oamenilor.

Curcubeul din păsări a dispărut şi servitorii au adus pe o masă mobilă felul principal, Arcimboldo, un imens trup de atlet caramelizat, compus din toate tipurile de carne posibile, fazan, gâscă, pui, struţ, prepeliţă, porc, oaie, miel, vită, cal şi bizon, bucăţile de friptură fiind aranjate perfect astfel încât să dea iluzia că alcătuiesc o siluetă de sportiv. Ca nişte canibali, invitaţii au început să-şi taie bucăţi din campion, în timp ce frumuseţile, cărora li se interzisese să mănânce, ca să nu se îngraşe, devorau din priviri farfuriile. Râdeam în sinea mea văzându-le cum tânjeau, dar mi-am dat seama imediat că, din spatele cortinei, nici eu nu puteam să mă înfrupt şi că din cauza oboselii şi a foamei seara începea să mi se pară puţin cam lungă.

La zece şi jumătate, fraţii Firelli şi-au făcut apariţia, fără să se scuze pentru întârziere, mulţumiţi că au reuşit să ajungă. Imediat s-a format un grup compact în jurul lor. De la înmormântarea mea, mutra bosumflată pe care o formau natural buzele lor groase şi senzuale, amenințând să le compromită cariera, trecea drept tristeţe. În sfârşit păreau să exprime ceva. Încântaţi, îşi jucau rolul de frumuseţi triste, de frumuseţi profunde, de frumuseţi care cunosc umanitatea şi suferinţele ei. De după cortină, fremătam de nerăbdare.

La unsprezece, Zeus-Peter Lama a urcat pe podium şi le-a cerut tuturor să facă linişte.

— Dragi prieteni, cu voce tare toată lumea spune: „Zeus-Peter Lama e mare“, dar se gândeşte de fapt: „Şi-a consumat tot geniul. Ce mai are de arătat? A inventat deja totul“. Aşa e. Desen, guaşe, acuarele, cărbune, pastel, ulei, acrilice, sânge, benzină, fiere, apă, excremente, am pictat cu tot ce se putea picta. Marmură, ipsos, argilă, calcar, cretă, lemn, burete, gheaţă, săpun, smântână, spumă, am sculptat în tot ce se putea sculpta. Mi-am lăsat amprenta inspiraţiei în tot ce e inert. Am violat corpurile moarte pentru a-mi înscrie în ele gândirea vie. Fără mine, omenirea nu ar fi ceea ce este. Atunci ce să mai fac? Cum să vă mai surprind? Şi, mai ales, cum să mă mai surprind pe mine însumi? Existenţa unui geniu n-o fi cumva mai mult decât un simplu zbor în picaj, odată ce a ajuns în vârf? Sunt oare condamnat să asist neputincios la propria-mi decădere? Nu!

Printre invitaţi s-a răspândit un murmur de aprobare. Simţind că-mi venise rândul, am început să tremur.

— Nu, Zeus-Peter Lama nu şi-a spus încă ultimul cuvânt. Am lucrat pe toate felurile de corpuri moarte, prieteni. Dar cu cele vii cum rămâne? Nimeni, dragi prieteni, nimeni nu a lucrat cu viul.

Am văzut cum apucă bucata de material în spatele căreia eram ascuns.

— Vă prezint aşadar, pentru prima dată în istoria omenirii, o sculptură vie.

Cortina a zburat pe deasupra mea cu un fâlfâit şi, îmbrăcat doar cu nişte pantaloni scurţi, am fost dezvăluit asistenţei.

Aceasta a răspuns şocului printr-un „Oo!“ înfundat, ca şi cum ar fi preluat pe piept o minge şutată cu toată puterea. Sprâncenele se arcuiau.

Gurile deschise nu spuneau nimic. Timpul era suspendat.

Zeus-Peter Lama s-a apropiat de mine şi m-a privit cu mândrie. Când spun „m-a privit“, trebuie să precizez că era vorba de trupul meu, pentru că, de la operaţie, Zeus nu mă mai privea în ochi, fără-ndoială pentru că rămăseseră unele dintre puţinele părţi din fiinţa mea pe care nu le remodelase. Totuşi, în seara aceea un schimb de priviri m-ar fi încurajat, cu atât mai mult cu cât tăcerea devenea din ce în ce mai apăsătoare.

Zeus a strigat autoritar:

— În picioare!

Aşa cum stabiliserăm, m-am ridicat de pe taburet şi am rămas în picioare. Spectatorii au început din nou să murmure speriaţi. Convinşi, având în vedere aspectul meu cel puţin ciudat, că se află în faţa unei sculpturi, au fost foarte surprinşi să vadă că marmura prinde viaţă.

Zeus-Peter Lama a luat o postură mândră de dresor şi a ţipat sec, ca o lovitură de bici:

— Mergi!

Am schiţat câţiva paşi, lent şi greoi. „Mers“ nu era cuvântul potrivit, „deplasare“ mai degrabă, pentru că, după intervenţiile Binefăcătorului meu, mi-era puţin greu să… în fine… Am făcut de două ori turul podiumului, împleticindu-mă mai-mai să cad la fiecare mişcare. Nu îndrăzneam să mă uit la altceva decât la picioare – nici aici nu folosesc cuvântul potrivit, ar trebui să spun „elementele mele de contact cu solul“ –, iar timiditatea mă împietrea şi mă împiedica să mă întorc înspre public.

— Salută!

Asta nu prevăzusem. Eram deconcertat. N-am avut nici o reacţie. Cu pieptul bombat, Zeus-Peter Lama a repetat, şi mai tare, ca şi cum aş fi fost o jivină care refuza să se supună:

— Salută!

Ca să-şi cruţe plămânii, am făcut o plecăciune. Din primul rând a izbucnit un ropot de aplauze, foarte dese, sănătoase, hotărâte, ca ţăcănitul unei maşini de scris. Apoi, încă un ropot. Şi încă unul. Şi încă unul. În scurt timp, întreaga asistenţă bătea din palme.

Atunci am îndrăznit să mă întorc într-acolo. Poate pentru că mi-au văzut ochii, pentru că au constatat astfel că sunt o fiinţă umană? Printre aplauze

au început să se audă şi ovaţii. Am zâmbit – în fine, ceva de genul ăsta, cu… în fine… Ovaţiile s-au înteţit şi mai mult. Am întins palmele spre ei. Mulţimea mi-a răspuns instantaneu, în forţă. Strigătele deveneau din ce în ce mai puternice cu fiecare gest. Aveam impresia că acţionez un buton care face publicul să delireze. Îmbătător. Un semn, o chemare. Niciodată nu mai fusesem privit, aplaudat, aclamat. Binefăcătorul meu a venit să mă ia de mână ca să continuăm împreună plecăciunile. Lumea urla, făcea gălăgie, bătea din picioare. Noi nu ne mai opream din saluturi, ca două stele ale baletului la sfârşit de spectacol.

După un gest implorator al lui Zeus, vacarmul s-a potolit şi petrecerea şi-a reluat cursul. Eu am rămas totuşi principala atracţie. Invitaţii defilau prin faţa mea pentru a-mi studia trupul în detaliu. Din toate părţile, laudele nu mai conteneau. Conform ordinelor, nu vorbeam; în schimb, îi studiam şi eu pe curioşi şi le ascultam comentariile.

— E extraordinar!

— Intrăm într-o nouă eră.

— E o seară istorică!

— Mărturisesc că de un timp nu mai eram la curent cu ce lucrează Zeus, dar acum m-a dat pe spate, ce mai.

— E om? E altă fiinţă?

— În orice caz, e înalt!

— Uitaţi ce statură are, e o iluzie incredibilă! Ai putea să juri că înţelege ce spunem.

Printre cei mai interesaţi se numărau şi cele treizeci de frumuseţi. Înfăşate, plastifiate, rozalii, incapabile să facă vreo legătură între cel care fusesem şi cel care eram acum, m-au cântărit întâi din priviri, curioase, ca pe un obiect din târg, întrebându-se dacă să mă ia acasă sau nu; apoi, impresionate de comentariile personalităţilor de pe insula noastră, realizând, ca să spun aşa, cât de originală, de îndrăzneaţă şi de revoluţionară este existenţa mea, m-au examinat cu uimire, de parcă li s-ar fi spus că un fotoliu e comestibil; însă atitudinea lor s-a transformat în ostilitate atunci când au observat că nimeni nu le mai băga în seamă, în afară de câţiva bătrâni libidinoşi şi de miliardarul vulgar de serviciu. Jubilam. Acaparasem

toată atenţia. Iar pe ele le eclipsasem. Dispreţul lor m-a ajutat să-mi dau seama că reuşisem.

S-au apropiat şi fraţii mei.

M-au privit mai mult decât tot timpul cât fusesem fratele lor. Nu m-aşteptam să spună ceva, pentru că ei nu aveau nici o părere despre nimic. În seara aceea au stat în faţa mea cât se stă de obicei în faţa unui tablou dintr-un muzeu, ca să pară iubitori de artă. Trei minute mai târziu, s-au întors spre consilierul lor de presă, urât, înalt, uscat, ţeapăn, scorţos, excesiv la modă, ca toţi oamenii urâţi.

— Ce părere ai, Bob?

— N-o să vă pună în umbră aşa ceva, puişorilor.

Fraţii Firelli au dat din cap uşuraţi. Bob a scos o pudrieră, un pai şi a început să tragă pe nas. Gemenii au insistat, arătând spre mine.

— Sincer, ce părere ai?

— Puţin îmi pasă.

— Nu înţelegi: ce trebuie să le spunem celorlalţi?

— Liniştiţi-vă, mânzişorilor. Răspundeţi ca de obicei: dementţial-genial-îmi place la nebunie-revoluţionar-dementţial-într-adevărat dementţial!

— N-am putea să spunem ceva inteligent?

— De ce?

Reconfortat, cu nările fremătând, Bob a băgat la loc pudriera şi a zâmbit mulţumit şi răutăcios.

— Asta ar mai lipsi: să spuneţi lucruri inteligente! Vreţi să vă păcăliţi fanii?

— Dar…

— Linişte! Oamenii vă iubesc pentru că sunteţi frumoşi, ştiu foarte bine că nu voi aţi inventat marşarierul. Nu vă tolerează decât cu preţul ăsta. Dacă începeţi să vorbiţi ca laureaţii Nobel, s-a sfârşit cu cariera voastră, bombonelelor.

I-a împins sever spre bufet, bombănind:

— Să spună lucruri inteligente, fraţii Firelli! Cine-a mai auzit o asemenea prostie? Bine că n-o să se-ntâmple prea curând…

Am rămas interzis. Confruntarea cu fraţii mei îmi făcuse mai puţină plăcere decât mă aşteptam. Mă surprindea ce întrezăream în relaţia lor cu

Bob: aşadar, şi ei aveau un Binefăcător, care gândea în locul lor. Ideea că nu-i mulţumea doar să fie frumoşi nu mi-a plăcut deloc. Ce ţi-ai fi putut dori mai mult decât o înfăţişare plăcută? Eu mă hotărâsem să devin bizar tocmai pentru că nu avusesem parte de aşa ceva. Eram răvăşit.

Apoi a început din nou să plouă cu complimente binefăcătoare, hrănitoare, ca soarele care învăluie o grădină la sfârşitul iernii. Nemaivăzut! De necrezut! Inovator! Coroziv! Transcendent! Nici unul dintre aceste cuvinte nu avea cu adevărat sens, dar forţa cu care erau rostite le făcea strălucitoare. Anulau răceala indiferenţei care mă îngheţase până la oase toată viaţa, acum mă încălzeam sub razele recunoaşterii, mă năşteam în sfârşit…

— Ce nume îi veţi da acestei opere, dragă maestre?

— Aveţi vreo idee? a întrebat Zeus-Peter Lama scărpinându-şi bărbia.

Oamenii au început să ţipe. Să propună nume. Parcă ar fi fost la licitaţie. Ideile curgeau întruna: *Omul visat*, *Un altfel de om*, *Cine am vrea să fim*, *Cel pe care nimeni nu-l mai aştepta*, *Omul complet*, *Omul de mâine*, *Omul de astăzi*, *Visul se apropie*, *Amintirea lui Dorian Gray*, *Cel pe care Dumnezeu nu a ştiut să-l plăsmuiască*, *Dumnezeu*, *Dumnezeu nu era acolo*, *Coma creatorului*, *Omul bionic*, *Dincolo de Bine şi de Rău*, *Aşa grăit-a Zarathustra*, *Dincolo de Urât şi de Frumos*, *E = mc2*, *Leviatan*, *Antinumărul de aur*, *Sinteza*, *Teză-antiteză-nimic*, *Visul lui Epimeteu*, *Alfa şi Omega*, *Revanşa haosului*, *Unicul*.

Binefăcătorul meu a primit fiecare propunere cu un mic zâmbet condescendent. Apoi a sărit pe podium şi a arătat spre mine:

— Nu există decât un singur titlu pentru această operă revoluţionară: *Adam bis*.

Aşa am fost eu botezat, printre bliţuri şi aplauze.

Dacă trupului meu i-au trebuit câteva zile ca să-şi revină după acea seară în care a trebuit să stau prea mult în picioare, mintea îmi era beată de o bucurie pe care nu crezusem c-o voi trăi vreodată.

Binefăcătorul meu îmi aducea la pat ziarele şi revistele în care apărea fotografia mea. Fără-ndoială, inaugurarea mă transformase în vedetă. *Adam bis* era pe prima pagină a cotidienelor şi pe coperta săptămânalelor.

Mi s-a părut ceva normal să fiu celebru. Ba mai mult, mi s-a părut un fel de compensaţie ce mi se cuvenea. Pentru că nu citisem niciodată altceva decât presa, credeam că jurnaliştii vorbesc doar despre subiecte importante; or, deşi eu mă consideram important, ei mă ignoraseră; faptul că acum mă vedeam pe fiecare pagină mi s-a părut sfârşitul unei nedreptăţi. Existenţa îmi era atestată. Sau mai bine zis celebrată.

Plăcerea mea se hrănea cu meschinării: contorizam cât spaţiu li se acorda fraţilor mei, ridicol de mic pe lângă spaţiul meu; verificam calitatea comentatorilor mei. Uneori mă înfuriam: fusesem alungat de la pagina de „actualităţi“ la cea de „evenimente sociale“ sau, mai rău, la cea de „cultură“, de la sfârşitul publicaţiilor. Zeus-Peter Lama se străduia mereu să mă liniştească.

Organiza în fiecare zi alte şi alte şedinţe cu cei mai buni fotografi ai insulei.

— Iată că a sosit cea de-a doua etapă a gloriei tale, dragul meu *Adam bis*. Întâi te-au fotografiat pentru că erai diferit. Acum te fotografiază pentru că eşti celebru. Notorietatea este o creatură care se hrăneşte din ea însăşi.

Mă pretam cu plăcere la toate poziţiile. Totuşi, refuzam să mă dezbrac.

Seara, dezbăteam subiectul împreună cu Zeus-Peter Lama.

— Trebuie să mă asculţi şi să pozezi nud.

— Nu.

— N-o să stai pentru totdeauna în pantalonii ăştia penibili.

— Mickey nu şi-a dat niciodată jos chiloţii, din câte ştiu eu.

— Nu compara opera mea cu şoarecele ăla neînsemnat, te rog.

— N-o să pozez nud.

— Fraţii tăi n-au avut nici o ezitare. Şi încă în faţa unor fotografi mai puţin valoroşi decât cei pe care ţi-i propun eu.

— N-am chef s-ajung pe uşa de la vestiarul unei casieriţe de supermarket.

— E un ordin. Şi nu se discută.

— Nuditatea mea îmi aparţine.

— Nu-ţi mai aparţine nimic. Ai semnat un act, ai uitat?

— Nu şi pentru asta. Asta îmi aparţine încă.

— Ba şi pentru asta. Ştii foarte bine că am remodelat totul.

— Daţi-mi puţin timp.

— La urma urmei, ai dreptate. Să mai aşteptăm puţin. Fotografiile o să valoreze mai mult.

Pe zi ce trecea, îmi stăpâneam din ce în ce mai bine mişcările. Delirul suprarealist şi inspirat al Binefăcătorului meu dintr-o noapte cu lună plină roşcată fusese conceput în scopuri mai degrabă estetice decât practice. De altfel, asta mi-a şi scăpat faţă de Zeus, cu o formulare jignitoare, într-o dimineaţă când am reuşit cu greu să urinez.

— Dragul meu *Adam bis*, mi-a răspuns el glacial, dacă aţi fi vrut ceva practic nu trebuia să vă lăsaţi conceput de un geniu.

— Oricum.

— Dacă voiaţi ceva practic trebuia să rămâneţi cum eraţi. Natura, iată cine s-a specializat în chestiile practice! Practic şi deloc costisitor. Foarte bun raport calitate–preţ. Inginerie din nimic. Vreţi să redeveniţi ce eraţi înainte?

Pentru că nu am ştiut ce să răspund, m-am hotărât să mă obişnuiesc cu acel nou trup fără să mă plâng.

În curând progresasem suficient de mult încât să mănânc împreună cu toţi ceilalţi ai casei. Tronam în capul mesei, faţă-n faţă cu Zeus-Peter Lama, care, de la cincisprezece metri distanţă, mă sorbea din ochi ca pe un fiu preferat.

Zeus îmi impusese să nu spun niciodată vreun cuvânt în public, ceea ce mă frustra puţin, dar nu părea să le deranjeze pe cele treizeci de tinere zgomotoase, care mâncau fără să asculte pe nimeni şi interesate numai să-l seducă pe Zeus. De la antreuri la cafea, frumuseţile mă tratau cu un respect asemănător celui pe care-l arăţi unui buchet maiestuos de flori, iar eu puteam să le contemplu în voie. Restul zilei, cât timp Zeus-Peter Lama se izola în atelierul lui, când mă întâlneau nu se sfiau să şoptească tot felul de răutăţi batjocoritoare.

— Ia uite, creatura l-a pierdut pe doctorul Frankenstein?

— Nu, e Quasimodo, care-şi caută clopotul.

— Clopotul? Nu e acolo, pe capul lui?

— Un cap? Unde vezi?

— Chestia aia cu doi ochi…

Până şi insultele lor aveau ceva drăguţ. Exprimând dispreţul, gelozia frumuseţilor îmi confirma supremaţia. Invidiosul nu-l ponegreşte decât pe cel care e mai bun decât el. Şi-apoi, suferisem atât de mult timp de invizibilitate, încât orice accentua conturul existenţei mele, compliment sau ironie, îmi hrănea plăcut amorul propriu.

În plus, atacurile frumuseţilor nu constau decât în vorbe. Nici una dintre ele nu îndrăznea să mă împingă sau să-mi pună piedică. Toate respectau munca lui Zeus-Peter Lama.

— Ei bine, dragul meu *Adam bis*, te simţi, în sfârşit, pregătit pentru o şedinţă foto de-adevăratelea?

— Vreţi să spuneţi…

— Fără chiloţii lui Mickey. Pregătit?

— Nu.

Figura repede schimbătoare a lui Zeus s-a întunecat. Pupilele lui lansau fulgere negre.

Apoi a zâmbit şi a apărut un curcubeu, toate pietricelele de pe dinţii lui au început să strălucească.

— În seara asta am nişte oaspeţi importanţi. Le închid pe frumuseţi în camerele lor, pentru că strică orice conversaţie inteligentă. Vrei să ni te alături?

— Cu plăcere.

— Foarte bine. Fireşte, n-o să sufli nici un cuvânt.

Deşi n-am vorbit în timpul cinei, am fost subiectul principal în jurul căruia s-a învârtit conversaţia. Anticarii, proprietarii de galerii, estimatorii pentru licitaţii şi negustorii de obiecte de artă pe care-i invitase Zeus îi puneau tot felul de întrebări.

— Avem vreo şansă ca o asemenea operă să se găsească într-o zi în magazinele noastre?

— De ce nu? Dacă-mi spuneţi cât oferiţi.

— Eu sunt gata.

— Cât?

— Zece milioane.

Zeus-Peter Lama a zâmbit ca şi cum tocmai auzise o glumă bună.

— Asta numiţi dumneavoastră că sunteţi gata? Va trebui să vă pregătiţi mai bine.

— Douăsprezece milioane.

— Sper că e o glumă.

— Cincisprezece? Douăzeci?

— Oricum, deocamdată nu se pune problema să mă despart de *Adam bis*.

— Intenţionaţi să mai creaţi şi alţii ca el?

De data asta eu am fost cel care am aşteptat încordat răspunsul. M-am întors către Zeus, care scobea cu unghiile lui lungi o bucată de miez de pâine, încântat să ne ţină în suspans. Gelozia îmi tăia răsuflarea.

— Deocamdată nu.

Am respirat uşurat. Fiindcă de când mă născusem din nou nu eram preocupat decât de mine însumi, nu mă simţeam dispus să am fraţi şi surori şi nici să-mpart cu alţii afecţiunea Binefăcătorului meu.

— Spuneţi-mi, a zis dintr-odată un negustor elveţian, i-aţi schimbat toate organele şi membrele?

— Toate cele vizibile, da.

— Toate?

— Cu excepţia ochilor.

— Aşadar, aţi modificat şi ceea ce are orice bărbat între picioare?

— Sexul? Da, mi s-a părut necesar.

— Şi ce i-aţi fabricat în loc?

— Un sonomegafor.

Printre cei de la masă s-a lăsat o tăcere uluită. Până la urmă, o femeie a întrebat timid:

— Un ce?

— Un sonomegafor. Cea mai reuşită dintre transformările pe care le-am făcut.

Binefăcătorul meu şi-a luat paharul de vin şi a început să dea pe gât lichidul dulce, poposind la fiecare înghiţitură. Tăcerea convivilor se colorase acum cu nedumerire; cu toţii aşteptau o explicaţie. Zeus a plescăit mulţumit.

— Nu-i nimic pe lume mai bun decât asta.

Şi nimeni nu a înţeles dacă era vorba despre vin sau despre sonomegaforul meu.

— Sigur, e un prototip, un model unic. Dar dacă descifrăm corect istoria lumii vom observa că, încă din Antichitate, toţi marii cuceritori, Alexandru cel Mare, Cezar, Attila, au avut câte ceva asemănător sonomegaforului.

Impresionaţi, invitaţii schimbau priviri complice şi exclamaţii admirative.

Zeus-Peter Lama nu părea să-şi dea seama că oaspeţii lui erau atât de pasionaţi de ce le spunea: a început să frământe între degete un alt cocoloş de pâine. Deşi aparent era concentrat numai la asta, a adăugat cu un aer distrat:

— Cel al lui Alexandru era vestit de altfel.

A ridicat cocoloşul până în faţa ochilor şi i-a zâmbit, ca şi cum ar fi fost vorba de o veche cunoştinţă pe care o întâlnea din întâmplare.

— Sonomegaforul lui nu avea totuşi nimic de-a face cu cel al lui *Adam bis* al meu.

Apoi a pocnit din degete, făcând cocoloşul să ricoşeze departe. Toată lumea a tresărit din cauza violenţei gestului.

— Fiindcă am concurat împotriva Naturii, să spunem că pentru *Adam bis* am conceput în sfârşit sonomegaforul ideal, cel la care întreaga omenire, femei şi bărbaţi, a visat dintotdeauna. Acum iată, visul e împlinit. Există.

Toate privirile s-au întors spre mine sau mai degrabă spre partea din mine ascunsă sub pantaloni. Am aruncat, la rându-mi, o privire într-acolo, copleşit de faptul că posedam o asemenea comoară.

— Ce-ar fi să ieşim pe terasă? a propus Zeus-Peter Lama, ridicându-se.

Amintirile mele despre a doua parte a serii sunt mai confuze, pentru că, din câte se pare, cu toţii abuzaserăm de vinurile bune ale lui Zeus. Soţiile au profitat de această schimbare şi au venit să-şi caute de vorbă, frecându-se prea insistent de mine, cu pupilele dilatate, deloc contrariate că nu le răspundeam în nici un fel: îmi atingeau mâinile, umerii, mimau că-şi scrântesc glezna ca să mă oblige să le prind, îşi lipeau bazinul de al meu, de parcă băutura le-ar fi făcut să uite orice urmă de bună-cuviinţă. Când soţii le-au chemat la ei, m-au părăsit râzând, jenate, cu mutre de fetiţe surprinse cu degetele în borcanul de dulceaţă.

Atunci, Mélinda, singura celibatară, m-a strâns tare de braţ.

— Nu vreţi să ne plimbăm puţin împreună la lumina lunii?

Vorbea cu o voce întunecată, aspră, groasă, uleioasă, care nu părea să-i iasă din gură, ci din decolteu. De altfel, totul la ea era decolteu: acesta cobora până la buric, în timp ce sfârcurile erau acoperite de o bucată de material subţire, mulat, prins mai jos într-o curea, cu nişte lănţişoare aurite. Atunci când i te adresai Mélindei, te adresai de fapt unui decolteu, era greu să nu urmezi săgeţile desenate de rochia subţire, imposibil să nu cobori de la umeri la sâni, apoi de la sâni la pântec. Era irezistibil. Cu atât mai mult cu cât călătoria era plăcută, pentru că pielea Mélindei, aurită la rându-i şi luminoasă, tresărea încontinuu, ca şi cum acea femeie respira şi gâfâia din tot corpul.

Am reuşit să urc cu privirea până la sprâncenele ei, ca să-i fac un semn de încuviinţare. Şi-a plecat ochii, a întredeschis buzele într-un zâmbet şi m-a tras spre grădină, departe de ceilalţi invitaţi, ca să ne afundăm apoi prin labirintul de tufişuri.

Parcurgând primii câţiva metri, situaţia mi s-a părut dureroasă: probabil că femeia se aştepta să debitez fraze despre stele, lună, dragoste, destin, tot ce recită bărbaţii în filmele romantice. Nu numai că nu voiam să vorbesc, dar îmi dispăruseră din minte toate ideile: nu eram decât un ochi stâng obsedat de decolteul Mélindei şi de direcţia în care mă conducea.

— La ce vă gândiţi?

N-am îndrăznit să răspund.

Ne-am oprit pe o moviliţă, la adăpost de privirile celorlalţi.

Lumina slabă avea o culoare de peşte.

Mélinda s-a aşezat în faţa mea. Ochii mi-au căzut în capcana decolteului, fără să mă pot salva. Mi se părea că faţa ei era mai sus decât luna.

— Nu vă place de mine!

Decolteul a suspinat. Iată, era numai vina mea, o jignisem. Femeia aceasta se întreba de ce n-o sorbeam din priviri.

— Vă dezgust!

Nefericita gâfâia din ce în ce mai tare, sânii i se umflau şi apoi i se dezumflau din cauza suferinţei pe care i-o provocam.

Printr-un efort supraomenesc, am reuşit să-mi îndrept capul şi s-o privesc în ochi pentru câteva clipe. Am zâmbit, ca să-i arăt că n-am intenţii rele.

Fără să apuc să-mi dau seama ce se apropie, decolteul s-a lipit de mine şi buzele s-au fixat ca nişte ventuze de ale mele. Limba mi-a fost aspirată. N-am mai putut să respir.

— Să mergem în camera ta, a spus ea exact când eram cât pe ce să mă sufoc.

Am urcat din nou prin grădină până la apartamentul meu, iar eu simţeam fiecare pas ca pe un chin. Când Zeus-Peter Lama vorbise în timpul cinei despre sonomegaforul meu, fusesem primul interesat, pentru că, de săptămâni întregi, îmi observam între coapse acea operă ciudată, întrebându-mă cum aveam să mă folosesc de ea; starea în care o adusese sărutul Mélindei nu mă liniştise, deocamdată simţeam că mă deranjează din ce în ce mai mult, împiedicându-mă să merg.

Odată întinsă pe pat, Mélinda a înlăturat toate dificultăţile. M-a dezbrăcat încet şi cu pasiune. În faţa fiecărei părţi din mine pe care o descoperea, scotea un strigăt de admiraţie. Începeam să capăt încredere. Mă umflam în pene. Sonomegaforul meu nu avea nevoie decât să-i fie îndepărtate ultimele oprelişti.

Atunci când Mélinda s-a dezbrăcat şi ea de tot, a exclamat:

— Incredibil!

S-a apropiat, l-a contemplat şi a început să-l atingă uşor cu mâna.

— O idee genială!

Pleoapele şi gura i-au rămas larg deschise.

Ce s-a întâmplat în continuare nu are nevoie de nici un comentariu, în afară de remarca generală că am fost strălucit. Treaba s-a repetat iar şi iar. Mélinda scotea strigăte puternice de plăcere, iar eu, nişte grohăituri pe care nu mi le cunoşteam. Cine ar fi trecut pe sub fereastra noastră, luându-se numai după sunete, ar fi crezut cu siguranţă că e vorba de o acuplare între o pisică şi un porc.

În a treia pauză, în timp ce ne trăgeam sufletul cu ochii pironiţi în tavan, Mélinda m-a încălecat ca să începem din nou.

— A, nu, ajunge! Nu mai pot!

Cuvintele îmi ieşiseră pe gură fără să-mi dau seama.

Mélinda a scos un ţipăt de surpriză, s-a dezechilibrat şi a căzut din pat.

— Te-ai lovit? am întrebat-o ajutând-o să se ridice.

M-a privit înspăimântată şi a ţipat din nou, ca un animal.

— Ce s-a întâmplat, Mélinda?

A fugit în celălalt capăt al camerei şi s-a refugiat în spatele unui fotoliu, speriată la culme.

M-am apropiat.

— Stai pe loc, a spus ea întinzând mâinile înainte, ca să se apere.

— Dar ce s-a-ntâmplat? De ce ţi-e frică?

Buzele îi tremurau, iar ochii îi străluceau, aproape să-i iasă din orbite.

— Vorbeşti?

— Normal că vorbesc.

— Oribil. Nu ştiam.

Ideea asta o şoca. Nu pricepeam cum o femeie care tocmai se dedase, goală, tuturor extravaganţelor posibile se simţea acum deranjată că vorbesc. Şi-a înşfăcat hainele şi s-a îmbrăcat în grabă.

— Pleci?

— Da.

— N-a fost bine?

M-a măsurat din priviri fără să-mi răspundă. Era prea speriată că poartă o conversaţie cu mine ca s-o mai şi continue. Am insistat:

— N-a fost bine?

— Foarte bine, a spus. Rapid, ca un viol.

— O să mai vii?

În patru labe, a preferat să-şi caute preocupată sandalele fine, cu toc înalt.

— A, uite-le!

Le-a înşfăcat la fel de repede ca şi hainele, regăsindu-şi parcă în gestul acela demnitatea pierdută.

— Nu vrei să rămâi să mai vorbim?

— A, nu, există nişte limite!

Şi Mélinda a ieşit trântind uşa.

Am adormit buştean. Mă trezeam din când în când pentru câteva secunde, cât să mă întorc de pe-o parte pe alta şi să mă gândesc că trăisem cea mai mare împlinire, să satisfac o femeie. Apoi adormeam din nou. Dimineaţă m-am trezit fascinat, senin, împăcat.

Zeus-Peter Lama, aşezat pe marginea patului, mă privea atent.

— Ar fi trebuit să-ţi tai limba.

Cu gândul numai la plăcerea mea, n-am dat atenţie observaţiei şi am contemplat soarele.

— Mélinda s-a speriat de moarte, a insistat el.

— Dar a avut seara vieţii ei.

— E adevărat, a spus Zeus zâmbind. Odată ce şi-a revenit, după câteva pahare de băutură şi două calmante, mi-a povestit despre virtuţile sonomegaforului.

M-a bătut pe spate aşa cum baţi pe spinare un cal.

— Şi sunt sigur că la ora asta îşi sună toate prietenele ca să le povestească şi lor.

S-a încruntat observându-mi mutra de mascul satisfăcut.

— Eşti mulţumit de tine?

— Puţin.

— Nu-ţi dai seama de nimic?

Furios, s-a ridicat de pe pat şi a început să patruleze prin cameră.

— Eu sunt cel care a făcut-o fericită pe Mélinda aseară, nu tu.

— Vă înşelaţi.

— Biet idiot! Invenţia mea, sonomegaforul, a făcut-o să se simtă în al nouălea cer.

— Exageraţi…

— Ai mai făcut vreo femeie să ţipe în halul ăla? Nu minţi. Crezi că înainte Mélinda ar fi petrecut fie şi un minut împreună cu tine? Măcar ai mai cunoscut vreo femeie înainte?

Nu aveam ce să răspund.

— Vezi? Geniul meu a fost cel care a entuziasmat-o pe Mélinda aseară. Eu şi numai eu.

— Oricum, eram acolo şi eu…

— Ba nu. Erai acolo, dar nu erai tu. Dovada, când ai redevenit tu, ea a fugit.

— Când am vorbit?

— Da, din nefericire! Şi doar te avertizasem să taci. Imediat ce-ţi dai drumul la gură, nu mai exişti decât tu, cu gândirea ta. Asta nu pot să

controlez. Şi nu e deloc interesant. De altfel, ai văzut ce efect a avut.

Tulburat, m-am întrebat dacă aveam motive să mă simt în continuare fericit.

— Mélinda o să mai vină?

— Dacă taci, da.

— O să tac.

— Ridică-te şi vino cu mine. În curând e ora mesei.

După ce a plecat Zeus, am mai lenevit în pat, pentru că e cel mai bun loc în care să-ţi aduci aminte de lucruri frumoase. Apoi mi-am făcut toaleta, ceea ce, de când Zeus adăugase atâtea complicaţii corpului meu, îmi lua mai mult de-o oră.

Odată uscat, m-am dus la dulap, unde mi s-a părut, brusc, că mă aflu într-un vis: rafturile erau goale, lucrurile mele dispăruseră. Încercând să mă calmez, am închis uşile, am râs, m-am concentrat ca să mă asigur, de data asta, că sunt treaz: nimic! Adio haine, adio lenjerie! Nu mai aveam nici o bucăţică de stofă cu care să mă acopăr.

Crezând că servitorii făcuseră o greşeală, m-am înfăşurat într-un cearşaf şi m-am dus în camera de serviciu.

— Aţi uitat să-mi aduceţi înapoi hainele, le-am spus călcătoreselor.

Responsabila-şefă, cu o figură cenuşie, ternă şi scrobită de la atâta preocupare pentru curăţenie, s-a apropiat de mine.

— Domnul Lama ne-a spus că n-o să le mai purtaţi.

— Poftim?

— Şi ne-a rugat să vă luăm şi aşternuturile.

Cu un gest sec, mi-a smuls cearşaful. Celelalte femei au izbucnit într-un râs dureros. Am fugit ca să-mi ascund goliciunea. Am alergat până-n camera mea, dar am găsit uşa încuiată.

Prin casă mişunau o mulţime de servitori, aşa că m-am hotărât să mă refugiez în grădină. Poate că reuşeam să fur un prosop de la piscină. Imediat ce m-am apropiat, am auzit voci şi zgomote de bălăceală: frumuseţile se îmbăiau. Am făcut stânga-mprejur şi m-am gândit să mă adăpostesc în labirintul de tufişuri umbroase.

După ce m-am învârtit încoace şi-ncolo printre zidurile înalte de verdeaţă, când am fost sigur că m-am rătăcit – nu asta e cea mai bună

metodă ca să nu fii găsit? –, m-am aşezat pe o bancă de piatră şi nu mi-am mai putut stăpâni lacrimile. Imensitatea vegetală şi umbra ei tăcută mă protejau. Puteam să mă smiorcăi oricât de tare. Aşadar, Zeus mă considera un animal? Nu-mi mai aparţinea chiar nimic? Nici măcar sexul meu? Dorinţele mele? Pudoarea?

— Eu sunt rezonabil, tinere prieten, spre deosebire de tine.

Cum ghicise că eram acolo? Tocmai se aşezase lângă mine, cu bastonul şi inelele lui, şi, pe sub mustaţă, cu zâmbetul lui străjuit de pietre preţioase.

— Vei suferi atâta timp cât vei continua să ai sentimente şi opinii personale. Lasă-te în voia mea şi totul va fi bine.

— Nu pot să trăiesc gol, am spus, cu vocea strangulată de lacrimi.

— Pentru-nceput, renunţă la obiceiul acesta de a spune „eu vreau“ sau „eu nu vreau“. Voinţa ta nu mai contează, trebuie să se transforme pur şi simplu în supunere. Voinţa mea şi numai a mea, a creatorului tău, contează. La ce-ai fi ajuns spunând „eu vreau“? Voiai să te sinucizi! Dacă n-aş fi fost eu să-ţi propun altceva, acum ai fi fost hrană pentru peşti şi n-ai fi devenit celebru în lumea-ntreagă. Ai încredere în mine.

— Oricum, să umblu gol prin casă şi prin grădină… Până şi-un câine ar avea dreptul măcar la o zgardă.

— Câinelui i se pune zgardă ca să se deosebească de ceilalţi şi ca să fie identificat. Tu porţi în întregime semnătura mea.

— Mai puţin decât un animal…

— De o mie de ori mai mult: o operă de artă… Crezi că statuilor lui Praxitele li se pun chiloţi? *David* al lui Michelangelo poartă chiloţi string?

Argumentul m-a impresionat: nu-mi privisem situaţia din perspectiva aceea. Simţind că ţintise corect, Zeus a continuat, cu o indignare călduroasă:

— Crezi că mi-e ruşine cu propria-mi creaţie? Crezi că am de ascuns vreo imperfecţiune? Totul e perfect la tine, aşa că vreau să arăt totul.

Eram flatat. Entuziasmul lui Zeus îmi dovedea că mai devreme interpretasem greşit faptul că-mi fuseseră furate hainele.

— Dacă o luăm aşa… am spus eu, gânditor.

— Tinere prieten, un singur lucru ţi-ar face bine: să nu mai gândeşti.

— Credeţi că nu sunt în stare să gândesc?

— Cred mai ales că e inutil.

S-a ridicat şi mi-a făcut semn să-l urmez pe culoarele labirintului pe care-l concepuse.

— Din ce cauză sufereai atunci când te-am întâlnit? Din cauză că aveai conştiinţă. Ca să te vindec, ţi-am propus să devii un obiect. Dar transformă-te complet! Supune-mi-te cu totul! Renunţă la tine însuţi. Gândirea mea trebuie s-o înlocuiască pe-a ta.

— Pe scurt, vreţi să devin sclavul dumneavoastră?

— Nu, nefericitule! Sclav e prea mult! Sclavul are conştiinţă! Sclavul îşi doreşte să fie liber! Nu, vreau să devii mai puţin decât un sclav. Societatea noastră e organizată în aşa fel încât e mai bine să fii un obiect decât o conştiinţă. Vreau să devii obiectul meu. Atunci vei fi în sfârşit fericit! Te vei plictisi într-o perfectă fericire.

— Mă-ntreb dacă nu cumva aveţi dreptate…

— Întotdeauna am dreptate.

Am ieşit din labirint şi am pornit spre terasă, continuând să vorbim. Ne-am întâlnit cu o mulţime de servitori şi, fără să-mi dau seama, mă obişnuiam să umblu gol. „*David* al lui Michelangelo poartă chiloţi string?“, îmi repetam atunci când simţeam că cei pe care-i întâlneam erau jenaţi.

— Sunt foarte mândru de tine, mi-a spus Zeus.

M-am bucurat atât de mult pentru asta, încât m-am gândit că are cu siguranţă dreptate. Pe viitor, aveam să ascult doar de gândurile lui, în detrimentul gândurilor mele, ca să-mi simplific viaţa.

Am coborât din nou în grădină, spre piscina în care frumuseţile încă se bălăceau. M-am oprit brusc.

— O, o! a exclamat Zeus. Ce-i?

— Mi-e teamă să n-am opinii personale.

— Adam!

— În ce le priveşte pe frumuseţi… e… animalic… e… un instinct…

Zeus-Peter Lama a cântărit ceea ce tocmai spusesem, scărpinându-se în cap.

— La asta nu m-am gândit.

Ne dădeam amândoi seama că situaţia se înrăutăţea.

— Scuzaţi-mă.

— Nu face nimic…

— Înţelegeţi, *David* al lui Michelangelo nu poartă chiloţi string, dar să nu uităm că nici nu vede, nici nu aude nimic. Poate să rămână împietrit.

— Da, da! E foarte neplăcut. Să ne întoarcem în camera dumneavoastră.

— Îmi vorbiţi cu dumneavoastră?

— Urmează-mă.

Odată ajunşi la adăpost în camera mea albă cu mobilă tot albă, Zeus şi cu mine am făcut un pact: de a doua zi, aveam să mă plimb gol cât mai des posibil şi să pozez nud pentru fotografi, păstrându-mi însă dreptul de a purta pantaloni scurţi ori de câte ori simţeam nevoia.

— Va trebui totuşi să-i spun despre asta doctorului Fichet, a hotărât Zeus.

Mélinda a venit din nou să se culce cu mine, cu condiţia să nu vorbesc. Întâlnirea a fost puţin rece la început, amândoi evitam să ne privim în ochi; eram obligaţi să ne concentrăm asupra detaliilor. Era ceva laborios, medical: separam sânii, şoldurile, gura de ansamblul trupului Mélindei. Aveam impresia că fac dragoste cu piesele unui puzzle. Apoi, în mod mecanic, încălzirea şi-a făcut efectul, Mélinda a început să tremure şi să geamă. A avut mai multe orgasme, ca şi mine. Aparent totul a mers bine, în afară de faptul că, odată ce a plecat, m-am simţit ca şi cum aş fi fost folosit drept desfăcător de conserve.

Mă copleşise o tristeţe apăsătoare. Pretinsesem că mă distrez, deşi simţisem o lungă şi violentă umilinţă.

În seara aceea, pentru prima dată, m-am dus în camera de serviciu ca să fur, fără să mă vadă nimeni, alcool. Până dimineaţă, am dat pe gât două sticle de whisky.

Fotografiile cu *Adam bis* nud au apărut în ziare.

„Iată adevărul meu…“, mi-am spus întinzând revistele pe podea.

— Ce succes! a exclamat Binefăcătorul meu. Sunt foarte mândru.

A observat că eu nu eram deloc entuziasmat.

— Nu-ţi place de tine ca *Adam bis*?

— Nu ştiu.

— Tinere prieten, fiecare dintre noi are trei vieţi. O viaţă de obiect: suntem un trup. O viaţă a spiritului: suntem o conştiinţă. Şi o viaţă de

discurs: suntem ceva despre care vorbesc alţii. Prima viaţă, cea a trupului, nu ne datorează nimic, nu noi alegem dacă să fim pitici sau cocoşaţi, nici să creştem, nici să îmbătrânim, nici măcar să ne naştem în loc să murim. Ce-a de-a doua viaţă, a conştiinţei, e la rândul ei dezamăgitoare: nu putem să conştientizăm decât ceea ce există, ceea ce suntem noi înşine, cum ar veni conştiinţa e doar un fel de pensulă care urmează ascultătoare contururile realităţii. Numai cea de-a treia viaţă ne permite să intervenim în propriul nostru destin, ne oferă un teatru, o scenă, un public; provocăm, dezminţim, creăm, manipulăm percepţiile celorlalţi; dacă suntem cât de cât dotaţi, ceea ce vor spune depinde de noi. Să luăm, de exemplu, cazul tău. Prima ta viaţă a fost ceva insipid, a doua, un dezastru, pentru că ea te-a făcut să-ţi dai seama de acea insipiditate; aşadar, a treia se lovea de un zid, pentru că nu puteai să-i faci pe alţii să vorbească despre tine, pentru că erai transparent şi conştient de asta. Tocmai ţi-am oferit trei vieţi noi-nouţe. Un nou corp. O nouă conştiinţă. Un nou discurs. Ai deja şase vieţi! Ca să fii liniştit, să ştii că părerea ta nu contează: a treia viaţă e cea care contează şi se vorbeşte din plin despre tine. Datorită mie, ai devenit un fenomen. Mulţumeşte-te să conştientizezi asta, nu-ţi mai bate capul să emiţi judecăţi.

Întotdeauna când eram cu Zeus mă bucuram văzându-mă reprodus la infinit în fotografii, mi se părea că sunt original, nebun, bizar, unic, celebru. Imediat ce mă lăsa singur, îndoielile începeau să-mi ştirbească bucuria: nu cumva devenisem un monstru? Ce mai aveam omenesc în mine? Dacă nu eram eu însumi *Adam bis*, dacă rămăsesem cel de dinainte, oare nu m-ar fi oripilat pozele acelea? Sau, mai rău, nu mi-ar fi fost milă?

În fiecare zi furam sticle de alcool, le îngropam pe cele goale şi aveam nevoie de cantităţi din ce în ce mai mari ca să-mi alung gândurile.

Mélinda nu mai venea pe la mine, dar îmi trimitea prietene de-ale ei. Nu-mi plăceau decât prima dată, atunci când puteam să iau curiozitatea lor drept interes; începând de a doua oară, totul devenea o corvoadă fetişistă, care mă plictisea şi mă rănea.

— Ţi se schimbă trăsăturile, mi-a spus Binefăcătorul meu, nu înţeleg. Parcă eşti… buhăit. Şi te-ai îngrăşat.

— Totuşi mănânc puţin. Aţi văzut.

— Da, e inexplicabil. Poate că e din cauza operaţiilor…

Rubicondul doctor Fichet s-a rostogolit într-o zi până în camera mea, fluturând nişte hârtii cu analize.

— Bea, a spus el.

— Nu fiţi ridicol. Nu bea mai mult decât mine. Câteva cupe de şampanie pe zi. Chiar eu i le dau. Alcoolismul monden n-a făcut pe nimeni să se îngraşe. Nu dintre persoanele pe care le cunosc eu.

— Vă spun că bea.

— Găsiţi o scuză mai bună, Fichet!

— Poftim?

— Încercaţi să-mi ascundeţi ceva, o consecinţă postoperatorie, o greşeală, o problemă, nu ştiu ce anume…

— Eu? O greşeală? Eu nu fac greşeli. N-am primit nici o plângere în douăzeci de ani de carieră.

— Normal, doar nu faceţi decât să decupaţi leşuri. Cadavrele nu dau pe nimeni în judecată.

— Mă referem la superiorii mei. Ei mi-au apreciat întotdeauna rapoartele.

— Ştiu, poezie pură. Asta nu-nseamnă că nu încercaţi să mă îmbrobodiţi, Fichet, şi că n-aş putea foarte bine să întrerup viramentele către contul dumneavoastră. *Adam bis* nu bea!

— Uitaţi-vă pe hemogramă. Ştiu bine cum stă treaba cu globulele. Acest… această sculptură… acest băiat… obiectul acesta… are un viciu. Trage la măsea pe ascuns. Nu există altă explicaţie.

— Sunteţi sigur?

Pentru că nu suporta să fie contrazis – normal, după douăzeci de ani de morgă –, doctorul Fichet şi-a închis sec servieta şi a ieşit din cameră.

Zeus-Peter Lama l-a urmat, implorându-l să mai stea. I-am auzit certându-se pe hol.

Ciudată scenă. Mi s-ar fi părut logic ca Zeus să mă ia la-ntrebări pe mine dacă voia să afle adevărul, să mă facă să confirm teoria lui Fichet şi, în sfârşit, să mă întrebe de ce am căpătat obiceiul acela rău. M-aş fi simţit uşurat să mărturisesc totul, să mă confesez, să explic, să cer ajutor. În loc de asta, discuţia continua fără mine.

Am deschis uşa şi am strigat mai tare decât ei:

— E adevărat! Beau!

Cei doi bărbaţi s-au oprit şi s-au uitat la mine furioşi. „De ce se bagă?“ s-au gândit ei întâi. Apoi doctorul Fichet a realizat, triumfător, ce spusesem:

— Aha, vedeţi?

Zeus a început să bâiguie:

— E imposibil. De unde lua alcool?

— Nu trebuie decât să-l supravegheaţi mai bine.

— Nu se mişcă de-aici şi n-are nici un ban.

— Poate că are complici…

— Printre angajaţii mei? Nu.

— Totuşi…

— Fur eu singur sticlele din camera de serviciu, în fiecare noapte! am strigat eu.

Am simţit încă o dată că le întrerup firul gândurilor.

— Situaţia e serioasă! a exclamat Zeus. Să mergem în camera lui.

Acolo, doctorul Fichet m-a pus să mă-ntind. Am început să le spun ce simt, despre incertitudinile mele, despre temeri, despre emoţii. Nu mă mai puteam opri. Cuvintele ieşeau, uşoare, ascultătoare, gata să capete cele mai fine nuanţe ale gândirii mele. Mă simţeam nemaipomenit explicându-mă, definindu-mă, exprimându-mă astfel.

Aşezaţi pe marginea patului, veghindu-şi pacientul, Zeus şi Fichet mă ascultau uluiţi. După o oră, Zeus-Peter Lama l-a luat pe Fichet de braţ.

— E insuportabil. Trebuie să facem ceva.

— Îi voi administra un calmant.

— Nu, mi-e mai bine deja, am spus eu. Simt nevoia doar să mai vorbesc puţin.

Ignorându-mi obiecţia, doctorul Fichet a scos o seringă de veterinar şi m-a înţepat. Mi-am simţit tot corpul cuprins de un val de bine. Am tăcut. Pluteam. Am închis ochii, ca să-mi fie şi mai bine. Nu dormeam, dar, ca o plută dusă de valuri, mă apropiam şi mă îndepărtam de conversaţia dintre Zeus şi doctorul Fichet.

— Vedeţi, Fichet, n-aţi vrut să mă credeţi: ar fi trebuit să-l lobotomizăm. Trebuia să-i îndepărtăm creierul, să-l dezumanizăm la maximum. Redus la

starea vegetativă, nu ne-ar mai fi făcut probleme. O legumă nu are nici gânduri, nici vicii!

— Viciul e ceva omenesc.

— Atunci de ce m-aţi oprit în seara aceea?

— Pentru că mi se părea periculos să umblăm la meninge, având în vedere recuperarea şi reeducarea importantă pe care trebuia să le urmeze. Voinţa de a reuşi l-a ajutat să-şi revină foarte repede. Fără creier, nu s-ar fi putut ţine pe picioare pentru inaugurare. Poate că nici măcar n-ar fi supravieţuit.

— Oricum, să-l lobotomizăm astăzi.

— Ştiţi bine că nu putem risca să mai facem alte operaţii în următoarele câteva luni.

— Cretinul ăsta o să ducă totul de râpă cu stările lui. Uitaţi-vă cum s-a deformat deja din cauza alcoolului. Îmi distruge opera. În ciuda a tot ce am făcut pentru el, are schimbări de dispoziţie insuportabile: ba e trist, ba e excitat.

— Şi tristeţea e ceva omenesc.

— Se apropie expoziţia de la Tokio. Trebuie să fie în formă.

— Pot să-l bag în cămaşă chimică.

— Ce-i asta?

— Un amestec special de calmante şi euforizante. Bine dozat, te transformă într-un imbecil fericit.

— Perfect. De ce nu mi l-aţi propus mai înainte?

— Pentru că e doar temporar… Creierul se obişnuieşte cu el şi-i blochează efectele. Apoi devii din nou nefericit.

— În orice caz, o să câştigăm timp.

— De fapt ar trebui să-i înlăturăm sufletul.

— Sufletul? Vorbiţi ca un preot, Fichet! Credeţi că există suflet?

— Sigur. E o rană care sângerează mereu şi nu se vindecă niciodată. Nu dispare decât odată cu moartea.

Am auzit bine? Conversaţia asta chiar a avut loc, sau n-a fost decât un coşmar de-al meu?

Când m-am trezit, îmi veneau în minte frânturi de fraze, accentuându-mi, ca nişte înţepături dureroase, neliniştea. Am hotărât atunci că discuţia dintre Fichet şi Zeus-Peter Lama nu a avut loc, că a luat naştere din imaginaţia mea morbidă. De altfel, cum poate conştiinţa să-şi croiască drum prin norii grei produşi de un somnifer puternic? Eram în stare, fizic, să ascult ce se întâmpla la căpătâiul meu? Nu. Devenisem cel mai rău duşman al meu. Dacă voiam să-mi continui viaţa de *Adam bis*, trebuia nu să scap de un complot, ci să mă vindec de temeri.

Aşadar, când Zeus-Peter Lama a venit să mă vadă, l-am privit binevoitor.

— Bună ziua, Binefăcătorul meu.

— Bună ziua, Adam, cum te simţi?

— În formă excelentă.

— E bine. Aşa şi trebuie. Vreau să fii perfect sănătos pentru expoziţia de la Tokio.

— Tokio?

— O să-ţi explic.

Numele japonez mi s-a învârtit nebuneşte prin cap: nu despre asta auzisem vorbindu-se în vis?

Zeus-Peter Lama mi-a pus în palmă nişte pilule.

— Poftim. Ca să te simţi cât mai bine în pielea ta, te sfătuiesc să iei vitaminele astea.

— Vitamine?

— De ce repeţi fiecare cuvânt pe care ţi-l spun? Te joci de-a ecoul? Ia-le cu un pahar de apă.

Am rămas nemişcat. Aşadar, auzisem bine în noaptea aceea…

— Ce mai aştepţi?

Obişnuit ca lumea să i se supună imediat, Zeus-Peter Lama a început să dea nervos din picior.

Ca să scap de gura lui, m-am prefăcut că înghit pilulele. Întâi a vrut să rămână să verifice efectele, dar, pentru că nu reacţionam încă, a plecat bombănind că o să se întoarcă mai târziu.

Ce aveam să fac? Primul reflex a fost să fug. Dar locuiam pe o insulă, mă cunoştea toată lumea, aşa că i s-ar fi raportat imediat lui Zeus-Peter Lama.

Mai bine era să-mi iau timp de gândire, dând de înţeles, prin bună dispoziţie, că acea „cămaşă chimică“ mă liniştea.

M-am năpustit în grădină, simţind nevoia sălbatică să evadez, să rămân cât mai repede singur, absolut singur. M-am plimbat încoace şi-ncolo de-a lungul zidurilor. Dacă nu puteam să fug, puteam măcar să-mi permit o escapadă. Dibuind prin spatele tufişurilor, am găsit până la urmă o poartă zăbrelită. Am forţat-o, am trecut pragul şi m-am trezit, liber, pe un drum pustiu.

Din lene şi comoditate, am urmat acel drum. Nu voiam nici să mă rătăcesc, nici să fug. M-am mulţumit să merg pe un drum pe care ştiam să mă şi întorc.

Poteca a şerpuit o vreme printre tufişuri, apoi s-a întrerupt brusc lăsând loc unei plaje cu maree joasă care se întindea cât vedeai cu ochii, cu nisip auriu, foarte frumos, incredibil de fin; undeva am zărit nişte siluete.

Am pornit spre formele acelea care se distingeau în depărtare.

Şevaletul era aşezat pe nisip, susţinut cu sfori prinse de nişte pietroaie.

În faţa şevaletului, un bărbat şi o femeie. El, aşezat. Ea, în picioare. Priveau lumea – cer, apă, nori, păsări – prin fereastra tabloului. Fără să ştie că erau ei înşişi un tablou prin nobleţea atitudinii lor, atenţi, nemişcaţi, ea stând în spate, cu mâinile pe umerii lui, contemplau pătratul de pânză în care întregul univers se precipita ca să se fixeze şi să se organizeze. Păreau să aştepte ca tabloul să se picteze singur.

M-am apropiat.

Ei nu m-au auzit venind.

M-am postat în spatele lor, fără să ştie, ca să profit de peisaj.

Şevaletul devenise un adevărat balcon cu vedere spre univers. Bărbatul pictase doar alb, pe care acum îl marmora cu gri-deschis. Am ridicat capul, am tras adânc aer în piept şi am înţeles că picta aerul.

— Un pic de mercur.

Femeia a întins pe paletă o pastă argintată, iar bărbatul a luat din ea cu o pensulă subţire şi a făcut câteva tuşe fine.

— Dă-mi nişte nisip.

Femeia a luat un pumn de nisip, iar bărbatul l-a băgat într-un săculeţ, a suflat printr-un pai şi a pulverizat cristalele de cuarţ pe pânză.

— Acum trebuie să întind încă un strat.

În momentul acela femeia s-a aplecat şi m-a văzut.

— Avem un vizitator, tată.

Există unele fiinţe care, de la spate, ne promit un secret. Ceafa, şoldurile, omoplaţii au atâta prezenţă, încât ne umplu de teamă. Atunci când se întorc, ne dau o lovitură de teatru, cu toate riscurile ei: riscul să fim entuziasmaţi, riscul să fim dezamăgiţi. Ea a întors spre mine o figură care m-a orbit, de un alb miraculos, de un alb smuls pericolului roşeţii sau al cenuşiului, de un alb fragil şi insuportabil, de un alb care nu era o simplă culoare, ci o consistenţă, fină, suplă, eterată, pudrată. Una dintre sprâncene i se arcuia mai mult decât cealaltă, ca şi cum una era întrebătoare, în timp ce cealaltă râdea. Umerii, bustul, talia, toate curgeau la fel de natural ca pletele ei roşcate. O apariţie stranie… Precizia trăsăturilor îi dădea un aer puternic, în timp ce silueta era evident fină, plăpândă.

Înaintam încet, pe de o parte pentru că mă afundam cu toată greutatea în nisipul adânc şi alunecos, pe de altă parte pentru că mă împleticeam de jenă.

Ea mi-a zâmbit. Culoarea aceea roşcată avea ceva trufaş, obraznic.

— Scuzaţi-mă, am spus. Nu m-am putut abţine. A trebuit să vin să privesc şi eu prin ferestruica dumneavoastră.

— Aveţi dreptate, tinere, a spus bătrânul întorcându-se spre mine.

Mi-a întins mâna luminându-se la faţă, iar ridurile i-au dispărut într-un zâmbet, pentru a forma din nou chipul unui tânăr cu trăsături delicate, cu un nas elegant; când zâmbea, nici nu-ţi venea să crezi că are părul grizonat, puteai spune că e blond. Ochii lui transparenţi, albăstrii, cu reflexe de bronz, te duceau cu gândul la nişte lentile de sticlă colorată.

— Carlos Hannibal, a spus el.

I-am strâns palma uscată şi noduroasă, care într-adevăr, prin fragilitatea ei, îi dezvăluia vârsta. A arătat apoi înspre tânără.

— Şi ea e Fiona, fata mea.

Fără să-mi întindă mâna, Fiona s-a mulţumit să mă privească din cap până-n picioare, de parcă aştepta ceva de la mine.

— Numele meu e… Adam.

A dat din cap. Părul ei mă fascina, era foarte puternic, liber, sălbatic.

— Pot să… rămân… puţin… să mă uit cum lucraţi?

— Oricât doriţi, Adam, dar ne veţi îngădui să nu vorbim. Fiona, dă-mi nişte galben turnesol.

Fiona a vărsat puţin ulei pe paletă, apoi, uitându-se din nou la mine, mi-a arătat un obiect lângă traistele lor din piele uzată.

— E un scaun pliant. Luaţi-l.

Voiam să răspund politicos că nu-l vreau, ca să i-l cedez ei, dând curs astfel obişnuitelor galanterii care complică relaţiile dintre bărbaţi şi femei; dar am înţeles imediat că n-avea rost să fac nazuri. Fiona mă fixa cu privirea aşteptând să execut ordinul. Aşa că am desfăcut scaunul, care, sub greutatea mea, s-a afundat în nisip.

Degetele lui Carlos Hannibal păreau nişte libelule care zburătăceau pe pânză; subţiri, deformate, umblau rapid de colo-colo întinzând, cu perniţele falangelor sau cu unghiile, pigmentul galben cu mişcări care, deşi păreau făcute pur şi simplu la întâmplare, după ceva timp s-au dovedit atent calculate.

Mi-am petrecut toată după-amiaza uitându-mă la Hannibal şi la fiica lui. La fiecare iniţiativă a pictorului, mi-era teamă să nu strice ceea ce-i reuşise deja; după fiecare gest, îmi dădeam seama cu ce scop îl făcuse. Aveam impresia că învăţ ceva fundamental şi grandios. Dar ce anume? Să pictez? Nu, nu voiam să pictez. Să înţeleg cum lucra acest Carlos Hannibal? Cu câteva ore în urmă habar n-aveam cine e şi nu-mi doream să devin critic de artă. Să observ? Totuşi, nu picta nimic din ce e vizibil. El picta aerul. Aerul dintr-un moment precis al dimineţii, între marea nesfârşită şi cerul nesfârşit. Imediat ce nu mă mai uitam la tabloul lui, vedeam doar cu ochii mei, inventariam elemente cunoscute, catalogate, un ţărm de mare ca oricare altul, plaja cu maree joasă, stâncile adormite, păsările care profitau de retragerea apelor ca să vâneze chiar pe nisip, eterul strălucitor. Dar în tabloul lui apărea invizibilul. Vedeam acolo ceea ce fusese şi deja nu mai era, un moment anume, aerul acela de la zece dimineaţa, aerul acela pe care-l inspiram cu nările fremătând, sub un soare de oţel, aerul acela care se schimbase, care nu mai exista, aerul acela care aparţinuse unei lumi minerale, nisip şi piatră, alterat ici şi colo de izul descompunerii crude, peşti uscaţi şi alge, aerul de după răsărit, un aer incert, aerul acela uscat, viu,

azuriu, rece în profunzime, un aer nordic care acum se îngreunase cu o zi, îngroşat, încins de dogoarea siestelor.

Protejat de Hannibal şi de fiica sa la prora, eram santinela întregii lumi. Simţeam o emoţie continuă, tulburătoare, violentă, între stupoare şi mirare: bucuria de a trăi. Fericirea simplă de a mă afla în centrul unei lumi atât de frumoase. De a nu valora mai nimic şi, în acelaşi timp, mult: o fereastră cu vedere spre universul care mă depăşeşte, cadrul în care spaţiul devine tablou, o picătură într-un ocean, o picătură lucidă care-şi dă seama că există şi că, prin ea, există şi oceanul. Minusculă şi măreaţă. Intensă şi netrebnică.

La ora şase, cerul a început să se prăvălească, a devenit un cer ostil, un cer care-ţi spune să te întorci cât mai repede acasă. Marea era agitată din nou, făcându-mă să-mi dau seama că, de când venisem, nu-i auzisem glasul.

— Tată, plecăm imediat spre casă, a spus Fiona.

— Aţi terminat, domnule Hannibal?

— Aproape. O să termin cu ajutorul amintirilor. Ce părere ai, tinere Adam?

— A fost cea mai frumoasă zi din viaţa mea. Şi tot nu reuşesc să înţeleg cum faceţi să pictaţi invizibilul.

— Numai la două lucruri merită să fim atenţi: la invizibil şi la infinit. De ce să pictezi obiecte care au contur?

— Cum procedaţi ca să obţineţi ceva atât de limpede dintr-o materie opacă? l-am întrebat uitându-mă lung la tablou.

— Ca să auzi liniştea e nevoie de zgomot.

Fiona mi-a cerut scaunul şi a strâns instrumentele tatălui ei. Acesta mă privea cu simpatie.

— Veniţi oricând doriţi, tinere. Sunteţi o prezenţă foarte plăcută, pentru că sunteţi foarte atent. Nu-i aşa, Fiona?

— Nu ne-aţi deranjat deloc.

— Şi-apoi, aveţi o voce foarte frumoasă. Nu-i aşa, Fiona?

— Şi ochi foarte interesanţi.

După aceea s-au îndepărtat, Fiona sprijinindu-l pe bătrân, care mergea anevoie.

Am rămas tulburat. Ochii mei, vocea mea, entuziasmul meu: nu le plăcuse decât ceea ce-mi aparţinea efectiv mie. Ignoraseră toată munca lui

Zeus-Peter Lama. Cum era posibil aşa ceva?

Îmi aduc aminte de zilele care au urmat ca de o primăvară. Ceva puternic şi nou se năştea în mine.

În fiecare dimineaţă aruncam la chiuvetă pilulele de la Zeus, apoi, pe lângă zidul de împrejmuire de la l'Ombrilic, evadam spre plajă.

Fiona şi tatăl ei mă întâmpinau cu căldură. El îmi oferea de fiecare dată zâmbetul acela larg care-l făcea din nou tânăr, un zâmbet pătimaş, un zâmbet în care se oferea în întregime, un zâmbet atât de puternic, încât dincolo de el se simţea disperarea. Ea nu era atât de deosebită, dar micile semne de atenţie pe care mi le dădea erau mai dese, mai constante. De multe ori, atunci când munca de asistentă îi lăsa câte un răgaz, mă privea cu atenţie; îi întorceam privirile, pentru că-mi făcea o deosebită plăcere s-o contemplu pe acea femeie înaltă, longilină, suplă, ale cărei plete roşcate şi roşii, ondulate, urmăreau rotunjimea şoldurilor.

— E de-ajuns să mă uit la dumneavoastră pentru ca peisajul să devină o coastă irlandeză, i-am şoptit într-o zi la ureche.

— Mama era irlandeză, mi-a răspuns ea roşind.

Avea sâni mici foarte fermi şi foarte plini, pentru o femeie atât de slabă. Rochiile ei de pânză, în acelaşi timp simple şi elegante, îmi permiteau să-i cântăresc din ochi în timp ce se mişca. Naturală, visătoare, zâmbitoare, preocupată să-l observe sau să-l ajute pe tatăl ei, părea să nu fie conştientă de propria frumuseţe.

Între tată şi fiică se simţea solidaritatea oamenilor adevăraţi şi diferiţi: ca să se înţeleagă, nu era nevoie să-şi vorbească, unul începea un gest, iar celălalt îl termina.

Atunci când eram departe de ei, la l'Ombrilic, îmi veneau în cap o mulţime de întrebări pentru ei: Aţi observat ce siluetă am? De ce nu spuneţi niciodată nimic despre asta? De ce m-aţi acceptat atât de repede, fără să mă luaţi la-ntrebări? Ştiţi că locuiesc în casa unui artist? Că şi eu sunt o operă de artă? Totuşi, imediat ce mă vedeam în preajma lor, simţeam că am tot dreptul să exist, mi-era bine, şi problemele dispăreau.

— E clar, amestecul de vitamine îşi face efectul, mi-a spus Zeus-Peter Lama constatând că nu mai beau. Vei fi superb la Tokio.

N-aveam chef să lipsesc de la întâlnirile mele zilnice de pe plajă.

În ultima zi, în ultimul minut, mi-am făcut curaj să vorbesc. Hannibal tocmai terminase un tablou extraordinar, care reprezenta aerul robust, aerul care loveşte pânzele vapoarelor, aerul acela rapid, dinamic şi viguros care te poartă dincolo de ocean. Şi totuşi, nu simţisem aerul acela decât pentru câteva clipe, în treacăt, la începutul zilei; dar pictorul ştiuse să-i surprindă tăria esenţială.

— Ce păcat, a oftat Hannibal. Prezenţa dumneavoastră îmi dă aripi. Mă simt foarte inspirat de când sunteţi în preajma noastră. Nu-i aşa, Fiona?

Fiona a încuviinţat, bătându-l pe umăr.

— Plec la Tokio. Pentru o expoziţie. Cu Zeus-Peter Lama.

Auzind numele Binefăcătorului meu, bătrânelul a început să râdă. Trupul lui fragil s-a zguduit într-un hohot sarcastic care nu i se potrivea unei persoane atât de drăguţe. Fiona nu părea prea încântată de reacţia lui.

— Şarlatanul ăla? Încă mai bântuie?

N-am ştiut ce să-i răspund, deja prea mirat că cineva putea să vorbească despre Zeus-Peter Lama cu atâta dezinvoltură.

— De ce nu se mai opreşte odată? Nu e suficient de bogat? Energia omului ăstuia m-a uimit mereu.

— Îl cunoaşteţi?

— Dintotdeauna. Am fost colegi de şcoală. La optsprezece ani era dotat, chiar foarte dotat. Cred că dintre noi toţi el era cel mai dotat. Ce păcat…

Fiona l-a oprit, înfăşurându-i un fular peste umeri.

— Trebuie să ne întoarcem acasă, tată, seara se face rece.

— Se poate spune că a avut talent de mare pictor, dar nu şi caracter.

— A, da? am întrebat eu, nelinişti t.

— Prea inteligent, mânuia vorbele la fel de bine ca pensula, nu avea nevoie de pictură ca să se exprime. Şi-apoi, era prea ahtiat după succes. Şi-a dat seama repede că, pentru a atrage atenţia, era mai profitabil să facă zgomot decât să picteze.

— Să mergem, tată, trebuie să beau ceva cald.

Fiona strânsese totul şi-l zorea pe tatăl ei. Nu voia să mai stea. Părea că vrea să evite o catastrofă. L-a luat de braţ şi l-a forţat să se urnească.

— La revedere, a spus ea. Când vă întoarceţi?

— Peste o lună.

— Noi vom fi aici. Vă aşteptăm.

I-am privit îndepărtându-se până când s-au făcut minusculi, două puncte pe auriul nesfârşit al nisipului. Am rămas pironit, cuprins de o tristeţe apăsătoare. Cât le iubeam pe fiinţele acelea! Plecarea lor îmi rupea inima! Şi totuşi, ştiam atât de puţine lucruri despre ele. Ce secret voise ea să protejeze plecând aşa de grăbită? Ce credea că va spune el, şi eu nu trebuia să aud?

Oricum… Până la urmă a zis: „Vă aşteptăm“.

Tokio. *The Body Art Exhibition*. Bliţuri. Puhoi de lume. Zgomote. Holurile hotelului. Decalaj orar. Somnolenţă. Bliţuri. Puhoi de lume. Zgomote. Luat medicamentele de la Zeus. Gol într-o sală, ore-ntregi. Somn. Nu ştiut că sunt atât de mulţi japonezi în Japonia. Din ce în ce mai mulţi la picioarele mele. Se înghesuie. Se împing. Vorbesc ca nişte jucării mecanice. Femeile au voci de şoricei. Desene animate. Trăiesc într-un film de desene animate. Tot felul de conferenţiari urcă pe podiumul unde stau eu şi mă explică în toate limbile. N-am înţeles nimic. Aceeaşi siguranţă irevocabilă în toate limbile. Somn. Băut ceai verde ca să rămân treaz. Dar după ce băut făcut pipi. Cum să procedez? Zeus-Peter Lama cere ore de pauză. O pauză de douăzeci de minute la fiecare două ore, în timpul căreia accesul în sala mea e interzis. Harababură. Puhoi de lume. Bliţuri. Sala mea, cu cei mai mulţi vizitatori. Succes enorm. Prăbuşit în fiecare seară în limuzină, care mă duce la hotel. Gândit la plajă. La Fiona. Dormit prost. Şi totuşi, simţit permanent nevoia de somn. Aş vrea să nu fiu aici.

Obişnuit. Început să mă simt mândru că sunt atracţia expoziţiei. În fotografiile din ziarele japoneze parcă am şi eu un uşor aer asiatic. Cum e posibil? Lumea vrea să-mi ia interviuri. Zeus refuză. Lumea vrea să mă invite la o emisiune de televiziune. Zeus ezită.

Un nou val de turişti francezi. Mi-e teamă de turiştii francezi. Vor să atingă. Mai ales puştii. Puşti nenorociţi. Primii mă mângâie. Ceilalţi mă ciupesc. Ţip. Panică. Fugă. Sala îşi vomită publicul. Sosesc gardienii. Curatorul expoziţiei doreşte să mă adoarmă. Urlu că nu vreau să mă atingă nimeni, că francezilor trebuie să li se interzică să intre. Nenorociţilor de

puşti francezi. Nimeni nu-nţelege ce spun. Mă enervez. Mă înroşesc tot. Mă agit. Vine în fugă un veterinar cu un pistol pentru tranchilizat elefanţii. Dau să i-l smulg. Trage. Seringa atinge un gardian, care cade grămadă. Vine şi Zeus-Peter Lama, care se ia de toată lumea, mai puţin de mine. Plecăm de la muzeu. În limuzină – poate din recunoştinţă? poate de oboseală? – încep să plâng pe umărul lui.

— Aşa e viaţa de vedetă, tinere prieten! mi-a spus el bătându-mă pe umăr.

A doua zi, îi ameninţă pe cei de la muzeu că plecăm. Nebunie. Ar fi o catastrofă. Şi din punct de vedere artistic, şi financiar. Le acordă o oră organizatorilor ca să negocieze contractul. Între timp, mă duce, înfofolit într-o pufoaică, să vizitez celelalte etaje.

Am început cu „Tattoos on My Skin“, sala Tatuaţilor.

— Ce oroare! a exclamat Zeus, zici că suntem într-un bistro din port.

Nişte bărbaţi şi nişte femei îşi expuneau desenele naive şi pretenţioase. Cu cât erau mai în vârstă, cu atât aveau mai multe tatuaje. Motivele, unele mai banale decât altele, nimic special, erau destinate doar să acopere cât mai multă piele. Un singur model atrăgea atenţia: un bărbat înalt şi slab pictat ca şi când ar fi fost jupuit: pielea lui părea smulsă din cap până-n picioare, dând la iveală muşchii, nervii, tendoanele, orbitele, articulaţiile, oasele. Era ceva foarte urât, respingător şi totuşi destul de original. Nu?

— Am mai văzut asta de sute de ori, a spus Zeus ridicând din umeri.

În a doua sală, „My Body is a Brush“, nişte artişti goi, cu tot trupul pictat, se aruncau sau se rostogoleau pe suprafeţe albe. După ce se frecau de o pânză, cei din public puteau propune un preţ ca s-o cumpere. Preferaţii colecţionarilor erau Jay K.O., pictorul prin K.O., un bărbat musculos care-şi lua avânt din fundul sălii şi apoi se lovea cu toată puterea de un panou agăţat de perete – brancardierii îl ridicau, infirmierii îl reanimau şi, după încă trei ore, trecea la altă operă –, şi Sarah şi Belzebut Kamasutra copulând, unşi cu acrilice, în faţa tuturor, pentru a-şi imprima pe nişte hârtii imense poziţiile erotice.

A treia sală, „My Body between God and Shit“, atrăgea mai puţini vizitatori, din cauza mirosurilor. Un artist golea măruntaiele unor porci proaspăt tăiaţi pe trupurile ca de lapte ale unor adolescente. Un altul îşi

înfipsese cârlige în tot corpul şi apoi se agăţase de tavanul sălii. Un altul îşi ardea pielea cu ţigări aprinse în faţa publicului, împrăştiind o plăcută aromă de porc pârlit la proţap. Dar cei mai amuzanţi erau fraţii Paillasson, opt fraţi care, îmbrăcaţi doar cu o bucată de material înfăşurată în jurul şoldurilor şi coapselor, se întinseseră pe jos, obligându-i pe vizitatori să treacă peste ei ca să iasă din sală.

„Art and Philosophy“, anunţa ce-a de-a patra sală, rezervată gânditorilor. Diogene XBZ23, un neamţ, trăia în patru labe în cuşca lui, cu zgardă şi lanţ la gât, sub o pancartă pe care scria: „Eram liber. Acum sunt prizonierul curiozităţii voastre!“, insultându-i pe cei care se apropiau prea mult de el. Mai departe, o femeie însărcinată îşi expunea burta strigând la fiecare treizeci şi şapte de secunde: „În ce lume va trăi el?“ Un grup statuar atrăgea în mod deosebit atenţia, *Eterna reciclare*: un bărbat hrănea o femeie care alăpta un bebeluş care urina pe un petic de iarbă pe care o păştea o vacă grasă pe care o mulgea un fermier care vindea laptele bărbatului care-şi hrănea soţia. Se presupunea că, odată ce înţelegeai, trebuia să cazi în extaz.

Sala următoare, „Body Building“, semăna cu o sală de sport şi prezenta cele mai noi exerciţii de aerobic şi de fitness. Zeus-Peter Lama şi-a atras simpatia jurnaliştilor, fotografilor, cameramanilor şi reporterilor făcând tărăboi. A început să tune în faţa tuturor împotriva acelor „negustori din Templu“, luându-i pe rând pe antrenorii prea musculoşi şi pe antrenoarele prea slabe, toate acele cărnuri uzate de transpiraţie, de hormoni şi de caroten, toate acele creiere stoarse de exerciţii, care n-au ştiut să răspundă diatribelor înflăcărate decât prin nişte zâmbete mecanice.

În faţa celei de-a şasea săli, m-a anunţat solemn:

— Iată singura ta rivală.

Botezată simplu „Rolanda, the Metamorphic Body“, camera era consacrată Rolandei şi operaţiilor sale. Evoluţia artistei în funcţie de inspiraţia ei era surprinsă într-un set de fotografii. Dacă nu-şi făcea ea singură operaţia, fiindcă avea nevoie de anestezie, Rolanda îi ghida pe chirurgi cu ajutorul unor schiţe şi simulări pe calculator. Traversase mai multe perioade: le prezentase pe *Rolanda grecoaică*, *Rolanda incaşă*, *Rolanda mesopotamiană*, *Rolanda Quattrocento*, *Rolanda simbolistă*, *Rolanda Marilyn*. În timp ce o echipă de medici tocmai îi făcea o nouă

operaţie, într-o sală amenajată în mijlocul încăperii, le permitea admiratorilor să asiste la metamorfoză. Înainte să-şi piardă cunoştinţa, anunţase că va deveni o nouă Rolanda, *Rolanda expresionistă*.

— Săraca, a murmurat Zeus fără pic de compasiune în voce, s-a deformat atât de mult, încât la bătrâneţe o s-ajungă *Rolanda cubistă*.

Sala următoare, închisă, purta titlul „The Moving Sculpture *Adam bis* de Zeus-Peter Lama“. Gardianul şi-a făcut cu greu loc până la noi şi ne-a spus tremurând din tot corpul:

— E prăpăd. Trebuie să găsim rapid o soluţie, altfel oamenii o să dărâme uşa.

— Mergeţi şi plângeţi-vă directorului, bunule domn, i-a sugerat Binefăcătorul meu.

Am intrat pe o uşă dosnică şi am ajuns în Biroul de rebuturi, locul unde erau trimise unele opere din expoziţie şi unde altele veneau în fiecare zi să-şi negocieze intrarea. Artiştii şi curatorii expoziţiei se insultau fără pic de jenă.

Tocmai fusese retras din sala numărul trei, „My Body between God and Shit“, un bătrân prezent în toate muzeele, Jesus Jo Junior, fost fachir obişnuit să se crucifice la bienalele de artă contemporană.

— Dar nu sângeraţi! a urlat curatorul.

— Normal. Obligat, corpul meu s-a obişnuit să fie străpuns de cuie. Rănile s-au vindecat în jurul găurilor. Ca nişte crestături. Acum nu mai sângerez.

— Nu e posibil să expunem un Isus care nu mai sângerează! Să fim cinstiţi, n-aţi fi avut niciodată succesul pe care l-aţi avut dacă n-aţi fi sângerat la New York, la München, la São Paulo şi la Paris!

— Trebuie să mă înţelegeţi, a spus fostul fachir.

— Nu, a răspuns curatorul.

Pe o bancă stăteau plouaţi, inerţi un tatuat victimă a unei eczeme rebele şi o tatuată care se întorsese tuciurie, deci ilizibilă după o lună de vacanţă în Seychelles. Apoi a sosit precipitat, gâfâind, Meredith Iron, bărbatul cu o mie trei sute de piercinguri, care, ca de obicei, fusese oprit la vamă din cauza detectorului de metale. În sfârşit, a apărut şi directorul, cu un plic

mare sub braţ, ca să-i confirme lui Zeus-Peter Lama că acceptă noile sale condiţii.

A trebuit să-mi dau imediat jos haina şi am fost împins, gol, în sala în care cele câteva sute de vizitatori enervaţi deja de aşteptare au trecut prin faţa mea ca să mă admire.

Seara, în limuzină, Zeus-Peter Lama m-a întrebat:

— Ce-ai zice într-un interviu?

— Că mă bucur mult să fiu o operă de artă. Şi că-i mulţumesc creatorului meu.

— Foarte bine. Şi ce-ai răspunde dacă te-ar întreba cineva despre trecutul tău?

— Care trecut? M-am născut în mâinile dumneavoastră.

— Foarte bine. Ai reuşi să-ţi aminteşti fostul tău prenume?

— Pe mine mă cheamă Adam.

— Foarte bine. Ce-ai vrea să le spui oamenilor care te admiră?

— Nu sunt decât gândirea întrupată a creatorului meu, Zeus-Peter Lama, puteţi să-i scrieţi lui.

— Foarte bine. Mi se pare că eşti pregătit. Poate că o să acceptăm să mergem la emisiunea aceea.

În seara următoare, am intrat în direct în lumina obositoare şi fierbinte a reflectoarelor emisiunii *Ce? Unde? Când?*, vedeta postului Satelit. Eu stăteam gol pe un podium, încercând să iau posturi cât mai variate, în timp ce Binefăcătorul meu susura la microfonul pe care i-l întindea prezentatorul că după mine nimic nu va mai fi ca înainte. Broda cu dibăcie în jurul temei lui favorite: „Fără mine, omenirea n-ar fi ceea ce este.“

Dintr-odată, o femeie s-a năpustit din public înspre noi şi a întrerupt emisiunea.

— Nu vă e ruşine? a urlat ea apostrofându-l pe Zeus-Peter Lama.

— Doamnă, cine sunteţi? a întrebat prezentatorul.

— Mă numesc Medea Memphis, de la Asociaţia pentru Demnitatea Umană, şi sunt oripilată de ceea ce i-aţi făcut acestui biet băiat.

— Dacă nu vă place arta, vedeţi-vă de drum! i-am strigat eu.

— Băiete, te-a desfigurat.

— Eu am vrut-o.

— Imposibil!

— Vă spun că eu am vrut-o. De altfel, există trei tipuri de artă: arta figurativă, arta nonfigurativă şi arta desfigurativă. Aceasta din urmă a fost inventată de creatorul meu, Zeus-Peter Lama, împreună cu mine. Tocmai v-a vorbit despre ea.

— Cum puteţi să suportaţi să fiţi tratat ca un desen, ca o amprentă?

— Îmi place să fiu o urmă, dacă e o urmă de geniu.

În public s-au aprins nişte lămpiţe roşii. Lumea aplauda. Dar Medea Memphis era de neoprit.

— Ai fost decăzut la condiţia de produs.

— *Gioconda* e îngrijită mult mai bine decât au fost vreodată copiii dumneavoastră, doamnă!

— Cum vă permiteţi?

— Dar dumneavoastră? Mă simt foarte bine aşa cum sunt. Lăsaţi-mă în pace şi întoarceţi-vă în bucătărie.

Zeus-Peter Lama a intervenit în cearta noastră.

— Doamna Medea Memphis, a cărei asiduitate militantă e demnă de respect, are dreptate să pună problema în discuţie şi să-i dea importanţa cuvenită: *Adam bis* e fericit în calitate de obiect?

— Da! am strigat eu.

— Există pe lumea asta o condiţie mai bună decât aceea de obiect? Mai ales decât aceea de obiect de artă?

— Nu! am strigat eu din nou.

— Vedeţi, doamnă? De fapt ceea ce refuzaţi este filozofia din spatele creaţiei mele. O concepţie asupra lumii.

— Eu lupt pentru o lume în care copiii sunt liberi, a spus ea.

— Dumneavoastră luptaţi pentru o lume în care copiii se sinucid, i-am aruncat eu.

Cu un ţipăt sfâşietor, femeia a izbucnit în lacrimi chiar acolo, pe platou. Zeus-Peter Lama şi prezentatorul au îngenuncheat şi au luat-o în braţe, manifestându-şi brusc compasiunea. Apoi prezentatorul a explicat, uitându-se fix în cameră şi către spectatori, că Medea Memphis e o femeie distrusă pentru că unul din fiii ei îşi pusese capăt zilelor cu câţiva ani în urmă, că regretă acel incident, că acestea erau avantajele – nu, pardon,

inconvenientele – adevăratelor emisiuni în direct, apoi a cerut o pauză de publicitate.

Emisiunea a stârnit multe reacţii. Altercaţia noastră a fost preluată şi transmisă pe toate celelalte canale. Ziarele au comentat, editorialiştii au titrat: „Cine are dreptate: Zeus-Peter Lama, sau Medea Memphis?“

Eu eram mereu nervos, mi se părea insuportabil să fiu pus în discuţie şi chiar batjocorit în ziare. Lumea nu trebuia să vorbească despre mine, ci să mă admire.

— Calmează-te, Adam, spunea Zeus-Peter Lama, e o treabă excelentă. E exact de ce avem nevoie: să se vorbească despre noi. Cazul tău e celebru de-acum în toată lumea. Nu mai e nimeni care să nu-şi dea cu părerea despre tine. Gloria!

Avea fără-ndoială dreptate, pentru că la expoziţie se înghesuiau atât de mulţi oameni, încât a trebuit să rămân acolo, numai eu, şi noaptea. Vizitatorii erau gata să se calce pe picioare şi în picioare ca să mă vadă.

În ultima seară, epuizat, după şedinţa de închidere, incapabil să mă liniştesc, am ieşit din camera mea în toiul nopţii, ca să-i cer Binefăcătorului meu un somnifer. Din greşeală, am uitat să bat la uşă şi am intrat direct în apartamentul lui. Râdea în hohote împreună cu Medea Memphis şi beau amândoi şampanie. Am înlemnit văzându-i. Ea, în schimb, m-a întâmpinat cu braţele deschise.

— Adam, ce plăcere să te revăd! a exclamat ea, ca şi cum n-am fi fost duşmani.

— Bea un pahar împreună cu noi, tinere!

— Nu, aş vrea un somnifer. V-aţi… împăcat?

Au izbucnit din nou în râs… La picioarele lor erau deja trei sticle goale. Erau atât de beţi, încât nu se mai puteau opri. Zeus s-a târât până la valiza lui, a scos pastilele, mi le-a pus în palmă şi a reuşit să articuleze, între două sughiţuri:

— Da, aşa e… Ne-am împăcat.

Cât despre Medea Memphis, se zguduia atât de tare de râs în fotoliu, încât mai avea puţin şi vomita.

Am simţit cum în minte îmi încolţea, cu o teribilă claritate, o bănuială. Am refuzat imediat să mă mai gândesc. Din slăbiciune, preferam să-l

idealizez pe Zeus decât să-l văd aşa cum era. Am ieşit din cameră şi am luat pastilele, ca să pot aştepta drumul de întoarcere cu avionul complet anesteziat.

Regăsirea a fost mult mai tandră decât mă aşteptasem. Fiona, care de obicei nu privea decât înainte, spre mare sau spre tabloul tatălui ei, Fiona, care nu se întorcea niciodată, Fiona m-a urmărit venind din depărtare. Oare mă pândea? Mă aştepta?

— Tată, uite-l pe Adam!

— A! Adam, ce bucurie!

Eram copleşiţi de o fericire atât de mare, încât, ca să nu devenim ridicoli, ne-am pupat. Hannibal m-a pupat zgomotos, în timp ce Fiona abia dacă mi-a atins obrajii cu buzele.

— Ce mai face călătorul nostru?

— Nu mai vreau să călătoresc, am răspuns eu. Nu vreau decât să vin aici, în fiecare zi, şi să contemplu lumea prin fereastra tabloului dumneavoastră.

— Foarte bine, atunci o să continui, a spus peisagistul. Vorbim mai târziu.

Hannibal intenţiona să prindă pe pânză momentul acela în care aerul nu e nici marin, nici terestru, ci pur şi simplu aerul plajei. Avea de evitat două abordări simpliste: să reprezinte aerul din larg, un aer uşor, în întregime marin, sărat, iodat, azuriu, sau să reproducă aerul terestru, un aer dens, saturat, plin de efluvii, în care urcă parfumurile pământului, ale plantelor şi ale activităţii oamenilor, mai mult o respiraţie decât aer. El voia să fixeze aerul de graniţă, aerul plajei, un aer pentru crabi şi pentru licheni, la întretăierea a două lumi. A reuşit asta cu un amestec de nuanţe de verde, maro şi albastru, înainte să se lase seara. Fiona şi cu mine nu ne mai puteam stăpâni extazul în faţa reuşitei lui.

— Gata cu complimentele, a spus Hannibal întorcându-şi spre mine frumoşii lui ochi albaştri, gălbejiţi de viaţă. Să vorbim despre dragul nostru Adam. Fiona şi cu mine am citit ziarele şi am urmărit toată afacerea.

— Afacerea?

— Vâlva pe care a făcut-o Zeus-Peter Lama la Tokio. Ca de obicei. Care e punctul tău de vedere?

— Punctul meu de vedere?

— Doar n-o să-mi spui că, deşi lucrezi pentru Zeus, ai aceleaşi păreri ca şi el. Am prea multă încredere în sensibilitatea ta ca să cred aşa ceva. Vorbeşti întotdeauna despre pictură mergând direct la esenţial.

— Când vorbesc despre pictura dumneavoastră, poate. Cât despre Zeus-Peter Lama… nu mă simt implicat la fel de mult.

— Cum adică?

— Nu am nici o părere. Nu ştiu exact ce înseamnă arta lui. De altfel, nici nu-mi pasă. Mă mulţumesc să-i las pe alţii să-şi dea cu părerea.

— După părerea ta, e artă?

— Poate că nu e ceva frumos, dar…

— Nu, nu despre asta vorbesc. Frumos sau urât, nu contează, din moment ce există şi dă de gândit. De exemplu, cea mai recentă sculptură a lui: ce părere ai despre ea?

Se uita la mine zâmbind cu ochii lui opalini, aşteptându-mi răspunsul. I-am aruncat o privire neliniştită Fionei, care, şocată de întorsătura violentă pe care o lua conversaţia, mi-a sărit în ajutor.

— Tată, cred că-l plictiseşti pe Adam.

— Ba nu, nu-l plictisesc. Îl stânjenesc, dar nu-l plictisesc. Ce părere ai despre cea mai recentă sculptură a lui?

— Cum adică?

— Ai văzut-o?

— Nu sub toate aspectele…

— Nu contează, ai văzut-o?

— Da.

— Şi ce părere ai despre ea?

M-am uitat în pământ, ţintuind nisipul dintre noi. Cum de un om la care ţineam atât de mult se purta aşa de nemilos cu mine?

A continuat fără să-mi observe tulburarea.

— Ei bine, pentru că eşti politicos şi nu îndrăzneşti să-mi spui, o să-ţi zic eu ce părere am despre ea: nu are nici o valoare! Din punct de vedere estetic, e un gunoi. Din punct de vedere uman, idem.

Pentru că mă luptam să-mi stăpânesc lacrimile, n-am putut să-i răspund. Crezând că-l aprob, Hannibal a continuat pătimaş:

— Zeus e mult prea inteligent ca să creadă el însuşi fie şi pentru o secundă în ceea ce face. Cinic, calculat, nu încearcă să-şi construiască o operă, caută succesul. Or de obicei succesul e ceva ce nu vine dinspre artist, ci dinspre public. De patruzeci de ani, Zeus forţează publicul să reacţioneze în faţa muncii lui, îl mobilizează în permanenţă ca să dea naştere unei agitaţii ce seamănă cu aprobarea. Pentru că scandalul e un accelerator mediatic, el caută idei care să şocheze. Pentru că oamenii cred că lucrurile despre care se vorbeşte mult sunt şi cele mai meritorii, el vrea să se vorbească despre el pentru ca nimeni să nu-i pună la-ndoială valoarea. Fiindcă observatorul grăbit poate să confunde calitatea operei cu cantitatea comentariilor, lui îi place să stârnească orice fel de comentarii. Pentru că imbecilii cred că a fi modern înseamnă a fi revoluţionar, el pretinde mereu că se delimitează de trecut şi că inaugurează o nouă eră. Toată lumea crede că dă naştere unor bombe artistice, în timp ce el se mulţumeşte să aprindă petarde. Nu şi-a construit cariera în atelier, ci în presă; culorile, uleiurile lui sunt jurnaliştii, iar în domeniul ăsta e dacă nu un mare artist, cel puţin un foarte bun manipulator. Cu sculptura asta, cea mai recentă, rămâne acelaşi şi totodată se autodepăşeşte, trece un prag, se instalează în terorism, devine criminal. Chiar şi cei mai mari nemernici din Istorie par nişte îngeraşi pe lângă el. Să-i propui unui om să devină obiect! Şi încă ce obiect! Să-l zdrobeşti, să-l torturezi, să-l violezi, să-l dezumanizezi, să-i smulgi orice aparenţă naturală! Când o să-şi dea seama ce i se-ntâmplă, tânărul acela se va simţi distrus. Şi-a pierdut locul de om în mijlocul oamenilor. Nu va mai fi decât o arătare de neatins. Ar fi fost mai bine ca Zeus-Peter Lama să-i facă o operaţie pe creier, să i-l spele, să-i lase cât mai puţină luciditate. Pentru că, oricât de puţină ar fi, conştiinţa tot conştiinţă rămâne. O flăcăruie tot foc se numeşte! Bietul băiat care a semnat cu el pactul ăsta infam va suferi groaznic când se va trezi. Nero a fost un artist mai onest atunci când a dat foc Romei de dragul spectacolului: romanii nu aveau decât să fugă sau să moară. Dar Zeus-Peter Lama are nevoie ca victima lui să rămână în viaţă! E dracu-n persoană! Îl va droga pe sărmanul nefericit ca să-l împiedice să se sinucidă. Mă trezesc noaptea cu gândul la această viaţă sacrificată pe altarul vanităţilor şi al succesului, îl compătimesc pe cel de

care s-a servit ca să-şi creeze sculptura aceea netrebnică… acel… cum l-a numit… acel…

— *Adam bis*, am spus eu, cu vocea strangulată.

— Aşa, *Adam bis*. A, chiar, nu făcusem legătura: aveţi acelaşi nume.

— Dar chiar eu sunt.

Hannibal se pregătea să-şi continue tirada, deschisese deja gura pentru fraza următoare, când a realizat ceea ce tocmai îi spusesem. A rămas interzis, suspendat, cu nodul în gât.

Fiona l-a bătut pe umăr.

— Tată, nu ţi-am spus pentru că până acum mi s-a părut că n-avea nici o importanţă. Adam al nostru, Adam pe care-l iubim şi a cărui companie ne lipsea zilele trecute este… *Adam bis*.

Hannibal şi-a ascuns faţa în palme şi a oftat.

— Doamne, ce-am făcut?

M-a luat de mână şi, tremurând, mi-a sărutat-o.

— Iartă-mă… iartă-mă… nu ştiam… n-am vrut… iartă-mă.

Lacrimile lui mi-au udat degetele. M-am întors spre Fiona, ca să-mi explice.

— Tata e orb, a spus ea.

M-am uitat lung la Hannibal şi mi-am dat seama brusc că azuriul lăptos al irişilor lui, fixitatea pupilei, nesiguranţa visătoare din privirea lui nu erau decât porţile lipsite de simţ a doi ochi morţi.

— Nu vă cunoaşte decât prezenţa, ideile şi vocea. Când i-am citit articolele despre dumneavoastră, am fost laşă, i-am descris… opera lui Zeus-Peter Lama… fără să precizez că e vorba de dumneavoastră.

— De ce?

— Fiindcă pentru mine nu sunteţi cel de acolo. Nu aveţi nimic în comun cu… apariţia aceea.

Ţinându-mă de mână, Hannibal tocmai observa cât de… diferită era. Lacrimile îi curgeau însoţite de stupoare. Sau mai rău: de curiozitate. A început, fără să vrea, să mă pipăie, să mă evalueze, urcând înspre umăr… Mi-am retras mâna aşa cum te fereşti de foc.

— Nu! am ţipat.

— Iartă-mă.

S-a sprijinit de braţul fiicei lui ca să se ridice.

— Să mergem acasă, Fiona. Am făcut destule prostii. Mi-e ruşine.

Fiona a strâns repede pensulele, cârpele şi tuburile. Hannibal a întors spre mine ochii nevăzători şi m-a întrebat cu o voce nesigură:

— Pe mâine?

— Nu ştiu.

A dat din cap, ca să-mi arate că înţelegea. Totuşi, a repetat:

— Pe mâine, sper. Dacă vreţi, o să vă povestesc cum vă vedeam eu.

Mi-a zâmbit larg. Văzând că suferă, m-am forţat să-i întorc zâmbetul. Iar el, simţindu-l cumva, a exclamat imediat:

— Mulţumesc!

Cu traistele şi şevaletul în spinare, cu tabloul din ziua aceea la subsuoară, Fiona i-a oferit braţul şi au plecat. De-acum, înţelegeam de ce mergeau aşa; el nu numai că se sprijinea de ea, ci se lăsa şi ghidat.

Când au dispărut, mi-au atras atenţia, chiar în faţa mea, în nisipul umed, urmele picioarelor noastre: picioarele mele de bărbat, mari şi adânci, picioarele ei de femeie, fine şi arcuite, unul lângă celălalt, aproape lipite, uneori intersectându-se. Între ele, am descoperit un bileţel scris în grabă pe o bucată de hârtie: „Aici, la miezul nopţii. Fiona.“

Luna era rotundă şi părea complet nepăsătoare.

Am aşteptat întâlnirea cu o linişte care m-a uimit chiar şi pe mine. Furia stângace a lui Hannibal îmi făcuse mai mult bine decât rău, mă eliberase de propriile-mi îndoieli. Nimic din ce văzusem la Tokio nu mi se păruse că ar fi artă şi mă întrebasem de ce eu, atracţia expoziţiei, aş fi putut fi considerat mai mult decât ceilalţi o operă de artă. Întrebarea se dovedise mai dureroasă decât răspunsul. Învăţându-mă ce trebuia să cred despre mine însumi, Hannibal mă făcuse să mă simt uşurat. Eram un monstru. Nu o capodoperă. În fond, era mai bine, pentru că-mi dorisem dintotdeauna să atrag atenţia. Îmi dorisem acea monstruozitate la fel de mult ca Zeus. Chiar dacă nu eu o creasem, puteam s-o revendic. În vreme ce statutul de capodoperă mi-ar fi scăpat. Ceea ce conta era faptul că acum devenisem vizibil. Frumos, urât, apreciat, condamnat, dar existam. Nimeni nu mai putea să-mi fure densitatea asta.

Fiona a apărut. Mergea altfel când era singură, fără bagaje, fără şevalet, fără tablouri şi fără infirmul sprijinit de braţul ei. Înainta legănat, dând impresia că legănarea aceea, nu paşii ei, o făcea să înainteze. Silueta ei era suficientă ca să însufleţească peisajul. Aerul devenea lichid. Lumina stelelor sidefa suprafaţa liniştită a apei. S-a apropiat şi, sub lună, părul ei despletit părea castaniu, iar tenul, şi mai palid.

— Nu doarme, a spus.

— De ce nu i-ai dat un calmant?

— Îi e ruşine. Şi foarte bine că-i e ruşine. Mă bucur că suferă puţin după tot ce v-a spus.

M-a luat de braţ şi a ridicat capul ca şi cum s-ar fi pregătit să soarbă stelele.

— Să ne plimbăm puţin, vreţi?

Plaja în întuneric părea mai mică şi mult mai ameninţătoare. Era plină de colţuri întunecoase, de stânci care se arătau imense şi în spatele cărora puteau să se ascundă tot felul de pericole.

Numai strângând-o puternic de mână pe Fiona mă simţeam în siguranţă.

— Spuneţi-mi povestea dumneavoastră, mi-a cerut ea.

Fără să ezit, deşi lui Zeus-Peter Lama îi promisesem că n-o să destăinui nimănui secretul, i-am povestit tot, de când descoperisem că, pe lângă fraţii mei, sunt neînsemnat şi până la încercările ratate de a mă sinucide, întâlnirea cu Zeus-Peter Lama de pe faleza Palomba Sol şi pactul nostru.

— Până la urmă, v-a salvat viaţa.

— De-asta îmi vine mereu să-i spun Binefăcătorul meu.

— V-a salvat viaţa, dar nu pentru dumneavoastră, ci pentru el. Vă foloseşte ca să reuşească în propria viaţă.

— Oricine face asta, nu? Toată lumea se foloseşte de toată lumea.

— A, da? Atunci de mine cum vă folosiţi? Dar de tata?

— Ca să cred că viaţa e frumoasă. Ca să nu mă mai gândesc la mine însumi.

A tăcut, de parcă ar fi vrut să-mi cântărească pe îndelete răspunsul. Apoi a strigat:

— Trebuie să păstraţi un secret!

— Ce secret?

— Faptul că tatăl meu e orb. Şi-a pierdut vederea treptat, iar de cinci ani e orb complet. Nimeni nu ştie asta. Dacă s-ar afla, i-ar fi şi mai greu să-şi vândă tablourile şi n-am mai putea să ne câştigăm traiul.

— Cum adică? Nu sunteţi bogaţi?

Reacţia mea de uimire a făcut-o să izbucnească în râs. Fără să-mi treacă prin cap să mă supăr, am început să urmăresc cum i se zbuciuma gâtul şi cum pieptul de obicei rigid îi tresălta acum.

— De ce spuneţi asta?

— Pentru că Zeus-Peter Lama e tot artist şi câştigă o avere.

— Tocmai, talentul lui Zeus-Peter Lama în asta constă. Tatăl meu se mulţumeşte să picteze. Aşa că amatorii nu-l bagă-n seamă şi cu atât mai puţin negustorii de obiecte de artă.

— Şi totuşi, e un pictor mare.

S-a întors spre mine şi m-a întrebat cu lacrimi în ochi:

— Şi dumneavoastră credeţi asta?

— Eu sunt un prost, dar aşa mi se pare. Şi când gândesc asta mi se pare că sunt mai puţin prost.

Ne-am aşezat pe o piatră, ca să ne uităm împreună la întuneric. I-am luat mâinile într-ale mele, ca să i le încălzesc. A rămas nemişcată, aproape fără să respire, odihnindu-şi capul la subsuoara mea.

— De ce aveaţi o părere atât de proastă despre dumneavoastră? m-a întrebat.

— Nu era o părere, era o realitate: nu aveam seamăn.

— Poate că nu semănaţi decât cu dumneavoastră?

— Cu un om de nimic.

— Aveţi fotografii?

— Nu. Le-am ars pe toate. Şi cred că şi fraţii mei au scăpat de cele care mai rămăseseră. În rest, la ora actuală sunt foarte fericit, sub oblăduirea lui Zeus. Înainte, oricine ar fi putut să-mi trăiască viaţa. De-acum sunt de neînlocuit.

Apoi ne-am continuat plimbarea. Între Fiona şi mine nu existau cuvinte de prisos. Aşa ne obişnuiserăm lângă şevaletul tatălui ei. Ca să nu ne îndepărtăm unul de celălalt, păşeam în acelaşi timp, ca să respirăm acelaşi aer, ca să fim sub aceleaşi stele, să împărtăşim acelaşi petic de noapte.

Singurătatea noastră în doi ne făcea mai sensibili, dând până şi celui mai neînsemnat cuvânt un sens secret, fermecător de intim.

— Pe mâine? a întrebat ea.

— Pe mâine.

S-a îndepărtat. Când silueta ei mai era încă suficient de aproape încât să mă audă, i-am strigat:

— Mă bucur că avem un secret.

Mi-a făcut un semn pe care l-am luat drept un sărut, dar n-am aflat niciodată dacă într-adevăr aşa a fost.

A doua zi am fost răpit.

Furat. Eu. Eu singur. Răpit colecţiei lui Zeus-Peter Lama. O lovitură bine pusă la punct, a cărei unică ţintă am fost eu. O comandă.

La momentul acela, afacerea a făcut multă vâlvă.

La şase dimineaţa, pe când eram în pat, trei bărbaţi cu cagule au dat buzna în camera mea şi, fără s-apuc să mă apăr, mi-au acoperit nasul cu o cârpă cu cloroform.

Urmarea? Mi-a fost povestită. M-au dus la o camionetă care aştepta în afara zidurilor şi am pornit. Un grădinar de la l'Ombrilic care-şi începea tura foarte devreme a văzut totul. A primit o lovitură în cap înainte să apuce să dea alarma. Când s-a dezmeticit, l-a anunţat pe Zeus-Peter Lama, care a început imediat căutările. Poliţie, detectivi particulari, promisiuni de recompensă pentru cel care mă găsea sau pentru o cât de mică informaţie. Fotografia mea a fost lipită pe fiecare panou, pe fiecare stâlp, pe fiecare copac şi pe fiecare vitrină. Zeus a apărut la ştirile televizate, la radio, bulversat, furios, agresiv; a plâns pe platoul emisiunii cu cea mai mare audienţă de pe insula noastră. Ziarele au participat şi ele la eveniment, făcând uitată polemica despre existenţa mea. Cum a scris un editorialist: „Când *Gioconda* e furată, nu se mai întreabă nimeni dacă ne place sau nu *Gioconda*, toată lumea o caută". Fusesem răpit, iar acesta era un eveniment internaţional. „Cea mai celebră operă de artă din lume, după Turnul Eiffel, a căzut în ghearele răufăcătorilor", spunea un comentator indignat. Afacerea a căpătat în curând şi culoare politică, opoziţia de pe insula noastră găsind în ea un argument pentru a denunţa lipsa de securitate.

Dar unde eram eu în timp ce se desfăşura tot acest tărăboi? Într-o peşteră. În linişte. Mă învăluia o umbră umedă şi rece. Respiram mirosul fad al pământului şi al ierburilor pe care nu le vede niciodată soarele.

Ca în cele mai fericite perioade din viaţa mea, eram aproape inconştient. Mă drogaseră. Probabil că strecurau anestezicul în mâncarea pe care un bărbat mascat mi-o aducea de două ori pe zi. Cei trei complici mă duceau din când în când la duş, unde mă spălau cu destulă atenţie, trebuie să recunosc. Făcând o mişcare greşită, la un moment dat unul dintre ei şi-a pierdut cagula şi am putut să-i zăresc pentru câteva secunde faţa prelungă, dotată cu un nas de o formă incredibilă, un fel de cioc coroiat de pasăre deasupra buzelor subţiri; prefăcându-mă că dorm de-a-n picioarelea, m-am lăsat să cad, cu ochii închişi, ca să nu-şi dea seama că l-am văzut. Dar i-am reţinut bine figura, o figură nouă, alături de vechile imagini care-mi populau visele, de imaginea Fionei, de plaja noastră ziua şi noaptea, de tablourile lui Hannibal.

Cât timp am fost prizonier? Am aflat de la alţii, pentru că eu pierdusem noţiunea timpului: trei săptămâni. În presă tensiunea rămânea la aceleaşi cote, Zeus-Peter Lama era îngrijorat pentru sănătatea mea şi spunea că hoţii distrugeau opera pe care o furaseră. Îi implora să fie rezonabili şi să ceară o recompensă. Chiar credeau că mai puteau s-o vândă? Nimeni nu avea să mai rişte s-o cumpere.

Într-o zi, răpitorii m-au trezit ca să-mi arate ziarele.

— Vezi cât de mult te iubeşte Zeus-Peter Lama? E înnebunit. Şi gata să arunce milioane ca să te găsească.

Am citit articolele, indiferent. Simţeam că trebuie să spun ceva, să mă prefac că mă interesează propria-mi soartă.

— Cât o să-i cereţi?

— Douăzeci şi cinci de milioane.

— Ar prefera să moară cu gura deschisă decât să vi le dea, le-am spus eu, ca să-i descurajez, şi-apoi m-am întors în vis, la Fiona.

Schimbul a avut loc noaptea, învăluit în cel mai mare mister, pentru că răpitorii nu voiau să fie descoperiţi, iar Zeus-Peter Lama nu spusese nimic poliţiei, ca să nu intervină nimeni în negociere.

Pe jumătate inconştient, am fost întins într-o camionetă. Apoi am mers mult timp. În sfârşit, portierele s-au deschis. Am auzit schimburi de replici în şoaptă. Cineva a aşezat lângă mine nişte valize – cu siguranţă pline cu bancnote –, apoi am fost scos din camionetă şi depus pe bancheta din spate a unei limuzine.

Portierele s-au închis şi camioneta s-a îndepărtat. L-am zărit pe Zeus-Peter Lama la căpătâiul meu.

— Tinere prieten, mă bucur atât de mult că te-am găsit.

M-am uitat la el fără să pot să răspund. Mă surprindea. Plângea sincer. Mă mângâia cu afecţiune, încântat.

— Să nu-ţi fie teamă. N-o să ţi se mai întâmple aşa ceva. O să-mi iau toate măsurile de precauţie. De-acum înainte, o să angajez pe cineva să te păzească.

Creierul meu a strigat: „Nu, n-o să mai pot să mă întâlnesc cu Fiona, să fug pe plajă şi să mă uit la tablourile lui Hannibal!“, dar buzele nu mi s-au mişcat, nu mi-am auzit vocea.

Maşina a pornit şi, legănat, am adormit din nou.

Presa sărbătorea eliberarea mea. Aşa numeau ei noua închisoare în care mă găseam. Doi bodyguarzi zdraveni, masivi, pătrăţoşi, pe care fuseseră cusute nişte costume de culoare închisă, mulate pe pectorali şi pe fese, doi bărbaţi fără gât, pentru că aveau capetele, pătrate şi ele, lipite direct de umeri, fără degete, pentru că mâinile lor erau mai mult nişte pumni, fără ochi, pentru că purtau ochelari de soare, nu-mi mai dădeau pace. Noaptea îi înlocuiau alţi doi, despre care mai întâi am crezut că sunt aceiaşi, unul sub fereastra mea, celălalt în faţa uşii.

Ca de obicei, Zeus-Peter Lama mi-a propus să iau vitamine, iar eu m-am prefăcut că le accept şi am început să le strâng într-un portofel. În fiecare dimineaţă, trezit de atingerile lui, îl găseam la căpătâiul meu, pipăindu-mă extaziat.

— Fără mine, omenirea n-ar fi ceea ce este.

Într-o zi, eram în dispoziţie proastă şi i-am cerut să mă lase să dorm.

— Ai toată ziua să dormi, în timp ce eu sunt aşa de ocupat, încât n-am decât dimineaţa ca să te admir.

— Lăsaţi-mă-n pace! Dumneavoastră v-ar plăcea să vină cineva să vă privească şi să vă pipăie în somn?

— Nu mai face comparaţii idioate, te rog. Nu există termen de comparaţie între noi doi. Tu eşti opera, eu sunt artistul.

— Dar sunt om!

— O, prea puţin…

— Sunt om. Am conştiinţă.

— Şi la ce-ţi serveşte? Ca să te facă nefericit. Mai bine n-ai mai asculta de ea.

— Îmi pare rău, dar conştiinţa mea sunt chiar eu! Eu! Nu ceva diferit de mine!

— Fireşte. Şi totuşi ştii foarte bine că eul tău nu e deloc interesant. N-are valoare. Nu mai multă decât corpul tău de dinainte. De altfel, când te-am cunoscut voiai să scapi de amândouă. Graţie intervenţiei mele, acum corpul tău e interesant. Ar trebui să te bucuri de asta şi să-ţi limitezi conştiinţa la această bucurie. Ţi-ai luat vitaminele?

— Mă ajută cumva să nu mai gândesc?

— Acum ai şi bănuieli? Câtă lipsă de recunoştinţă! După tot ce-am făcut pentru tine! Adu-ţi aminte cât m-a costat răscumpărarea ta: douăzeci şi cinci de milioane! Douăzeci şi cinci de milioane pe care a trebuit să-i strâng de prin conturile mele bancare! Nu mi-a mai rămas nimic!

— Opriţi-vă, o să mă faceţi să plâng.

— Asta e mulţumirea ta pentru mine?

— De ce ar trebui să vă mulţumesc? V-a fost furat un obiect, pe care l-aţi recuperat. Pe mine nu mă priveşte cu nimic.

— Ai fi preferat să te abandonez în mâinile vagabonzilor ălora?

— Ce diferenţă ar fi fost? Oricum nu pot să-mi aleg închisoarea.

— Eşti odios.

— Lăsaţi-mă în pace cu bodyguarzii ăia, vreau să pot să circul liber.

— Nici gând. M-ai costat deja douăzeci şi cinci de milioane. Ia-ţi vitaminele şi nu te mai văita atâta. Devii insuportabil.

Când am strâns suficiente „vitamine“, le-am topit într-un pahar cu suc de portocale, pe care l-am oferit celor doi bodyguarzi din tura de dimineaţă.

Au dat pe gât lichidul dintr-un foc, fără să respire, iar o oră mai târziu, tot fără să respire, au adormit pe hol, prăvăliţi unul peste celălalt.

Am zbughit-o prin grădină, am ieşit pe uşa ascunsă şi am fugit pe plajă.

Fiona m-a văzut din depărtare, m-a strigat, l-a lăsat pe tatăl ei singur şi a alergat înspre mine. Când am ajuns foarte aproape, nu ştiu de ce, poate pentru că gestul era inevitabil, ne-am îmbrăţişat. Ea m-a sărutat.

— Am fost aşa de îngrijorată când v-au răpit. Şi mai îngrijorată când v-au eliberat, pentru că nu mai veneaţi. Aţi fost bolnav?

— Nu. Păzit. Tocmai i-am adormit pe paznici.

— Paznici?

— Bodyguarzii mei. Au fost angajaţi ca să mă protejeze şi de mine însumi, şi de exterior. Nu mă lasă să evadez.

— Vino să vezi, tată.

Hannibal m-a întâmpinat ca pe un fiu. M-a strâns îndelung la piept. M-a rugat să-i povestesc totul în amănunt. Apoi mi-a mărturisit că de când fusesem răpit nu putea să se mai concentreze să picteze. Veneau pe plajă din obişnuinţă şi, de ceva timp, sperând că mă voi întoarce.

— Ce ai de gând să faci, băiete?

— Să-l părăsesc pe Zeus-Peter Lama. Să-mi caut o locuinţă. Să muncesc.

— Noi avem o cameră la mansardă. Ţi-o ofer.

— Nu.

— Ba da, a insistat Fiona. Ne-ar face mare plăcere.

Îmi zâmbea tandru şi în zâmbetul ei erau şi alte vorbe, pe care nu le rostea, dar pe care le ghiceam clar: „Veniţi, vă rog, o să ne vedem în fiecare zi, o să fiu fericită, şi poate că şi dumneavoastră la fel“.

Am acceptat, iar ce m-a emoţionat cel mai mult a fost să observ că aceeaşi emoţie, ca o descărcare de curent electric, ne cuprinsese pe toţi trei.

Hannibal mi-a explicat apoi că trebuia să-l anunţ pe Zeus-Peter Lama că plec. Am refuzat, însă m-a convins că, altfel, Zeus-Peter Lama avea să pună poliţia pe urmele mele şi că ei, Hannibal şi Fiona, ar fi trecut drept complici.

— N-o să-mi dea în veci voie să plec.

— Vă e frică să vorbiţi cu el?

— Nu, nu mi-e frică. Ba chiar m-aş simţi uşurat. Dar sunt sigur că m-ar opri. O să-mi repete că l-am costat douăzeci şi cinci de milioane – ceea ce de altfel e adevărat – şi o să se prefacă puţin că-mi dă dreptate, apoi, imediat ce o să încerc să plec, o să mă trezesc într-o cuşcă, amorţit de somnifere.

În faţa protestelor idealiste ale lui Hannibal, Fiona a venit cu o soluţie.

— Adam are dreptate. Zeus-Peter Lama n-o să-i dea drumul cu una, cu două, chiar dacă Adam promite să meargă la expoziţiile la care vrea el. Cred că ar fi mai bine să organizăm o întâlnire între Adam şi un ziarist: Adam o să-i povestească în ce condiţii trăieşte, opinia publică va fi alertată, iar Zeus-Peter Lama, luat din scurt, n-o să mai aibă ce să facă. Şi-atunci, putem negocia plecarea lui.

Hannibal şi cu mine am acceptat plini de admiraţie planul Fionei.

Am stabilit să ne întâlnim în acelaşi loc, peste două zile.

M-am întors în grabă la l'Ombrilic. Am încetinit când am trecut pe lângă bodyguarzii adormiţi şi m-am întins la loc în pat, aşteptând să-şi revină. Când s-au trezit şi au constatat că eu dorm, nici prin cap nu le-a trecut că evadasem şi şi-au reluat misiunea ca şi cum nu s-ar fi-ntâmplat nimic.

A doua zi, pe când sporovăiam pe o bancă din grădină cu una dintre frumuseţi, cea mai curioasă să afle despre operaţiile mele, am văzut ieşind dintr-un salon un servitor a cărui figură, din profil, îmi părea cunoscută.

A trecut de mai multe ori prin faţa noastră, fără să-mi dau seama unde-l mai văzusem. Apoi, brusc, am îngheţat de groază şi am început să tremur. Imaginea mi-a revenit în minte ca un flash: bărbatul care-şi pierduse cagula în timp ce mă spăla, bărbatul cu nas de pasăre, unul dintre răpitori.

Am sărit în picioare, ca să mă duc să-l avertizez pe Zeus-Peter Lama. Dar ghinionul a făcut să treacă din nou pe lângă mine exact când, neputând să mă controlez, îi aruncam o privire duşmănoasă. Şi-a dat seama imediat că fusese recunoscut şi a fugit înapoi în vilă.

L-am urmărit, însă, pentru că mă mişcam mult mai încet decât el din cauza… în fine… l-am scăpat.

L-am căutat pe Zeus, dar nu era în nici unul dintre ateliere, nici măcar în Matricia. L-am găsit abia după o jumătate de oră, în biroul lui, şi am dat buzna fără să bat la uşă.

— Ei bine, iată-l! a spus el când m-a văzut intrând.

Zeus m-a prezentat oaspetelui său, un uriaş cu ochi mici, cu braţe de tăietor de lemne, plin de muşchi şi de putere sub costumul croit impecabil, cu un păr des, nişte sprâncene negre şi o mustaţă groasă care păreau să-i exprime toată forţa virilă.

— Aristide Stavros, vi-l prezint pe Adam.

— Bună ziua, domnule, i-am spus eu uriaşului, dar el nu mi-a răspuns.

S-a ridicat, a evitat la milimetru lustra, s-a apropiat şi s-a aplecat spre mine.

— Putem să-l aşezăm pe un soclu?

— Puteţi să-l aşezaţi pe ce vreţi.

— Pe un soclu. O să mi-l daţi tot dumneavoastră?

— Va fi plăcerea mea să vi-l ofer.

Le-am întrerupt conversaţia trăgându-l pe Zeus-Peter de mânecă şi şoptindu-i la ureche:

— L-am găsit pe unul dintre răpitori.

Zeus-Peter Lama s-a uitat la mine sever şi a bolborosit printre dinţi:

— Potoleşte-te. Îmi povesteşti mai târziu.

— Unul dintre servitorii dumneavoastră a organizat lovitura.

Zeus a izbucnit în râs, deşi pupilele îi străluceau acum cu şi mai multă răutate.

— Nu mai spune tâmpenii. Mi-ai zis că răpitorii erau mascaţi.

— Unuia din ei i-am zărit figura, când mă spălau. E un angajat de-al dumneavoastră.

— Imposibil.

— O să vă puteţi recupera cele douăzeci şi cinci de milioane.

— Taci, îţi spun că e imposibil.

Şuierând acele cuvinte, m-a ciupit de braţ. L-am privit uimit.

— Nu înţeleg. Aţi fost escrocat şi nici măcar nu reacţionaţi? Trebuie să interziceţi oricui să iasă de pe proprietate şi vi-l voi arăta pe răufăcător.

S-a uitat lung la mine, de parcă aş fi fost un ţânţar enervant pe care nu putea să-l omoare.

— Ai dreptate. O să ordon asta.

A spus ceva ce n-am înţeles la interfon, apoi s-a întors spre uriaş şi l-a rugat să ne scuze pentru întrerupere. Bărbatul a arătat spre mine cu degetul.

— Mi se pare că e foarte agitat. Tot timpul e aşa?

— Numai astăzi. Are o problemă. De obicei e foarte calm.

— Aha. Pentru că nu vreau să ţin în casă un obiect aşa de zbuciumat. La preţul ăsta, pretind un obiect fără hibe.

— Fiţi fără grijă.

Zeus-Peter Lama m-a ciupit din nou de braţ şi mi-a şoptit la ureche:

— Stai liniştit, altfel o să mă faci să ratez vânzarea.

Mieros, i-a spus uriaşului că revine imediat şi m-a dus în celălalt birou, încuind uşa dublă, capitonată.

— Despre ce vânzare e vorba? l-am întrebat imediat ce-am rămas singuri.

— A ta. Treizeci de milioane. Un record. Ai de ce să fii mândru.

— Poftim?

— Ah, te rog. Taci. Tocmai ai fost cumpărat de multimiliardarul Aristide Stavros, celebrul constructor de avioane şi de vapoare.

— Dar eu nu sunt de vânzare.

— Dacă aşa vreau eu, eşti! Acum, ajunge.

A bătut din palme şi trei bărbaţi au dat buzna pe uşile cu geam. Am recunoscut siluetele răpitorilor.

— Luaţi-l! a strigat Zeus.

Cei trei bărbaţi au tăbărât pe mine. M-am zbătut, dar ei m-au ţinut strâns, fără să mă poată împiedica totuşi să vorbesc. Am început să urlu, doar-doar avea să mă audă cineva:

— Ajutor! Săriţi! N-am fost răpit! Totul a fost o înscenare!

Zeus-Peter Lama mi-a acoperit gura.

— O lovitură de publicitate, mai exact. Datorită ei, acum pot să scap de tine şi să câştig în acelaşi timp treizeci de milioane. Bine jucat, nu?

L-am muşcat de încheietură. Şi-a retras-o furios şi salivând de durere. Am început din nou să urlu:

— N-o să mă las, o să spun tot!

— Nu cred, a răspuns Zeus.

A deschis o uşă, din spatele căreia a apărut doctorul Fichet. În mâna acoperită cu o mănuşă de cauciuc ţinea o seringă.

Când acul mi-a pătruns în piele, am mai urlat încă o dată, apoi mi-am pierdut cunoştinţa.

Haos. Nu ştiu unde mă aflu. Uneori în patul meu, dar nu pentru mult timp. Uneori pe plajă, împreună cu Fiona, dar şi ea dispare imediat. Uneori la Tokio. Uneori în copilărie, alături de fraţii mei. Nimic nu durează. Totul e clar doar pentru câteva momente. Apoi apare o altă imagine, la fel de clară, fără nici o legătură cu precedenta. Puse cap la cap, secvenţele acestea limpezi nu mai au coerenţă. Ce vârstă să am? Uneori zece ani, alteori cinci, alteori douăzeci… E chiar astăzi? Sau ieri? Mai există un astăzi? Plutesc. Unde e corpul meu? Unde l-am lăsat? Aşa e când mori? Totuşi ştiu sigur că n-am murit. Ştiu sigur că visez încontinuu. Ştiu sigur că încă exist. Problema e că am prea multe vieţi. Prea multe vieţi prea scurte. Aş vrea să mă instalez într-una dintre ele, oricare, să-mi fac un loc în ea, să rămân acolo. Alunecare. Gaură neagră. Cad într-o nouă existenţă, obosit nu pentru că trebuie s-o iau de la capăt, ci pentru că am fost smuls din cealaltă. Mai bine moartea decât schimbările astea prea rapide de vieţi. Aş vrea să nu mai am decât un corp, oricare ar fi el; o singură vârstă, oricare ar fi ea; un singur destin, oricare ar fi el.

Un vis se repetă des: e realitatea? O cameră foarte întunecoasă. Sunt legat de un pat, prins în chingi, iar capul mi-e înfăşurat în bandaje. Fichet se apleacă din când în când asupra mea. Pute a amoniac, a tutun şi a alcool. Îmi face semne. Îmi cere să număr câte degete văd. Răspund foarte bine. Ştiu că nu are şase sau şapte degete la o mână. Dar el nu-mi aude răspunsurile. Mă amuză strâmbăturile lui de surd. De altfel, e ciudat, şi eu îl văd fără să-l şi aud. Totuşi îşi mişcă buzele: uneori se uită fix la mine, dar cel mai adesea priveşte pe cineva nevăzut care stă în spatele lui.

O iau de la capăt. Fiona. Mama pieptănându-mă în faţa oglinzii. Fiona. Fraţii mei dormind goi în patul lor, îmbrăţişaţi, caşti, atât de frumoşi, încât mă fac să sufăr. Fiona. Eu în sala de clasă, refuzând să învăţ, refuzând să răspund la lecţie, bombardat numai cu note proaste. Fiona. Beţia sinuciderilor, bucuria, impresia că am găsit mânerul uşii potrivite. Hannibal dându-mi lecţii de pictură. Am avut copii împreună cu Fiona, cinci, la fel de frumoşi ca mama lor, îmi zâmbesc. Stop! Să ne oprim în viaţa asta, îmi

place. Stop! Sunt teleportat altundeva. Aterizez sub privirea lui Fichet, care-mi arată trei degete.

— Văd foarte bine că ai trei degete, idiotule!

Se dă înapoi, buimăcit. M-a auzit. Mi-e frică. Aşadar aici am acostat? Sfârşitul călătoriei? Camera asta şi Fichet, atâta înseamnă viaţa mea?

— Da, pot să număr până la cinci, asta vrei să verifici?

Fichet sare ca ars. Urnindu-şi şoldul, bălăbănindu-şi burta, saltă cât colo, respiră greoi, se agaţă de pervazul ferestrei ca un marinar cu rău de mare. Apoi sună pe cineva.

Se aşază. Aşteaptă. Tremură, congestionat, mai-mai să facă un atac de cord, cu ochii pe jumătate închişi sub pleoapele lui ca nişte perniţe de grăsime.

Zeus intră în cameră şi Fichet îi spune că am reuşit, că m-am trezit şi că vorbesc. Zeus tună de furie.

Înţeleg imediat ce am de făcut. Când Fichet va încerca să refacă demonstraţia, n-o să mai mişc un fir de păr.

Zeus aşteaptă. Fichet începe din nou. Eşec. Zeus mustăceşte, liniştit. Ies amândoi şi îi aud certându-se pe hol.

Cum camera asta sinistră e ţărmul meu, hotărăsc ce am de făcut de-acum înainte pe această insulă unde am naufragiat purtat de valurile conştiinţei mele: n-o să mai vorbesc. O să-i fac să creadă că sunt doar o legumă. Numai şmecheria asta o să mă salveze.

Oare mai pot fi salvat?

Când rămân singur, îmi pipăi bandajele din jurul capului. Mi-au deschis craniul. Mi l-au perforat. Ce parte din creier mi-au scos?

Alunec din nou şi încep să rătăcesc prin vise. Apoi revin în această cameră întunecoasă în care trupul mi-e strâns în chingi, iar tâmplele, în bandaje care apasă greu. Oare mi-au scos bucata de meninge responsabilă cu distincţia somn–veghe? O să oscilez mereu între vis şi realitate?

Încet-încet îmi recapăt noţiunea timpului. Fichet mă învaţă totul, de la început. Reuşeşte să mă ridice, să mă susţină în picioare. Când vrea să mă facă să vorbesc, nu obţine nici un rezultat. Zeus-Peter Lama e încântat. Îl felicită pe Fichet. Îl bate pe umăr şi am impresia că Fichet o să cadă.

Dar simt că el nu e sigur că a reuşit. Imediat ce rămâne doar cu mine, mă priveşte lung, sceptic.

Într-o seară, îşi apleacă spre mine căpăţâna puţind a vin şi mă obligă să mă uit la el.

— Ascultă-mă, Adam. În mine poţi avea încredere să-mi spui orice, n-o să te pârăsc: poţi vorbi?

Tac. El insistă. Fruntea unsuroasă i se umple de riduri.

— N-ai încredere… Cum să ai?… Ca să-ţi dovedesc buna mea credinţă, o să-ţi spun adevărul: Zeus-Peter Lama mi-a cerut să-ţi deschid cutia craniană şi să-ţi scot lobii responsabili cu vorbirea. M-am prefăcut doar că fac asta. Ţi-am deschis capul, dar nu m-am atins de nimic. De ce? Pentru că nu sunt specialist în neurologie. În medicina legală, nu se caută dovezi în creier. Iar puţinele lucruri pe care le-am învăţat la facultate le-am uitat. M-am prefăcut pentru că Zeus-Peter Lama mi-a promis mulţi bani şi pentru că… Pe scurt, doar ţi-am aerisit puţin tărtăcuţa. E un şoc, sigur. Dar nimic mai mult. În mod normal, n-ar fi trebuit să-ţi pierzi vorbirea. Răspunde-mi.

Eu tac.

Îşi trece degetele lui mici şi butucănoase prin şuviţa grasă care-i acoperă chelia. Îşi roteşte ochii prin cameră. E înnebunit.

— Oare să fi… obţinut asta… fără voia mea?

Îl las să creadă că aşa e. Se apropie din nou de mine.

— Poţi să scrii?

Dau din cap că da. Înşfacă un teanc de foi şi un stilou şi mi le întinde.

— Răspunde-mi în scris.

Iau stiloul şi rămân blocat în faţa hârtiei. Mă prefac că mă chinui. Îmi agit picioarele, nu mai respir, mă înroşesc la faţă, mi se umflă venele de la gât, îmi dau lacrimile şi, deznădăjduit, împing cât colo foile şi stiloul.

Fichet e răvăşit.

— Dumnezeule, fără să-mi dau seama am distrus centrul limbajului…

E mai mult uimit decât îi pare rău. Asta îl surprinde chiar şi pe el.

Nu mă mai mişc deloc, absent. Convins că nu mai are de ce să se teamă în privinţa mea, se gândeşte la noua situaţie. Poate că e un doctor mai priceput decât s-ar fi gândit. Poate că e suficient să-şi dorească ceva ca să şi reuşească. Întotdeauna s-a subestimat. Întotdeauna a fost subestimat de

ceilalţi. În bufeuri din ce în mai puternice, mândria înlocuieşte îngrijorarea. Corpul rotund ca o minge al lui Fichet jubilează, tresaltă. Face piruete, se-nvârte ca un titirez. Dansează cu uşurinţa oamenilor graşi. După ce-şi strânge instrumentele, îi trimite o bezea propriei imagini din oglindă.

— La revedere, Fichet. Şi felicitări!

În seara asta, îi place de el însuşi. Dispare. Se duce să joace la cazinou.

A doua zi, a ordonat transferul meu şi i-am fost livrat noului meu proprietar.

Aristide Stavros detesta luxul, arta, pe soţia lui şi bijuteriile, dar statutul său de miliardar îl condamna să trăiască în lux, să deţină o colecţie de artă, să nu divorţeze de soţia lui şi s-o copleşească mereu cu bijuterii, pe care aceasta le tezauriza în cuferele ei. Ducea o viaţă pe care o ura, străină de firea lui de ţăran, şi se putea spune că averea îi fusese şi sursă de nefericire.

Când i-am fost predat, valetul lui m-a ajutat să mă instalez într-o cameră foarte curată şi a început să mă supravegheze atent. „Când e vorba de treizeci de milioane, trebuie să-mi iau măsuri de precauţie“, le tot spunea el angajaţilor şi paznicilor. De data asta, eram supravegheat mai mult ca să nu mă mai răpească nimeni decât ca să-mi fie împiedicate iniţiativele. Moliciunea aproape imbecilă a purtării mele le-a confirmat că aveau dreptate, că pericolul ar fi putut să vină din afară, niciodată dinăuntru. Pentru că nu-mi doream decât să mă întorc la Fiona şi la tatăl ei, le-am câştigat încrederea paznicilor mei continuând să joc farsa cu encefalul pârlit.

Aristide Stavros nu-mi prea dădea bătăi de cap. Pentru că nu-i plăceau mondenităţile, primea rar vizite şi întotdeauna avea mai mulţi oaspeţi deodată. A trebuit să stau câteva seri gol, pe soclu. Lumea mă privea extaziată. Printre observaţii cel mai des auzeam de preţul meu, care-i fascina pe oameni, şi banalităţi de genul: „E altceva în realitate decât în poze. Mi se părea mai înalt. Mi se părea mai scund. Sincer, ţi-ar plăcea să ai aşa ceva acasă?“ Ca şi *Gioconda* lui da Vinci sau *David* al lui Michelangelo, înghiţeam toate prostiile fără să schiţez nici un gest. Ca să fii o operă de artă celebră şi comentată în lumea întreagă, trebuie fie să te porţi foarte civilizat, ca Mona Lisa, fie să nu înţelegi decât ebraica veche, ca

David, fie, ca în cazul meu, să te doară fix în cot. Aşadar, îmi făceam foarte bine treaba de vedetă autistă.

Fraţii mei veneau şi ei din când în când la seratele acelea. Ceva se schimba în rău la ei. Erau la fel de frumoşi, dar îşi pierduseră strălucirea. Oare era din cauza lor? Sau din cauza admiratorilor care nu se mai înghesuiau chiar aşa de mult la uşa lor? Se stingeau. Drogul pe care li-l furniza Bob, consilierul de presă, nu rezolva situaţia. Rienzi, cel mai mare, căpătase obiceiul să tragă praf pe nas în faţa mea, pretinzând că mă contemplă. Cât despre Enzo, deşi trăgea mai puţin pe nas, se uita lung la mine, deznădăjduit, ca şi cum ar fi căutat cine ştie ce secret. Adesea mă-ntrebam dacă nu cumva, deşi era un prost, Enzo Firelli nu era pe punctul să mă recunoască. Dacă ar fi vrut să-şi confirme bănuiala, ar fi trebuit să se uite fix în ochii mei. Dar el stătea în faţa mea, privindu-mă fără să mă vadă, cu pupilele dilatate, mai mult datorită drogului decât din prea multă inteligenţă.

Totuşi, într-o zi s-a uitat atent la faţa mea.

— În fond, bătrâne, ţi-ai găsit locşorul.

Am tresărit, dar am rămas imperturbabil, privindu-l fix de sus. Abia a reuşit să-şi ruleze o ţigară.

— Daaa, ţi-ai găsit trai pe vătrai. Nu trebuie să mişti un deget. Nu trebuie să demonstrezi nimic. Mulţumit pur şi simplu cu ceea ce eşti. Genial…

A stricat a doua foiţă încercând să ruleze tutunul şi a început nervos s-o pregătească pe-a treia.

— La fel ca mine, vrei să zici? Păi nu, să nu crezi. Un singur lucru se spune despre mine, că sunt frumos. Dar eu? Eu ce părere am? Când mă uit în oglindă nu văd un bărbat frumos, îl văd pe fratele meu. Şi fratele meu nu mă impresionează absolut deloc. Şi-atunci… puţin îmi pasă de ce spune lumea despre mine, deşi din asta trăiesc. Înţelegi? E imposibil…

Şi cea de-a treia ţigară a sfârşit pe podea. Cu degetele tremurându-i din ce în ce mai tare, a făcut o a patra încercare.

— Îmbătrânesc. Deja sunt printre manechinele în vârstă. Tinerii vin din urmă şi ne fură de sub nas contractele. Asta mă sperie şi, în acelaşi timp, mă linişteşte. Îmi spun că peste câţiva ani o să scap de mine însumi. N-o să mai

zică nimeni că sunt frumos, o să spună… ce anume?… nu ştiu… altceva… poate că nimic… Nimic?

Reuşise în sfârşit să-şi facă un fel de pâlnie mototolită din care ieşeau firişoare de tutun aşa cum ies firele de păr din nas. Şi-a aprins-o.

— Nimic. N-o să mai spună nimeni nimic. Şi ăsta o să fie adevărul. Sunt un nimic. N-am existat decât datorită celorlalţi. Şi ce-am fost? Excitaţia de câteva secunde a pipiţelor frustrate? Ce mai consistenţă! Şi-apoi se mai miră de ce mă droghez…

A tras din joint şi imediat muşchii feţei i s-au relaxat. Masca i-a devenit de ceară, dar mai destinsă.

— Merită să trăieşti? Eu duc o viaţă idioată.

— Duci o viaţă idioată pentru că *eşti* idiot.

Întâi a ridicat din umeri, pe urmă a scos o mică exclamaţie, lăsând fumul să-i iasă pe gură şi să-i lingă faţa până la frunte, ca o limbă alburie. Cu gura încă deschisă, pregătit să răspundă, pupilele i s-au mărit dintr-odată: tocmai îşi dăduse seama ce se întâmplase.

— Vorbeşti?

Am tăcut şi am luat, lasciv, o altă postură.

S-a mutat şi el, ca să-mi prindă privirea.

— Nu, pe bune, chiar vorbeşti?

Am rămas neclintit.

A uitat de ţigară şi a-nceput să ţipe ca un cimpanzeu.

Oamenii s-au apropiat şi s-au grăbit să-l întrebe pe Enzo ce se-ntâmplă.

— Vorbeşte, a spus el arătând spre mine foarte mândru, de parcă tocmai m-ar fi inventat.

— Ba nu, nu vorbeşte, a zis unul dintre obişnuiţii casei.

— Mie mi-a vorbit.

— A, da? au spus cei mai ironici, adulmecând fumul ca să se-asigure că era de haşiş. Şi ce v-a zis?

— Că sunt idiot.

Invitaţii au schimbat zâmbete complice. Cel mai curajos a spus:

— O afirmaţie de bun-simţ.

Aristide Stavros s-a alăturat grupului.

— Să-nţeleg că sunteţi încântat de noua mea achiziţie?

— Vorbeşte! a exclamat fratele meu.

— A, în nici un caz, a răspuns uriaşul, pe un ton care nu lăsa loc de dubii.

Bob, consilierul de presă, l-a luat pe Enzo de după umeri şi le-a explicat invitaţilor:

— Enzo e puţin surmenat din cauza filmărilor.

Enzo şi-a plecat ochii, învins, iar curioşii s-au împrăştiat. Bob şi Enzo au rămas lângă mine, până când, sigur că nu-l aude nimeni, specialistul în comunicare a putut să-şi verse năduful pe manechin.

— M-am săturat de tine! Te-ai făcut urât ca o prună uscată, mi-e din ce în ce mai greu să-ţi vând imaginea, iar tu îţi iroseşti credibilitatea care ţi-a mai rămas debitând prostii.

— Te asigur că…

— Puişorule, nu-ţi mai cer decât un singur lucru pentru cele câteva ultime luni de carieră: să nu mai scoţi nici un cuvânt. Ah, dac-ai putea să fii mut!

Şi l-a lăsat acolo.

Enzo s-a uitat lung la mine. Eram mut. Ca şi el. Pentru prima oară, mă simţeam cât de cât apropiat de fratele meu: ca oricărei aparenţe, fie ea urâtă sau frumoasă, nu ni se cerea decât să tăcem. Mi-am schimbat din nou poziţia, graţios, şi i-am şoptit la ureche:

— Aparenţele nu sunt decât ceea ce sunt, dragă frate. Plate. Mute. Nu trebuie să se exprime decât pe ele însele. Aparenţele nu exprimă nimic altceva, le aparţin celorlalţi, care nu le suportă decât cu preţul ăsta.

Enzo s-a albit la faţă, a deschis gura pregătindu-se să ţipe şi apoi a fugit la toaletă să vomite.

Când nu trebuia să pozez, mă gândeam cum să fac să iau legătura cu Fiona şi cu Hannibal. Furasem o carte de telefon ca să le caut numărul sau adresa: degeaba. Reuşisem să mă ascund pentru o oră într-unul dintre birouri, ca să caut şi pe Internet: am găsit datele celor câţiva proprietari de galerii care-i expuneau lucrările, dar nici o informaţie directă. Pe o hartă am identificat unde se afla locuinţa lui Aristide Stavros pe insulă: exact în celălalt capăt faţă de cea a lui Zeus-Peter Lama; chiar dacă aş fi evadat, mi-ar fi luat câteva zile s-ajung la plajă. Cum să fac?

Uitându-mă la televizorul paznicilor mei, am aflat că Zeus-Peter Lama îşi continuase experimentele. Un amplu documentar dezvăluia că de câteva luni din atelierul lui ieşiseră mai multe statui vii. Am constatat cu stupoare că erau şi mai urâte, şi mai extravagante decât mine. Când camera de luat vederi a zăbovit asupra figurilor deformate, am tresărit: am recunoscut chipurile câtorva dintre frumuseţile de la l'Ombrilic. Comentatorul anunţa că noile creaţii ale lui Zeus erau nişte tinere care se oferiseră voluntare. Am plecat scârbit.

Soţia lui Aristide Stavros, o femeie mică de statură şi robustă, fără vreo unduire care să-i marcheze talia sau pieptul, atent coafată încă de dimineaţă, vopsită, cu manichiura făcută, machiată şi agresivă, provoca mereu câte-o scenă domestică. Deşi miliardarul muncea neobosit, de la cinci dimineaţa la zece seara, ea îl făcea în toate felurile: imbecil, bun de nimic, pierde-vară.

Să fi fost efectul acestor certuri? Uriaşul îmbătrânea şi slăbea tot mai mult pe zi ce trecea. Pielea lui căpătase o nuanţă cenuşie, de om bolnav. Primea din ce în ce mai puţine vizite. Şi aproape că nu mai vorbea cu nimeni.

Într-o dimineaţă, soţia şi-a făcut bagajele, a luat cu ea treizeci de dulapuri cu rochii, două sute de cutii de pantofi şi patru cufere cu bijuterii.

Noaptea, Stavros s-a închis în biroul lui. Am auzit o împuşcătură, zgomote înnebunite de paşi şi-apoi sirena ambulanţei.

A doua zi dimineaţă, când paznicii mei au deschis televizorul, am aflat că magnatul s-a împuşcat. Motivul? De câteva luni afacerile lui mergeau prost. Investiţii neprofitabile. Datorii imense. Era ruinat. Soţia lui fugise nu se ştie unde, luând cu ea toate bunurile de valoare. Foarte ciudat să descopăr la ştiri ce se întâmpla de luni întregi – inclusiv cu o noapte în urmă – chiar sub nasul meu.

În aceeaşi zi, poliţiştii au împânzit casa, urmaţi, la scurt timp, de executorii judecătoreşti.

Am fost băgat într-un camion, împreună cu diverse piese de mobilier şi tablouri. Apoi am fost descărcat într-un depozit. Nici unul dintre executori n-a vrut s-audă când le-am spus că eu trebuie să am parte de alt tratament decât o bucată obişnuită de marmură. M-am înfăşurat în nişte cuverturi pe care le folosesc de obicei oamenii care se mută, cu mai mult praf decât lână

în ele, mi-am improvizat un aşternut pe o canapea veche şi, timp de câteva zile, am fost la mila unui gardian, un om de treabă, care îmi mai dădea câte-un sendviş şi apă; fără el, aş fi murit de sete şi de foame înainte să fiu vândut la licitaţie.

Sala de licitaţii. Public numeros. Mai mulţi gură-cască decât cumpărători. Toată lumea voia să se înfrupte pe seama ruinei unui miliardar. Sinuciderea lui nu era de-ajuns ca să le satisfacă ranchiuna şi gelozia. Curioşii voiau, în plus, să contemple comorile pe care le pierduse, să vadă cât de gravă fusese căderea, ca şi cum prin acest faliment li s-ar fi făcut dreptate, ca şi cum punerea în vânzare a acestei averi ar fi fost un act de justiţie divină.

Am aşteptat alături de maldărul de obiecte. Agenţii de licitaţie duceau şi aduceau înapoi piesele. Atmosferă încordată. Preţurile nu creşteau deloc. Comisarul licitaţiei îşi spărgea vocea de parcă ar fi fost un solist de operă în faţa unei audienţe ostile. Solidarizarea agenţilor cu publicul. Aleseseră să fie de partea lor. Brizbizuri. Imitaţii. Nulităţi. Ne pun să cărăm nişte obiecte de nimic. Dă-mi un pahar cu vin.

A venit şi rândul meu. Numărul 164. Cei patru agenţi şi-au scuipat în palme pregătindu-se să mă ridice, când le-am spus că pot să merg şi singur. Surprinşi, aproape furioşi, m-au escortat până pe scenă.

Când am intrat, asistenţa a început să freamete.

Mi-am dat seama că veniseră mai ales pentru mine.

A fost adus şi soclul, şi m-am suit pe el.

În timpul acesta se lăsase o linişte apăsătoare. Când m-am întors cu faţa spre public, am zărit-o pe Fiona, în primul rând, cu ochii umezi, ţinându-l de mână pe tatăl ei orb. Am rămas uimit s-o revăd. Figura ei mi se părea mult mai proaspătă şi mai frumoasă decât în cele mai dragi amintiri. Inima îmi bătea cu putere.

M-am stăpânit să-mi fixez privirea asupra ei, ca să nu mă molipsesc de emoţie. Am recunoscut pe scaune multe personalităţi care mă admiraseră şi-şi dăduseră cu părerea despre mine în casele celor doi proprietari ai mei. Dintr-odată, am înlemnit şi am simţit fiori reci pe şira spinării: Zeus-Peter Lama, cu toţi dinţii şi toate pietrele preţioase la vedere, trona pe un scaun de pe aleea centrală. Puţin mai departe, fraţii mei, palizi şi cu ochii tulburi, tolăniţi pe o bancă, semnau un autograf pentru două foste frumuseţi de câte

o sută şi ceva de kile fiecare. În spatele lor, exasperat, Bob, cu urâţenia lui mulată şi scrobită într-un costum ţipător care-i oferea avantajul paradoxal de a-l face în acelaşi timp vizibil şi invizibil, îşi consulta ceasul din plastic monitorizând fiecare secundă rămasă până când avea să scape în sfârşit de cele două nefericite foste glorii, fraţii Firelli.

Comisarul licitaţiei şi-a dres vocea, de parcă s-ar fi pregătit pentru aria vieţii lui, şi a început emoţionat să mă descrie şi să-mi depene povestea.

Zeus-Peter Lama îl urmărea jubilând, ca şi cum ar fi fost Dumnezeu ascultând un imn de slavă.

Licitaţia a început.

Hannibal a ridicat mâna. Zeus a plusat. Hannibal a ridicat din nou mâna.

Prinzând curaj, cumpărătorii au început să liciteze. În curând, erau aproape treizeci. Fiona mi-a făcut un semn deznădăjduit: ea şi tatăl ei nu mai puteau să continue. Amatorii se îmbulzeau. Eram o piesă de rezistenţă. Aveam să bat toate recordurile. Zeus licita din ce în ce mai mult ca să crească de fiecare dată cota considerabil. Când aceasta a ajuns la douăzeci şi cinci de milioane, el s-a oprit, estimând că-şi sprijinise opera suficient de generos.

Fraţii mei nu mai făceau nici o mişcare. Oare aşteptau sprintul final? Intenţionau să investească în mine? Nu. Lupta s-a concentrat între un japonez şi un miliardar texan. Cei doi îşi aruncau în faţă cifrele ca şi cum s-ar fi pălmuit. Atmosfera era tot mai încordată.

Brusc, un om îmbrăcat cu un costum uzat s-a strecurat pe alee şi i-a întins comisarului o hârtie. Acesta s-a făcut roşu la faţă şi a bombănit ceva în barbă. Bărbatul a insistat sever. Furios, comisarul s-a adresat publicului.

— Statul doreşte să-şi exercite dreptul de preempţiune asupra lui *Adam bis*, opera lui Zeus-Peter Lama.

— Nu, a spus funcţionarul, statul nu doreşte să-şi exercite dreptul, ci îl pune în aplicare. V-am trimis o notificare.

— N-am primit nici o notificare, a mârâit strident comisarul licitaţiei.

— Nu vă jucaţi prosteşte cu statul, n-aş fi prea sigur că aveţi de câştigat.

— Scandalos! Mă jefuiţi. Sunt obligat să vă cedez piesa la valoarea estimată. La cel mai mic preţ. Zece milioane! Zece milioane pentru o piesă care era cât pe-aci să se vândă cu treizeci şi cinci!

— Zece milioane, exact, aşa cum am stabilit. Uitaţi cecul.

— E un abuz de putere intolerabil!

Din toată sala au izbucnit ţipete de protest. Omuleţul s-a întors spre public şi, fără să-şi piardă cumpătul, a privit de jur împrejur de la cei un metru şi patruzeci de centimetri ai săi. Demnitatea şi siguranţa lui i-au făcut pe oameni să înţeleagă că legea-i lege şi nu se discută.

Agitaţia s-a mai potolit.

Am fost declarat proprietate a statului.

Între timp sosise şi administratorul muzeului. Acesta i-a anunţat pe jurnalişti că aveam să fiu găzduit la ultimul etaj al Muzeului Naţional şi că, începând de săptămâna următoare, puteam fi admirat acolo pentru modica sumă de cinci rublari.

Zeus-Peter Lama jubila pentru că opera lui ajunsese în cea mai nobilă colecţie din ţară. Fiona şi Hannibal plângeau. Am evitat toţi trei să ne privim. Ei au plecat primii.

În timp ce sala se golea, Rienzi Firelli a plecat pe hol şi a început dintr-odată să se zbată. Membrele i s-au încordat sub efectul unor lovituri invizibile venite de undeva dinăuntrul lui. Şi-a dat ochii peste cap, iar gura i s-a umplut de spume. Apoi s-a prăbuşit la pământ.

Bob s-a năpustit să-l ridice. Enzo privea scena pierdut în gânduri.

— E mort! a strigat Bob. Mort! Mort!

Bob a început să scoată nişte ţipete de toată frumuseţea – doar nu degeaba era specialist în comunicare – şi s-au strâns imediat în jurul lui o mulţime de curioşi şi de clienţi.

— Mort! Rienzi Firelli a murit! O supradoză fatală! Lumea asta necruţătoare l-a distrus!

Enzo, care rămăsese pironit, se uita la cadavrul fratelui său cu ură. Era deja invidios pe moartea lui. Crispat, închis în el însuşi, cu buzele strânse, îi reproşa deja că reuşise să termine cu viaţa înaintea lui.

Fotografii şi jurnaliştii se agitau în jurul cadavrului.

Agenţii de licitaţie au profitat de moment ca să mă scoată de-acolo, de teamă ca mulţimea să nu mă rănească.

Când am trecut prin faţa lui Bob, l-am auzit şoptindu-i lui Enzo:

— Îţi reînnoiesc contractul, bombonică. Un doliu ca ăsta, bine gestionat, poate să ne hrănească cel puţin doi ani.

Administratorul Muzeului Naţional era un tânăr celibatar. Specialist în pictura italiană de secol XV, poliglot, cultivat, trăia împreună cu o pisică şi nouă mii de cărţi vechi legate în piele veritabilă. Îmbrăcat la patru ace, mirosind a benzină şi a apă de colonie, închis în costume *trois-pièces* cu dungi la milimetru, strălucitoare, cu părul corect pieptănat şi dat cu gel, era de o curăţenie maniacală, din cauza căreia părea tern, cenuşiu şi mult mai bătrân. Stăpân al unui vast apartament la ultimul etaj al muzeului, îşi spăla, îşi apreta şi-şi călca singur lenjeria, atât de mult ura să se atingă cineva de lucrurile lui. Domnişoara Sarah, pisica lui de angora, era singura fiinţă ale cărei fantezii le tolera; îi purta o dragoste extaziată pe care ea binevoia s-o primească, în timp ce legăturile lui cu restul lumii se limitau la minimum de adecvare şi de curtoazie.

Cu gusturi artistice mai degrabă reacţionare, nu-l încântase deloc să mă cumpere, lucru care-i fusese impus de guvern şi care-i epuizase bugetul pe următorii doi ani. Când a venit să mă caute la depozit, mi-a aruncat o privire nemulţumită.

— Doamne, a strigat el din spatele ochelarilor cu rame subţiri, aurite, asta se numeşte artă? Câtă vulgaritate! Câtă decadenţă! De ce a trebuit să mă nasc în asemenea vremuri?

Condescendenţa lui s-a transformat în mânie atunci când, după ce i-am fost livrat la muzeu, i s-a explicat că va trebui să mă şi găzduiască.

— Cum? N-am auzit în viaţa mea ceva mai absurd. Oricum, aici nu există decât o singură locuinţă, a mea!

Pe mine scena mă amuza, dar nu spuneam nimic, pentru că hotărâsem să mă prefac mut cât mai mult timp posibil. În faţa angajaţilor şi a delegaţilor din minister, a urlat, a tunat, atingând pe alocuri şi acute exasperate, apoi a fost obligat să accepte: trebuia să-mi ofere camera de oaspeţi din locuinţa lui de serviciu.

— N-are nimic. Îi scriu eu imediat ministrului o plângere. Complicaţiile de genul ăsta nu intră în fişa postului meu. Nu merit aşa ceva. Va trebui să cotizeze dacă vrea să-l ţin aici pe acest… acest… *Adam bis*.

După ce a închis uşa de la intrare în urma noastră, a dat buzna în sufragerie ca s-o anunţe pe domnişoara Sarah de noua situaţie şi ca să-şi ceară scuze. Pisicuţa, care se spălase pe îndelete şi acum îşi mângâia boticul roz cu lăbuţa, părea să primească înţelegătoare explicaţiile şi s-a arătat cooperantă, până când m-a văzut. Deodată blana i s-a zbârlit, s-a arcuit toată şi a-nceput să scuipe. Biciuia aerul cu coada, din gât îi ieşea un fel de şuierat şi a fugit imediat să se ascundă sub bufet.

— Ei bine, iată, a strigat disperat administratorul, iată! Îmi este călcată în picioare intimitatea! Îmi este distrusă viaţa privată!

S-a întins pe burtă pe podea, ca să continue tratativele cu domnişoara Sarah, care, cu toate ghearele scoase, îl scuipa în faţă, fără să mai vrea să audă nimic.

Deloc nemulţumit de întorsătura pe care o luau evenimentele, i-am abandonat, închizându-mă în camera mea. Aveam un plan precis: să fac convieţuirea atât de grea, încât administratorul să mă oblige să-mi găsesc altă locuinţă.

La prima oră a primei zile, în timp ce urcam pe soclul meu încălzit de lumina reflectoarelor, am văzut-o pe Fiona în faţa mea.

— Adam, te implor. Să nu spui nimic. Nu am mult timp la dispoziţie.

M-am străduit să-mi păstrez echilibrul, pentru că, de surpriză, era să cad de pe soclu. Apoi m-am ghemuit. În faţa Fionei, tocmai îmi dădusem seama că eram gol şi mi se făcuse ruşine. Ea a observat.

— Adam, te rog. Poartă-te în continuare ca şi când nu ne-am cunoaşte, altfel o să ne prindă.

M-am aşezat într-o poziţie din care o vedeam bine pe Fiona, dar fără s-o las şi pe ea să mă vadă în întregime. A scos o carte de vizită din mânecă.

— Pe cartea asta de vizită ţi-am scris adresa şi numărul meu de telefon. Eu… mă gândesc la tine… mereu…

— Şi eu, şi eu mă gândesc la tine, am schiţat cu buzele lipite.

A lăsat cartea de vizită pe soclu şi apoi am ascuns-o sub talpă.

— Mulţumesc, am murmurat.

Ea mi-a căutat privirea şi s-a uitat lung la mine.

— Sună-mă, mi-a mai şoptit.

Mi se pusese un nod în gât. Şi m-am înfiorat. Mi-am auzit propria voce şi mi s-a părut necunoscută, bâiguind ceva din desişul unei jungle încâlcite şi apăsătoare.

— Te iubesc, Fiona.

Obrajii i s-au aprins, ca nişte artificii, a oftat, şi-a plecat ochii şi apoi s-a făcut nevăzută.

De atunci, am ştiut şi mai bine ce aveam de făcut: trebuia să-l aduc cât mai repede la disperare pe tânărul şi elegantul administrator.

N-a trebuit nici să fac prea mari eforturi, nici să aştept prea mult. Insuportabil pentru ochii de miere ai domnişoarei Sarah, care şuiera, scuipa, rănţuia şi scărmăna fotoliile imediat ce mă vedea, o stresam atât de tare, încât, ca răzbunare, a ajuns să facă pipi pe cele mai valoroase cărţi ale stăpânului ei. Când şi-a descoperit incunabulele udate, cu foile dezlipite şi chiar rupte de urina revoltată şi răzbunătoare a pisicii, şi-a dat seama că trebuia să ia o decizie tranşantă: ori eu, ori ea. Deşi îmi petreceam câteva ore pe zi cocoţat pe soclul meu în sala mare a muzeului, pisica decretase imposibilă orice apropiere între mine şi ea. Aşa că şi-a continuat răzbunarea…

Am intrat în biroul administratorului, care-şi plângea cărţile distruse sau dragostea pierdută, şi m-am aşezat în faţa lui.

— Nu mai putem continua aşa.

Speriat, şi-a dus mâna la inimă. Dar l-am liniştit imediat.

— Da, vorbesc. Nu vă fie frică. De câteva luni, prefer să mă prefac că sunt mut, dar, da, vorbesc şi gândesc.

Mă asculta ca pe un miracol.

— Aşadar. Aveţi un pisoi foarte drăgălaş…

— E pisică, m-a corectat el.

Primul impuls a fost să verifice dacă domnişoara Sarah nu era cumva prin încăpere, ca să-mi audă greşeala.

— Deci, aveţi o pisică foarte drăgălaşă, deşi nu-i place de mine. Perfect: eu nu ţin să locuiesc aici. Vă propun să mă lăsaţi să stau unde vreau.

— Nu am dreptul.

— Aşa e, nu aveţi dreptul. Şi totuşi, tare v-ar mai conveni. Voi veni în fiecare dimineaţă cu jumătate de oră înainte să se deschidă muzeul, ca să

mă prefac că ies din apartamentul dumneavoastră, iar de plecat o să plec discret, la fel, în fiecare seară, cu o jumătate de oră după închidere. Ce părere aveţi?

— Şi unde-o să staţi?

— Acasă la Carlos Hannibal şi la fiica lui.

— Carlos Hannibal, pictorul?

— Îl cunoaşteţi?

— Destul de bine. După părerea mea e unul dintre cei mai talentaţi artişti din zilele noastre, deşi nimeni nu pare să-şi dea seama de asta.

— Ba da. Dumneavoastră, fiica lui şi cu mine. Înseamnă că avem ceva în comun. Şi mai înseamnă că putem împărtăşi un secret.

A dat din cap. Vorbind despre Carlos Hannibal, între noi a părut să se instaleze dintr-odată încrederea.

— Sunteţi conştient că, acceptând aşa ceva, îmi risc postul?

— Ce preferaţi? Să vă pierdeţi locul de muncă, sau să vă distrugeţi viaţa alături de domnişoara Sarah?

În momentul acela, din sufragerie s-au auzit nişte bocănituri. Domnişoara Sarah tocmai dărâma pe rând vasele de cristal.

— Bine, a spus administratorul, speriat la culme. Să punem în aplicare planul pe care mi l-aţi propus.

M-am îmbrăcat în nişte haine foarte largi, am coborât pe scara de serviciu şi, cu inima bătându-mi tare, cu fruntea în flăcări şi cu tâmplele explodându-mi, am mers pe jos până acasă la Fiona.

Era o seară tristă şi molatică, o seară de după furtună, în care norii de un gri lăptos alungau orice speranţă că va ieşi din nou soarele. Frunzele atârnau în copaci, parcă suferinde.

Am ieşit din oraş şi am continuat prin pădure, croindu-mi drum printre crengile dese. Am zărit căsuţa Fionei, retrasă faţă de plajă, solitară, vopsită în alb şi albastru, acoperită cu ardezie, străjuită de două verande care o făceau să arate ca o locuinţă colonială. Pe măsură ce se lăsa seara, cerul se colora încet-încet în nuanţe întunecate şi delicate. Câţiva pescăruşi cu aripile arcuite îşi încheiau rondul, împletindu-şi volutele cu ţipetele lor stridente.

Înainte să bat la uşă, Fiona a apărut în prag şi mi-a sărit de gât.

— În sfârşit! mi-a murmurat ea la ureche.

Nici Hannibal nu ştia cum să-mi mai arate cât era de bucuros.

Fiona ne-a făcut ceva de mâncare. Am vorbit până târziu, despre toate cele, ca şi cum ar fi fost perfect firesc să fim acolo toţi trei. Apoi Hannibal s-a închis în atelier, unde l-am auzit mutând tablouri.

— Aha, iată-l! a strigat el.

După aceea s-a întors în bucătărie şi mi-a arătat un tablou. Văzându-l, mi s-a tăiat respiraţia, am crezut c-o să-mi stea inima. Cum era posibil? De unde venea minunea asta?

— Dar… ce e… nu pot să cred…

Hannibal mi-a zâmbit.

— Ţi-am promis, nu? Mi-a luat câteva săptămâni. A trebuit să-l reiau de mai multe ori până să fiu sigur că mi-a reuşit. Uite. Ţi-l ofer ca să mă ierţi pentru că te-am făcut să suferi în ziua aceea, pe plajă, jignind sculptura lui Zeus-Peter Lama fără să ştiu că erai chiar tu. Te-am pictat aşa cum te văd eu.

M-am uitat atent la pânză, neştiind ce să zic.

— E imposibil, am murmurat. V-a povestit cineva. Aţi găsit documente…

— Vocea ta. Prezenţa ta. Ideile tale. Amabilitatea ta. Mi-am imaginat cum arăţi pornind de la ce am reuşit să cunosc din tine.

Am sprijinit tabloul ca să mă ridic, obidit. Lacrimile îmi înţepau pleoapele.

— E nedrept. E profund nedrept…

M-am învârtit în jurul mesei, incapabil să mai spun altceva, cu buzele tremurând.

— Ce se-ntâmplă, băiete? Iar am făcut vreo prostie, fără să-mi dau seama?

— E groaznic. M-aţi pictat aşa cum eram înainte. Exact aşa cum eram. Şi cum nu voi mai fi niciodată.

M-am prăbuşit cu capul pe mâini, pe marginea chiuvetei, plângând în hohote. Hannibal nu numai că mă pictase aşa cum eram înainte, dar îmi scosese în evidenţă o graţie care mă făcea dacă nu frumos, măcar înduioşător, în stare să stârnesc emoţia. De ce nu mă văzusem niciodată aşa?

Fiona m-a îmbrăţişat. Mi s-a făcut dintr-odată foarte cald. Îmi lua asupra ei toată suferinţa.

Mi-am revenit. L-am sărutat pe Hannibal, el ne-a urat noapte bună, iar apoi Fiona şi cu mine am urcat în camera de la mansardă, cu podea din stinghii lungi de lemn care trosneau sub greutatea noastră, şi ne-am întins lipiţi unul de altul în patul strâmt.

— Fiona, şi tu mă vezi cu ochi de orb?

— Aşa sunt ochii dragostei.

Fără nici un zgomot, ne-am dezbrăcat încet, aproape ca într-un ritual, şi am făcut dragoste pentru prima dată.

Bucuria cere fraze scurte. Eram fericit. Fiona la fel. Şi la fel şi Hannibal, pe care dragostea noastră îl inspira, dându-i putere să picteze mult.

Chiar dacă administratorul se simţea vinovat că mă lăsa să plec în fiecare seară, prefera să se obişnuiască mai degrabă cu remuşcările decât să dea piept cu furia domnişoarei Sarah.

Mă certa doar de formă.

— V-aţi bronzat. Cum aţi făcut?

— Luni, când a fost închis muzeul, am mers cu Hannibal şi Fiona la plajă.

— Dumnezeule! Dacă află cineva? O proprietate a statului care se expune pe plajă.

— Bine că am stat gol. Imaginaţi-vă că aş fi rămas cu urma de la slip.

— Dumnezeule! N-aţi făcut plajă?

— Ba da, Fiona m-a dat cu cremă de protecţie.

— Ce oroare! O proprietate a statului care se dă cu cremă de plajă! E un sacrilegiu.

— Am făcut şi baie.

— Inconştientule, taci! Dacă descoperă cineva că una dintre operele din muzeu aflate în grija mea s-a udat cu apă sărată, voi fi demis pe loc.

I-am povestit tot ce-ar fi putut să-l şocheze, nu ca să se revolte, ci ca să se obişnuiască. Odată ce s-a mai liniştit, a început să-mi dea tot mai multă libertate, astfel că a acceptat până şi ideea ca pe perioada în care muzeul era închis, an de an, să mă instalez definitiv acasă la Fiona.

— Şi eu i-am promis domnişoarei Sarah că o duc la râu să pescuim, în inima ţării, mi-a mărturisit el roşind. Îi place la nebunie. Nu ratează niciodată vreun păstrăv sau vreun pietroşel care-i trece pe lângă lăbuţă.

Când am primit în sfârşit permisiunea, Fiona a hotărât să facem o călătorie în India, ca să vizităm templele dragostei. Hannibal ne-a implorat să plecăm numai noi doi, promiţându-ne că o să reuşească să-şi poarte singur de grijă o săptămână. Din delicateţe, a insistat atât de mult, încât aproape că aveam impresia că ne dă afară şi că el, nu noi, avea nevoie de singurătate.

La înregistrarea bagajelor, tremuram şi de emoţie, şi de teamă. Pentru că nu mai aveam nici un act de identitate, acceptasem ca Fiona să-mi facă rost de un paşaport, de la o prietenă de-a ei secretară la prefectură. Era acolo şi o poză cu mine, la prenume figura „Adam“, iar la nume, „Bis“. Data naşterii era cea adevărată, înălţimea şi culoarea ochilor, de asemenea şi, după multe dezbateri, ca profesie fusese scris: „agent de artă“. Stewardesa l-a acceptat, zâmbindu-mi larg. La fel s-a întâmplat apoi şi cu vameşul. Am avut ceva probleme când am trecut prin punctul de control, din cauza numeroaselor cleme de metal care-mi fuseseră montate în corp în timpul metamorfozei şi care acum declanşau alarma detectoarelor. După ce mi-au fost verificate de trei ori hainele şi am fost pipăit de patru ori, m-au lăsat până la urmă să trec. O ţineam strâns de mână pe Fiona, aşteptând să urcăm în avion, muţi de bucurie şi cu feţele luminate de speranţă.

Totuşi, la îmbarcare m-au oprit trei poliţişti.

— *Adam bis* nu pleacă.

— Poftim?

— Proprietate a statului. Nu are dreptul să părăsească teritoriul ţării.

— Eu nu…

— Nu aveţi dreptul să comentaţi şi ne veţi urma. Vă vom duce la muzeu.

Fiona s-a aruncat asupra lor urlând, am crezut c-o să-i zgârie de moarte, aşa că au fost mai ocupaţi să scape de ea decât să mă înşface pe mine.

Administratorul, împreună cu pisica lui, a trebuit să se întoarcă de urgenţă. Un comisar guvernamental a descoperit cât de cavalereşte îşi făcuse el treaba şi a hotărât pe loc să-l demită.

În locul lui a fost numit un administrator fără cultură artistică, dar cu competenţe specifice în materie de securitate şi de respectare a regulamentului.

Când domnul Durand-Durand a intrat în birou, am înţeles că tocmai făcusem cunoştinţă cu cel mai de temut duşman al meu. Puteam să-mi iau adio de la acea perioadă fericită din viaţa mea şi trebuia să mă pregătesc pentru noi probleme, poate şi mai grave.

— Mai întâi, voi tripla efectivele de pază. Apoi, vreau ca obiectul să fie marcat electronic. În sfârşit, cer să fie angajaţi doi restauratori special pentru această operă, unul dietetician, pentru ca opera să nu se îngraşe, iar al doilea profesor de sport, pentru ca opera să fie în formă pentru munca ei. Cât despre locuinţă, propun să-i fie amenajată o celulă chiar la etajul la care e expusă. Masa îi va fi servită printre gratii.

— Sunt un om, nu un prizonier! am ţipat eu.

— Sunteţi o proprietate a statului. Iar eu deţin actele care dovedesc asta.

— O fiinţă umană nu poate fi tratată în felul ăsta.

— Dar dumneavoastră nici n-aveţi prea multe lucruri omeneşti. În plus, aţi semnat un contract cu Zeus-Peter Lama, prin care renunţaţi la condiţia de fiinţă umană. Am şi fotocopia acestuia în dosarul meu.

— A trecut ceva timp de-atunci şi eu…

— Nu vă cer părerea, ci doar vă informez. Îi explic echipei mele cum trebuie să ne organizăm munca.

În ziua în care am fost expus din nou, Fiona s-a prezentat la muzeu la prima oră. A aşteptat să treacă valul de grupuri de elevi şi apoi a venit să-mi vorbească.

— Adam, tocmai am discutat cu mai mulţi avocaţi. Au rămas perplecşi. După părerea lor, tu nu mai eşti om.

— Doamne, dar vorbesc, gândesc, iubesc.

— Sigur. Şi totuşi ai semnat cu Zeus contractul ăla prin care ai devenit o operă de artă. Apoi ai fost vândut de mai multe ori. Şi, mai ales, de-acum aparţii statului. Avocaţilor pe care i-am contactat le e frică să se pună cu statul. M-au asigurat că nimeni nu câştigă împotriva statului. Cu o excepţie.

— Cine?

— Avocatul Calvino. El ar fi pregătit să-şi asume riscul.

— Adu-l la mine.

— Pretinde ca mai întâi să existe o plângere.

— Voi face plângere.

— Nici măcar asta nu poţi. Nu ai dreptul din punct de vedere juridic. Nu mai ai identitate, Adam. În afară de mine şi de tata, nu mai ai identitate pentru nimeni.

Un alt cârd de elevi a intrat în sală, alungând-o pe Fiona.

Era o indispoziţie? Luasem vreun virus? Vreo bacterie din ceva ce mâncasem? Febra mă biciuia. Mă lua când cu călduri, când cu frisoane. Îmi clănţăneau până şi dinţii-n gură, iar la ora închiderii cădeam de pe soclu fără vlagă.

Durand-Durand, alertat de unul dintre paznici, a venit să mă viziteze în celulă, mi-a luat pulsul, temperatura, apoi a şuierat dispreţuitor:

— O gripă obişnuită. Atât. O să vă dau medicamentele pe care le iau eu în astfel de cazuri.

A mai făcut şi o grimasă, menită să-mi spună aşa: „Vedeţi bine că nu-mi bat joc de dumneavoastră, că vă îngrijesc ca pe mine însumi, de ce vă plângeţi?“ Pe urmă m-a obligat să înghit un praf cu gust de lămâie.

— Puteţi să mai luaţi din ăsta oricât doriţi. E de bază.

Praful a avut ceva efect. Zilele următoare frisoanele s-au mai potolit, lăsând loc unei stări generale proaste.

Fiona a venit din nou să mă vadă la muzeu, împreună cu domnul Calvino.

Profitând de neatenţia gardienilor, acesta m-a întrebat timp de câteva minute despre condiţiile în care trăiesc, căutând o fisură care să-i justifice acţiunea judiciară.

Domnul Calvino avea energia obişnuită a bărbaţilor mici de statură. Cu părul tuns foarte scurt şi tapat, încerca să-şi ascundă originile în parte africane. Vocea lui, răguşită de tutun, îi răsuna în pieptul puternic ca într-o cutie de rezonanţă, pentru ca apoi să vibreze cu sonorităţi de violoncel. Orice-ar fi spus, nu puteai să nu-l asculţi, sunetele grave şi armonicele timbrului său te fermecau pe dată, ca o vrajă.

Fiona urmărea cuminte conversaţia noastră. Mi se părea palidă. Şi ea era bolnavă?

— Nu, hotărât, a încheiat avocatul, îmi dau seama cum trebuie să abordăm problema, dar nu ştiu de unde să-ncep. Ne lipseşte motivul plângerii.

Gardienii s-au apropiat de domnul Calvino:

— Conversaţiile cu operele de artă sunt interzise!

— Scuzaţi-mă, a răspuns el umil.

A plecat împreună cu Fiona în sala următoare, au aşteptat până când gardienii şi-au văzut iarăşi de-ale lor şi-apoi s-au întors la mine.

În clipa aceea, Fiona şi-a pierdut echilibrul şi a căzut la pământ.

Am sărit de pe soclu ca s-o ridic.

Nu se mişca. Leşinase.

M-am aplecat deasupra ei, am sărutat-o, i-am şoptit alinturi.

Gardienii m-au luat în primire:

— Sculpturilor le este interzis să coboare de pe soclu.

— Lăsaţi-mă-n pace, altfel vă pârăsc administratorului că fumaţi în timpul serviciului.

Gardienii au rămas perplecşi în faţa ameninţării mele. S-au gândit o clipă. Între timp, Fiona a deschis ochii. M-a privit, mi-a zâmbit şi şi-a dus mâna la burtă.

— De la un timp, leşin des.

Nu îndrăzneam să cred ceea ce-mi sugera. Dar ea mi-a confirmat:

— Sunt însărcinată.

Stupoare. Am simţit imediat cum îmi urcă până-n gât o maree de lacrimi, fierbinţi şi plăcute; aproape că mă sufoca, aşa că am izbucnit, cedând emoţiei. Lacrimile au început să curgă şiroaie.

Din spatele nostru a răsunat vocea puternică, timbrată a domnului Calvino:

— E însărcinată. Asta-i soluţia!

Cu ochii în ceaţă, Fiona şi cu mine ne-am întors spre el, fără să înţelegem. Sărea pe loc, jubilând.

— Păi da! Fiona o să facă plângere pe motiv că tatăl copilului ei nu este lăsat să-şi asume rolul. Şi gata, avem un proces!

Noaptea următoare a fost un chin. Deşi aveam toate motivele să mă bucur, pentru că de-acum mă bazam pe o acţiune în justiţie cu ajutorul căreia urma să-mi recapăt libertatea şi să pot locui împreună cu Fiona şi cu cel mic, mă perpeleam în aşternut, lac de sudoare. Aveam din nou febră, iar asta îmi accentua gândurile sumbre. Măcinam întruna jalnicele tentative de sinucidere, împreună cu sentimentul de neputinţă. Terorizat, nu reuşeam să întrezăresc nici sfârşitul nopţii, nici continuarea vieţii mele.

Când m-am ridicat, am observat nişte pete galbene şi unsuroase în mai multe locuri de pe pat. În acelaşi timp, am început să simt şi mâncărimi. Mi-am pipăit trupul şi, cu toate că eram stors de insomnie, am reuşit să găsesc explicaţia celor două fenomene: cicatricile îmi supurau.

Ce se întâmpla? Nu numai că toate cusăturile se rupseseră, ci din răni curgea un lichid gros, plin de puroi, care-mi dădea nişte arsuri insuportabile.

Am făcut un duş rece, am picurat alcool pe rănile cele mai dureroase, mi-am dat cu talc şi, fără să suflu un cuvânt nimănui, am plecat la muncă.

Abia dacă mă aşezasem de cinci minute pe soclu, când am luat brusc o hotărâre. Fără să-mi pese de marea de copii care, sub privirile profesoarelor, căscau care mai de care benoclându-se la mine, am sărit pe podea şi am pornit spre ieşire.

— Stai pe loc! a strigat unul dintre gardieni.

Am continuat să merg, ca şi cum nu l-aş fi auzit.

— Stai pe loc! a repetat el postându-se în faţa mea, cu braţele deschise.

L-am împins şi am trecut în sala următoare.

— Alertă, alertă!

A început să sune alarma. Copiii au ţipat şi ei înnebuniţi, speriaţi că nu ştiau ce se-ntâmplă, dar şi bucuroşi că în sfârşit se întâmpla ceva. Pe holul central s-au auzit zgomote greoaie şi dezordonate de paşi.

M-am trezit în faţa unui cordon de gardieni, care, cu braţele împletite, îmi aţineau calea.

Fără să încetinesc, am înaintat spre doi dintre ei şi am început să-i lovesc cu piciorul în zonele sensibile. Încovoiaţi de durere, au rupt cordonul şi astfel am putut să trec.

— Puneţi mâna pe el! Imediat!

Noul administrator, Durand-Durand, se apropia şi el pe hol. Organiza contraatacul. Câţiva gardieni mi-au sărit în spate. Am început să urlu şi, mobilizat de o energie de care nu mă ştiam în stare, i-am proiectat pe rând spre perete. Apoi au sărit şi mai mulţi pe mine, dar m-am scuturat atât de puternic, încât, din nou, am scăpat de ei. Înţelesesem de unde-mi venea acea nouă forţă: mi-era de-ajuns să mă gândesc la Fiona, la burta ei uşor bombată, la copilul nostru care avea să se nască, şi deveneam invincibil.

În sfârşit, am ieşit pe stradă. Durand-Durand, roşu de furie, cu venele gata să-i plesnească, a luat pistolul unuia dintre paznici şi l-a îndreptat spre mine:

— Rămâneţi pe loc, dacă nu, trag!

— Doar n-o să ciuruiţi capodopera muzeului. Doar sunteţi administrator!

— Îmi fac datoria.

— Este de datoria dumneavoastră să nu distrugeţi operele.

În timpul ăsta, am continuat să merg. Trecătorii se dădeau la o parte din calea mea. Unii rămâneau cu gura căscată văzându-mă; alţii se refugiau în maşini sau în magazine, de parcă aş fi fost un tigru scăpat din cuşcă.

Dintr-odată am auzit o detunătură şi am simţit durere în pulpă. Nu m-am mai putut ţine pe picioare şi am căzut.

Durand-Durand trăsese în mine. Se apropia, cu arma fumegând, însoţit de gardieni.

— Este de datoria mea să nu las operele de artă să dispară.

Am fost aşezat pe o targă.

— Duceţi-l la atelierul de restaurare şi puneţi un afiş la ultimul etaj: „Închis temporar pentru lucrări“.

Am rămas o săptămână la infirmeria muzeului, supravegheat chiar şi noaptea de paznici înarmaţi cu pistoale din care puteau să lanseze seringi pline cu somnifer.

Durand-Durand trecea să mă vadă de trei ori pe zi, reproşându-mi că nu mi se cicatrizează la loc cusăturile şi că rana de la picior se vindecă prea greu.

Infirmierul observase lichidul ciudat care-mi curgea din cusături. Îngrijindu-mă, mi-a semnalat şi alte fenomene alarmante legate de trupul

meu: implanturile de colagen se deplasau, întăriturile slăbeau, lichidele destinate să umfle diverse membre se răspândeau în devălmăşie pe sub piele, iar acolo unde doctorul Fichet sudase protezele se formau edeme.

— Cu ajutorul câtorva antibiotice, inflamaţiile astea ar trebui să dispară, a spus el.

Am acceptat medicamentele, dar ştiam că se întâmplă ceva mai grav decât se gândea: corpul lui *Adam bis* se descompunea.

Când am putut din nou să merg, Durand-Durand a părut uşurat şi a anunţat personalul:

— Începând de mâine redeschidem sala cea mare. Anunţaţi presa şi scoateţi afişul cu „Închis temporar pentru lucrări“.

— Era şi timpul, domnule administrator, oamenii cereau banii înapoi pe bilete.

M-am aşezat din nou pe pat şi i-am făcut semn administratorului să se apropie.

— Nu are rost să cheltuiţi bani cu anunţurile. *Adam bis* n-o să mai urce pe soclu, domnule Durand-Durand.

— Şi de ce, mă rog?

— Pentru că o să mă întorc la soţia mea, care este însărcinată. Aveţi copii, domnule Durand-Durand?

— Nu-ncercaţi să mă duceţi de nas. Nici măcar n-am de ce să negociez cu dumneavoastră. Aparţineţi Muzeului Naţional. Şi veţi sta în sala cea mare conform programului stabilit. Dacă încercaţi vreo manevră, gardienii vă vor împuşca din nou.

— Foarte bine. Pe răspunderea dumneavoastră.

A doua zi, cât am stat singur mi-am petrecut timpul acoperindu-mi rănile cu talc, apoi mi-am aşteptat călăii. Am fost dus la soclul meu, aşa cum e condus un condamnat la moarte până la zidul unde va fi împuşcat; am înaintat înconjurat de gardieni cu armele ridicate, într-o linişte grea din care nu mai lipsea decât să bată tobele.

M-am aşezat pe soclu, iar paznicii s-au postat în cele patru colţuri ale sălii şi în faţa celor două ieşiri.

Când muzeul s-a deschis, am aşteptat să se strângă lumea, apoi, aşa cum hotărâsem, am făcut pe mine…

Înainte să observe, oamenii au simţit mirosul. I-a izbit o duhoare puternică. Înlemniţi pentru câteva secunde, nevenindu-le să creadă, mai întâi s-au uitat unii la alţii cu reproş, fiecare căutând vinovatul printre cei de lângă el, pentru că mirosul urât era atât de puternic, încât părea să vină de foarte aproape. O mamă şi-a pălmuit băiatul, care, victimă nevinovată, a început să plângă. În curând au izbucnit şi protestele. Toată lumea se uita suspicios pe jos, cei mai cinstiţi au ridicat tălpile la vedere, cei mai nervoşi au dus o mână la gură. Dintr-odată, o femeie a început să vomite, provocându-le aceeaşi reacţie şi altora. Podeaua s-a umplut de resturi de la micul dejun de curând ingurgitat, iar la duhoarea mea s-au adăugat toate acele mirosuri mai fade.

Totuşi, excrementele triumfau, greţoase, stupefiante, dezgustătoare, formidabile, imperiale. Dacă n-aş fi fost chiar eu autorul acelei infecţii, aş fi vomitat; dar, ca orice autor, îmi respectam opera.

În sfârşit, o fetiţă a arătat cu degetul spre mine.

— El e!

Oripilaţi, oamenii s-au împrăştiat din faţa mea. Se împingeau unii pe alţii. Se îndepărtau cât puteau. O femeie a început să vorbească nervoasă:

— Totuşi, la cât de scump e biletul, aţi putea să faceţi curat.

Îi apostrofa pe gardieni, care-şi duseseră şi ei batistele la nas. Aceeaşi acuzaţie a fost reluată şi de ceilalţi vizitatori, descoperind uşuraţi cine erau vinovatul şi responsabilii.

Uluiţi, gardienii nici nu şi-au dat seama că tocmai se pornise o răzmeriţă. Lumea ţipa. Nimănui nu-i mai păsa de mine. Poate că era o bună ocazie să fug?

Vocea lui Durand-Durand a tunat:

— Ce-i cu vacarmul ăsta? Domnilor, de ce-aţi rămas pironiţi acolo? Mergeţi imediat şi curăţaţi statuia lui Zeus-Peter Lama.

Publicul s-a liniştit, iar gardienii s-au apropiat de mine, dezgustaţi. Mi-am dat seama ce aveam de făcut: m-am întins peste excremente şi, rânjind, am început să mă tolănesc prin ele.

— Imobilizaţi-l şi evacuaţi tot etajul! a strigat Durand-Durand.

Cât ai zice peşte, am simţit o înţepătură şi am adormit.

Când m-am trezit, l-am găsit pe Durand-Durand aşezat pe marginea patului. Încruntat, bălăbănindu-şi nerăbdător piciorul, bătând darabana cu degetele pe una dintre protezele mele, cercetându-mă ca pe un dosar imposibil de greu. Secretara lui, domnişoara Cruchet, o simfonie de trandafiri sub un permanent blond, cu pielea rumenită de soare, aştepta cu creionul în mână, gata să noteze fiecare nouă idee directorială.

M-am sprijinit de perne, plescăind ca să-i atrag atenţia.

— N-o să mă mai ridic de-aici. Începând de astăzi, sunt în grevă.

— Nu aveţi dreptul.

— Oricine are dreptul să facă grevă. Chiar şi dumneavoastră.

— Obiectele nu au dreptul să facă grevă.

— Dar eu nu sunt un obiect.

— Operele de artă nu au dreptul la grevă, dacă preferaţi formularea asta, a adăugat el ridicând din umeri.

A scos un ziar din buzunarul de la haină, l-a desfăcut şi mi l-a arătat.

— Ce-i cu povestea asta cu procesul?

Am descoperit cu bucurie că Fiona depusese o plângere, că judecătorul o acceptase şi că ziarele erau încântate să reflecte evenimentul. Citau declaraţiile avocatului, impetuosul domn Calvino, care afirma că are loc o crimă împotriva umanităţii.

— Vreau să trăiesc împreună cu soţia mea. Vom avea un copil. V-am explicat deja.

— N-am auzit în viaţa mea o poveste atât de absurdă. Dumneavoastră, domnişoară Cruchet, aţi mai auzit?

Întotdeauna de aceeaşi părere cu şeful ei, domnişoara Cruchet a ridicat din sprâncene, mai-mai să-i cadă de pe nas ochelarii ei în formă de fluture, cu rame roz-somon. Mi-am pus mâinile-n sân – sau, mă rog, ceea ce aveam pe post de mâini:

— Credeţi ce vreţi, domnule Durand-Durand. Dar eu n-o să mai pozez.

— O să vă denunţ.

— Şi?

— O să fiţi arestat.

— Şi?

— O s-ajungeţi la închisoare.

— Felicitările mele, nu mai ezitaţi, tăbărâţi pe mine, asta şi vreau. Dacă mă denunţaţi înseamnă că sunt o fiinţă umană. Dacă mă aruncaţi în închisoare înseamnă că sunt o fiinţă umană. Dacă mă găsiţi vinovat înseamnă că sunt o fiinţă umană. Daţi-i bătaie. Faceţi plângere. Denunţaţi-mă.

S-a scărpinat la ceafă, iar din simpatie domnişoara Cruchet a început să-şi roadă creionul fucsia.

— Eu sunt un administrator responsabil. Mă puneţi în faţa unei adevărate dileme profesionale.

— Ascultaţi, domnule Durand-Durand, gândiţi-vă din punctul dumneavoastră de vedere. Se mai întâmplă ca un tablou să se deterioreze sau ca vopseaua să crape, nu-i aşa?

— Da.

— Ce faceţi în astfel de cazuri?

— Scot piesa din muzeu şi le-o încredinţez restauratorilor.

— Ei bine?

— Am înţeles! Las sala dumneavoastră deschisă, pun pe soclu o plăcuţă de bronz cu: „Obiectul se află la atelierul de restaurare“ şi clasez dosarul. Cruchet, am găsit!

Cu fruntea descreţită, radia de bucurie că deţine esenţialul: o soluţie administrativă. Cât despre domnişoara Cruchet, roşise auzind că şeful o strigase doar pe nume, emoţionată să vadă că a fost anulată bariera lui „domnişoară“ şi mai tulburată decât dacă i-ar fi ridicat fusta.

— Îmi daţi voie să plec? am încheiat eu.

— În nici un caz.

— Dar v-am spus că soţia mea…

— Gata, ajunge. Eu nu discut cu operele de artă. Şi cu atât mai puţin cu operele de artă deteriorate.

A plecat fără să-şi închipuie câtă dreptate avea. În ciuda tratamentului pe care mi-l administra infirmierul, febra nu mă mai părăsea deloc; toată carnea mi-era devorată de puroi, pustule şi umflături. Corpul meu părea că încearcă să se debaraseze încet de el însuşi.

Domnul Calvino a depăşit toate opreliştile, inclusiv pe cea mai grea, nerozia încăpăţânată, de funcţionar, a lui Durand-Durand.

— Dacă-mi permiteţi să-l văd pe *Adam bis*, domnule administrator, vă promit că va fi de acord să pozeze câteva ore în weekend.

Îngrijorat să vadă că-i scad încasările, temându-se să nu provoace o anchetă financiară asupra instituţiei, Durand-Durand nu a respins propunerea. I-a acordat domnului Calvino dreptul să mă viziteze o dată.

— Fiona se simte bine, mi-a spus domnul Calvino imediat ce a sosit.

De când aflasem că voi fi tată, devenisem emotiv, aşa că detaliile despre cum se desfăşurau zilele Fionei mi-au umezit ochii. În schimb, i-am ascuns avocatului faptul că sănătatea mea se înrăutăţea din ce în ce mai mult: viitoarea mamă nu trebuia să-şi facă griji pentru nimic.

— Acum, băiete, trebuie să ne punem pe treabă. Va avea loc prima înfăţişare. Fiona va fi partea reclamantă. Va acuza statul de tratamente inumane asupra ta. Care e sarcina noastră, a mea şi a ei, în procesul acesta? Să demonstrăm că eşti o fiinţă umană.

S-a uitat la mine şi a-nceput să se scarpine sub bărbie, gânditor. Se auzea un zgomot ca de răzătoare, pentru că de la prânz, acolo unde fusese bărbierită, pielea domnului Calvino se iritase:

— Pentru partea fizică, e puţin cam greu.

— Lăsaţi deoparte aparenţele şi ascultaţi-mă: pot să vorbesc!

— Dar mai există astăzi ceva care să nu vorbească? Toate computerele vorbesc! Toate aparatele vorbesc! Toată tehnologia e guralivă!

— Da, dar eu atunci când vorbesc îmi exprim conştiinţa. Cuvintele mele vin din suflet, nu dintr-un program.

— Va trebui s-o demonstrezi.

— Uşor.

— Nimic nu-i mai greu de demonstrat decât existenţa unui suflet. Sufletul e invizibil. Nu uita că jumătate dintre psihologi, medici şi oamenii de ştiinţă pretind chiar că sufletul nu există.

— Eu vorbesc ca o fiinţă în carne şi oase.

— Sigur, e un punct de vedere. Dar apărarea, adică statul, ar putea foarte bine să ne fluture pe sub nas dovezile scrise care demonstrează perfect că

eşti o marfă. Ai fost obiectul mai multor tranzacţii comerciale. Eşti înregistrat în mod oficial ca un obiect, nu ca o fiinţă umană.

— Asta s-a întâmplat recent. Abia de un an şi jumătate.

— Înainte ce erai?

I-am povestit domnului Calvino despre originile mele, despre complexul faţă de fraţii mei, despre tentativele de sinucidere, despre întâlnirea cu Zeus-Peter Lama, urmată de planul care dusese la falsa mea moarte şi la falsa înmormântare.

— Asta ne încurcă foarte mult, a exclamat speriat domnul Calvino. Nu putem dovedi nu doar că eşti în prezent o fiinţă umană, ci nici că ai fost asta în trecut.

— Ba da.

— Ba nu, pentru că eşti mort. Cu acte-n regulă. Persoana care pretinzi că eşti e îngropată la doi metri sub pământ.

— Dar data la care am dispărut sub vechea mea identitate şi cea la care m-am născut sub noua identitate coincid.

— Nu e suficient. Absolut deloc. Zici că părinţii au recunoscut cadavrul la morgă?

— Da. Eram machiat şi adormit.

— Aşadar, argumentul pică de la sine. Primo, părinţii tăi pot să depună mărturie că te-au văzut mort. Secundo, tu nu poţi depune mărturie pentru nimic, fiindcă erai adormit. Nu ne foloseşte la nimic.

— Atunci chemaţi-i din nou pe părinţii mei să mă vadă.

S-a uitat lung la mine, izbit de idee şi apoi cântărind-o din mai multe puncte de vedere.

— Cum te vor recunoaşte?

— După ochi. Dar mai ales după amintiri.

Domnul Calvino a cerut ca eu să asist ascuns la prima întâlnire cu părinţii mei.

— De ce?

— Ca să-ţi stăpâneşti emoţiile.

— La ce bun? Sunt atât de bucuros să-i revăd, să le spun că n-am murit.

— Foarte bine, tu ştii ce simţi. Dar ei? Ştii ce simt ei?

În biroul pe care ni l-a împrumutat Durand-Durand a fost instalat un paravan. M-am aşezat dincolo de el şi am constatat că pot să urmăresc toată scena printre panouri. Inima îmi bătea cu putere, de nerăbdare, şi gâfâiam. Dopat cu antiinflamatoare şi cu aspirină, aveam la dispoziţie două ore în care febra mă mai slăbea.

Au intrat doi bătrânei. Un bărbat şi o femeie. Care abia dacă aduceau cu părinţii mei aşa cum îi ştiam. Aceeaşi coafură, dar cu părul grizonat, mai rar, mai lung, fără vitalitate. Aceiaşi ochi, dar nu aceeaşi privire: aceasta căpătase ceva tern, împietrit, temător şi plictisit. Aceleaşi corpuri, dar împuţinate, slăbite, fără vlagă, a căror uzură se vedea în fiecare gest, al căror edificiu fragil ameninţa să se prăbuşească la fiecare mişcare. Ce se întâmplase? Trecuse doar un an, cel mult un an şi jumătate.

— Vă mulţumesc că aţi venit, a spus domnul Calvino, invitându-i să se aşeze.

— Să ştiţi că soţia mea nu mai are judecată, a spus tata. Deşi fizic e prezentă, mintea îi este aiurea. Nu mai simte nimic, nu mai spune nimic, nu mai observă nimic. Totuşi, dacă rămâne fără mine, începe să urle.

— Doctorii ce spun despre asta?

— Că a suferit prea mult. Şi că de aceea a hotărât să nu mai sufere. Retrăgându-se din lumea noastră.

M-am uitat la mama, care, când s-a aşezat şi s-a sprijinit în fotoliu, mi s-a părut normală. Apoi, s-a izolat de tot ce era în jur, figura moartă, pleoapele deschise în gol, gura căscată şi mută, departe de noi, indiferentă, o simplă prezenţă fizică.

— Domnule dragă, a spus avocatul Calvino, v-am rugat să veniţi aici pentru a vă cere părerea despre ipoteza că fiul dumneavoastră cel mic este încă în viaţă.

— E imposibil. L-am văzut pe Tazio mort, s-a înecat. A trebuit să-i identific cadavrul. Sărmanul Tazio…

Numele mi-a răsunat înăuntru ca o explozie. Şi, odată cu el, copilăria, copilăria mea fericită, care îmi revenea brusc în minte.

— Păi… vedeţi dumneavoastră, treaba e complicată. Cu siguranţă că vă va fi greu să mă credeţi, dar poate că ceea ce aţi văzut n-a fost decât o înscenare.

— Poftim?

— Cineva a vrut să vă facă să credeţi că Tazio a murit, deşi nu era decât adormit.

— Adormit? Cine să-l adoarmă? Şi de ce?

Domnul Calvino a întârziat să răspundă. Voia să lase impresia că e sigur pe el, deşi îşi storcea mintea să găsească o relatare cât mai puţin şocantă despre trecutul meu.

— Fiul dumneavoastră voia să dispară. Şi, într-un fel, chiar a dispărut. Adică… cel pe care-l ştiţi dumneavoastră. Acela a murit, deşi fiul dumneavoastră n-a murit.

— Nu-nţeleg nimic.

— Fiul dumneavoastră ar putea fi în viaţă, sub altă identitate.

— Şi de ce-ar fi făcut aşa ceva? Şi de ce nu ne-ar fi spus nimic?

Domnul Calvino a făcut din nou o pauză, ridicându-se să deschidă fereastra.

Tatăl meu se uita în pământ, clătinând din cap.

— Nu-nţeleg nimic.

Domnul Calvino s-a aşezat la loc, şi-a dres vocea şi a încercat o altă abordare.

— După părerea dumneavoastră, de ce a încercat fiul dumneavoastră, de mai multe ori, să se sinucidă?

— Nu ştiu. Era băieţelul cel mai vesel şi mai plin de viaţă pe care l-am văzut vreodată. Un soare în casa noastră. Apoi, brusc, în adolescenţă, a pălit, s-a posomorât, s-a închis în el însuşi. Am încercat să discutăm cu el. Degeaba. Dacă-i întindeam mâna, o muşca. Dacă-l întrebam ceva, fugea. Ne-am gândit că de vină era pubertatea… Suferam văzându-l atât de însingurat şi nefericit, dar am hotărât, soţia mea şi cu mine, să aşteptăm să vină el către noi.

— Era urât?

— Tazio, urât? Nu. Deloc. Nu arăta la fel de bine ca fraţii lui mai mari. Însă de aici până la a spune că era urât!…

— Dar el se considera urât?

— Posibil. În adolescenţă, oricât de frumos eşti, tot urât te crezi.

— Poate că suferea pentru că nu reuşea să se facă remarcat?

— În comparaţie cu fraţii lui, sigur. De-asta îl tratam cu mult mai multă afecţiune decât pe ei. Fără să ne oblige. Enzo şi Rienzi au fost întotdeauna foarte frumoşi, dar cu un caracter urât. Nu doresc nimănui să aibă nişte copii ca ei, egoişti, ingraţi, fără pic de sensibilitate. Tazio era bucuria noastră.

Tulburat, îmi venea să-mping la o parte paravanul şi să-l îmbrăţişez pe tata. Ca şi când ar fi ghicit asta, domnul Calvino s-a ridicat şi s-a postat în faţa paravanului, între mine şi tata.

— La ora actuală, cum vă înţelegeţi cu fiul dumneavoastră, cu Rienzi?

— Nu ne vedem deloc. De când au ajuns celebri, Enzo şi Rienzi n-au mai venit pe la noi, ca şi când n-am mai fi fost destul de buni pentru ei şi pentru lumea în care se învârteau. Soţia mea îşi făcea totuşi în continuare griji pentru ei, nu concepea să-i lase să se apuce de droguri, să devină dependenţi de nişte escroci şi de praful acela alb. Nici măcar nu mai voiau să mai stea de vorbă cu mama lor la telefon atunci când îi suna, iar la evenimentele publice se făceau că n-o văd. Şi-apoi, a venit ziua aceea…

Tata a ezitat. S-a uitat la mama, de parcă i-ar fi cerut permisiunea să continue. Dar ea n-a observat nici măcar asta; aşa că tata a povestit mai departe.

— În ziua în care am aflat că Tazio s-a aruncat în gol de pe o faleză… am fost distruşi. Nu vă puteţi imagina, domnule, câtă durere, pentru douăzeci de ani de grijă, de teamă şi de dragoste duşi de râpă… La ce bun? La ce bun atâta îngrijorare la primele scâncete, la primii dinţişori, la primele julituri? De ce l-am sprijinit până a învăţat să meargă pe bicicletă? De ce am tremurat atunci când nu se întorcea la timp de la şcoală? De ce ne-am făcut planuri pentru el? În zadar. Ba încă şi mai grav. Durerea se învenineză cu sentimentul de vinovăţie. Ce-am făcut? Ce mai trebuia să facem şi n-am făcut? Cum să ne mai putem privi în oglindă, când vedem părinţii unui băiat care s-a sinucis?

Îmi venea din nou să ies din ascunzătoare, să-i strig tatălui meu că din egoism şi din prostie îmi dorisem să mor, nu pentru că ar fi fost ei nişte părinţi răi. Domnul Calvino, stând ţeapăn, cu picioarele depărtate, solid, îndesat, îmi ţinea calea.

— Am fost atât de supăraţi, încât atunci când gemenii au venit să organizeze înmormântarea însoţiţi de impresarul lor, de consilierul lor de presă şi de echipa de publicitate, n-am avut prezenţa de spirit să ne opunem. Aşa că a avut loc înmormântarea aceea ridicolă, când fotografia lui Tazio a fost înlocuită cu fotografia unuia din gemeni, când s-a creat legenda îngerului lovit de soartă. Ce mascaradă! Soţiei mele i-a fost atât de ruşine, încât s-a izolat în muţenie. Eu n-am făcut la fel ca ea, dar m-am prefăcut la rându-mi că trăiesc. Aşadar, înţelegeţi, domnule, dacă cineva ne-ar spune că Tazio şi-a înscenat moartea, că e în viaţă şi nu mai vorbeşte cu noi, mai că aş prefera să nu aflu. Dacă să-ţi pierzi copilul e o dramă, să-i faci pe cei dragi să creadă că ai murit e o trădare. Uneori moartea e mai uşor de suportat decât minciuna. Chiar şi sinuciderea poate fi acceptată ca atare, pentru că orice om a simţit, fie şi numai pentru o clipă, ce înseamnă disperarea. Dar o moarte falsă, o înşelătorie, ideea că fiul meu trăieşte făcându-mă în acelaşi timp să cred că… dacă ar fi adevărat!… nu, n-aş putea să suport. Nu i-am reproşat că s-a sinucis, niciodată, am suferit din cauza lui, dar nu i-am reproşat! Dar dacă ar apărea viu în faţa mea i-aş reproşa că trăieşte! Nu poţi să fii atât de nemilos. E imposibil! Nu Tazio. Totuşi, vă ascult.

În momentul acela, mi-am dorit să fi fost într-adevăr în sicriul unde trebuia să fiu. Îmi dădeam seama că egoismul mă împinsese la nişte fapte extreme în trecut, fără să-mi pese de cei care mă iubeau şi pe care-i iubeam. Pentru că îmi iubeam tatăl, îmi iubeam mama, îi iubisem întotdeauna şi nu încetasem să-i iubesc, chiar dacă durerea şi lehamitea mea de a trăi, la douăzeci de ani, îmi sufocaseră celelalte sentimente.

— Vă înţeleg foarte bine, domnule dragă. Totuşi, trebuie să vă prezint pe cineva care pretinde că e fiul dumneavoastră.

Am ieşit tiptil de după paravan şi m-am prefăcut că am intrat pe uşă.

Tata s-a întors spre mine.

— Glumiţi? a spus el după câteva clipe.

Am rămas cu ochii pironiţi în pământ. Nu voiam să-mi recunoască privirea.

— Nu. Nu glumesc, a spus domnul Calvino, Adam pretinde că este Tazio Firelli. Nu-i aşa, Adam?

Am bolborosit ceva de ne-nţeles, prefăcându-mi şi vocea.

Tata s-a apropiat şi m-a măsurat din cap până-n picioare, necruţător:

— De ce spuneţi asta? De ce afirmaţi, mă rog, că sunteţi Tazio? De ce ne faceţi una ca asta?

— Iertasi, m-am înselat, am bâiguit eu sâsâind şi strâmbându-mă ca un debil mintal.

Domnul Calvino mi-a aruncat o privire severă şi a spus autoritar:

— Adam vă va povesti câteva amintiri din copilăria lui.

— Iertasi, m-am înselat.

— Sunteţi sigur?

— Iertasi, m-am înselat…

— Chiar aşa? Chiar v-aţi înşelat? V-aţi înşelat definitiv? Pentru totdeauna?

— M-am înselat, am răspuns eu umil.

— Normal că s-a înşelat! a ţipat tata, furios. Vino, draga mea, să mergem.

A ajutat-o pe mama să se ridice. Părea să redevină normală numai atunci când se mişca. Ascultătoare ca o fetiţă, l-a luat de braţ, i-a zâmbit şi s-a ridicat. Apoi ochii ei albaştri au ajuns în dreptul nostru, fără să ne vadă, şi cei doi au plecat.

M-am prăbuşit pe un fotoliu. Am început să plâng în hohote şi în reprize, dând afară, prin şiroaiele de lacrimi, toată suferinţa din mine. Nişte spasme puternice, seci, care-mi sfâşiau pieptul şi-mi lăsau pleoapele fierbinţi şi uscate, fiecare hohot – o lovitură de cuţit pe care ţi-o aplici pentru că vrei să termini cu tot.

Domnul Calvino mi-a pus mâna pe umăr.

— Te înţeleg, băiete.

— Sunt un monstru. Nu doar că am trup de monstru, dar am şi suflet de monstru.

— Fără-ndoială că trebuie să fii puţin monstru pe dinăuntru ca să fii şi pe dinafară. Totuşi, e de-nţeles că ai negat. Chiar dacă la proces nu ne va folosi la nimic… Ce-o să ne facem?

Atunci am simţit o arsură chinuitoare între picioare. N-am putut să-mi stăpânesc un ţipăt.

— Ce s-a-ntâmplat, prietene?

Neputincios, am simţit ceva coborându-mi pe coapsă. Apoi obiectul a ajuns jos şi s-a rostogolit pe podea.

— Ce-i asta? a strigat speriat Calvino.

Am luat de pe jos bucata de metal şi am ridicat-o în dreptul ochilor:

— Sunt eu. Mă rog, o parte din mine.

Avocatul s-a apropiat şi s-a uitat atent la ciudatul cilindru mânjit de sânge.

— De unde vine obiectul ăsta?

— Sonomegaforul meu.

A făcut ochii mari de uimire. Eu mi-am smuls hainele şi i-am arătat şantierul în care se transformase trupul meu. A întors imediat privirea.

— Mă descompun, domnule avocat, încep să putrezesc. Cicatricile mi se deschid, iar protezele se desprind. Am în permanenţă febră patruzeci. Sunt sleit de puteri. În curând o să mor.

Calvino a deschis fereastra ca să respire un pic de aer curat, apoi mi-a răspuns:

— Corpul tău respinge pur şi simplu grefele. Refuză tot ce a introdus Zeus în el. E un semn de însănătoşire. Nici gând să mori, o să rezişti.

Ştiam că are dreptate.

— Sper că o să pot să rezist până la proces. Infecţia se răspândeşte tot mai mult.

— O să te duc la doctor. Trebuie să te internezi.

— Altă închisoare? Nu, mulţumesc. Asta o să încetinească procesul şi o să-i dea bătăi de cap Fionei. Cu atât mai mult cu cât îmi închipui că Zeus-Peter Lama o să profite ca să-mi facă injecţia fatală, prin care o să-mi pecetluiască buzele şi-o să mă transforme în legumă.

M-am îmbrăcat la loc cu greu.

— În plus, nici un chirurg n-ar avea pentru moment dreptul să mă opereze. Ar trebui mai întâi să câştigăm procesul.

— Aşa e, a spus Calvino plecându-şi capul.

Am curăţat cojile şi puroiul de pe podea şi am ascuns sonomegaforul în buzunar.

— N-aţi văzut nimic. Nu sunt bolnav. O să-ncerc să rezist până la înfăţişare.

Ziua procesului se apropia.

Cele câteva ore cât acceptasem să pozez în weekend mă costau de fiecare dată tot mai mult. Cu ajutorul domnului Calvino, care îmi furniza talc şi fond de ten, reuşeam să-mi ascund rănile şi infecţiile. Cât despre frisoane, nu le puteam întotdeauna controla, dar nu părea să-i pese nimănui.

În primele zile, Fiona se strecurase în sală şi mă privise de departe, mută, sprijinindu-se cu spatele de perete, cu o mână pe burtă, fiindcă nu era în stare să se apropie, să parcurgă cei câţiva metri care ne despărţeau. Nici eu n-aş mai fi avut forţă să fac asta. Dar zidul dintre noi doi era de fapt situaţia în sine: eu obiect, ea subiect, bărbaţii aceia înarmaţi, împrăştiaţi în faţa tuturor ieşirilor, spectatorii aceia distraţi sau căzuţi în extaz, ghizii care explicau mecanic importanţa mea capitală în arta contemporană, un du-te-vino permanent specific tuturor muzeelor, care mă făceau să mă gândesc la noaptea aceea adâncă, tăinuită, îndepărtată şi interzisă, la momentele de intimitate când făcuserăm dragoste şi concepuserăm copilul. De o parte şi de alta a ferestrei din vorbitorul unei închisori am fi fost mai aproape decât despărţiţi aici doar de cei câţiva metri de pardoseală. Totuşi, Fiona era suficient de aproape încât să-i observ lacrimile din ochi. Oare ea le vedea pe-ale mele? După trei vizite în timpul cărora n-am putut să schimbăm nici un cuvinţel, a hotărât să pună capăt chiar ea chinului. Cu-atât mai bine. Eram sigur că dacă s-ar fi apropiat ar fi observat în ce stare mă aflam.

Îmi doream atât de mult să lupt pentru libertatea mea, încât deveneam agitat. Din cauza neliniştii care se adăuga suferinţei fizice, febra nu-mi scădea deloc. În zilele de odihnă, închis în celula mea, mi se părea că până şi cele mai mici sunete anunţă sosirea lui Zeus-Peter Lama şi a doctorului Fichet. Cei doi mă bântuiau. Probabil că, imediat ce aflaseră că pot să vorbesc, scorniseră un plan ca să mă amuţească.

Până la urmă, n-am scăpat de ce mă temeam. Într-o dimineaţă, m-am trezit faţă-n faţă cu Zeus-Peter Lama, care-mi zâmbea cu toţi dinţii bătuţi în pietre preţioase. Am scos un ţipăt de teroare.

— Ei bine, tinere prieten, iată cum mă răsplătiţi, iată cum îi mulţumiţi creatorului dumneavoastră! Of… Of… Dacă n-aş fi complet detaşat de lumea asta, chiar m-aş supăra.

M-am întrebat imediat de ce îmi vorbea pe tonul acela atât de fandosit. Cauza se afla în spatele lui: Durand-Durand, administratorul.

— Domnule Durand-Durand, am strigat eu, nu vreau să primesc nici o vizită!

— Nu pot împiedica un artist să-şi vadă opera, nici chiar în atelierul de restaurare. Articolul optsprezece din Regulamentul de funcţionare a muzeelor naţionale, alineatul doi.

Mi-am afundat capul în pernă. Triumfător, Zeus-Peter Lama şi-a lins buzele fixându-mă cu ochii injectaţi de sânge. Se uita la mine aşa cum se uită lupul la un miel chiar înainte să-i sară la beregată şi să-l devoreze.

— Mulţumesc, prietene, acum puteţi să vă întoarceţi la preţioasele dumneavoastră treburi, a spus Zeus-Peter Lama cu o voce voalată, de snob, fără nici o legătură cu duritatea trăsăturilor lui.

— Imposibil, domnule Lama.

— Poftim?

— Acelaşi articol optsprezece din Regulamentul de funcţionare a muzeelor naţionale, de data aceasta alineatul trei: „Artistul nu va putea rămâne singur cu opera de artă, pentru a preveni situaţia în care, cuprins de regrete sau de impulsuri creatoare, acesta ar încerca să o deterioreze, să o distrugă sau să-i aducă modificări“.

Durand-Durand şi-a încheiat exerciţiul de memorie cu o satisfacţie de elev studios şi aproape că mi-a venit să-l îmbrăţişez, pe el şi rigorismul lui.

— Probabil că glumiţi! a şuierat Zeus printre dinţi.

— Niciodată cu regulamentul, domnule Lama.

Zeus s-a încordat, gata-gata să-l lovească pe administrator, apoi a luat din nou o postură graţioasă, a întors un scaun şi s-a aşezat cu faţa la mine.

S-a aplecat şi mi-a şoptit la ureche:

— Cum se face că vorbeşti, şarpe?

— Fichet şi-a bătut joc de dumneavoastră, i-am şoptit la rându-mi. Nu ştie nimic despre creier. Dar eu am avut grijă să vă conving că a reuşit.

— Ce ai de gând să îndrugi la proces?

— Tot ce mă va ajuta să-mi recapăt libertatea.

— Ştii bine că sunt puternic şi că mă respectă toată lumea. Iar statul e la fel de puternic şi de respectat.

— Ştiu.

— N-ai nici o şansă.

— Atunci de ce vă faceţi atâtea griji?

Nervos, s-a lăsat pe spate în scaun şi, câteva momente, şi-a tot netezit mustaţa. Apoi mi-a aruncat, aplecându-se spre mine:

— Sculpturile vii se vând foarte bine. Toate frumuseţile au fost operate. Iar majoritatea şi-au găsit deja şi stăpâni. Pentru cele ale căror răni nu s-au vindecat încă am deja liste de aşteptare.

— Şi ce dacă?

— Nu vreau să-mi strici reuşita asta. Oamenii trebuie să aibă încredere în ceea ce cumpără.

— Doar nu le-aţi făcut operaţii de lobotomie!

— Ba da, printr-un coleg de-al lui Fichet, care pierdea bani la curse.

— Atunci de ce vă temeţi?

Şi-a aprins două ţigări şi le-a agitat prin aer ca să se învăluie în fum albăstriu. Apoi i-am simţit răsuflarea caldă şi ameninţătoare în ceafă şi buzele lipite de urechea mea:

— Transpiri ciudat de mult. Ce se-ntâmplă? Eşti cumva bolnav?

— Mă simt foarte bine. E pur şi simplu din cauză că nu-mi face deloc plăcere să vă văd.

— Pentru că, dacă nu te simţi bine, ştii că pot să-l chem pe doctorul Fichet.

— Din păcate pentru dumneavoastră, sunt într-o formă excelentă.

Strângeam în mână cearşafurile, gata să mă împotrivesc dacă i-ar fi trecut prin cap să mă examineze. Din fericire, s-a întors la motivul pentru care venise.

— N-ai nici un interes să spui totul la proces.

— Nici dumneavoastră.

A râs spart şi sec, iar în râsul acela i se simţea toată neliniştea.

— De ce mi-ar fi frică?

— Să nu vorbesc despre o falsă răpire menită să-mi crească preţul.

— Şşt!

— Sau poate despre greşelile doctorului Fichet, care nu-şi perforează victimele cu suficientă precizie.

Mi-a acoperit gura cu degetele, ca să mă împiedice să continui.

— Hai să negociem, vrei? Uiţi şi tu, uit şi eu…

— Ce anume? Mă-ntreb de ce mi-ar putea fi *mie* ruşine. În afară de faptul că am avut încredere în dumneavoastră.

— Părinţilor tăi crezi că le-ar pica bine să afle că te-ai prefăcut mort? Că ai jucat comedia asta de prost gust, să te machiezi ca un om înecat? O farsă pe care n-ai dezminţit-o niciodată.

— Mm… Mm…

Nu mi-a luat mâna de la gură decât când i-am făcut semn că accept. Şi-a aruncat ţigările pe podea, le-a strivit şi s-a apropiat, dezinvolt, de Durand-Durand, care nu reuşise să prindă nimic din conversaţia noastră.

— Vă felicit, domnule administrator, menţineţi operele de artă care vă sunt încredinţate într-o stare perfectă. Vă voi lăuda ministrului. Da, da, vă asigur.

Zeus a plecat, lăsându-l pe Durand-Durand într-un extaz de optimism carierist.

Seara a venit să mă vadă domnul Calvino, căruia i-am povestit toată scena.

Ascultându-mă, s-a scărpinat la ceafă, cu nişte strâmbături îngrozitoare.

— Sunt foarte pesimist, a spus el. Scopul meu e să reuşesc să demonstrez că nu eşti o proprietate a statului, ci un funcţionar în serviciul statului. Mă voi lupta să obţin schimbarea statutului tău juridic. Dacă reuşesc, nu va mai trebui decât să pozezi câteva ore pe zi la Muzeul Naţional, contra unei remuneraţii. Ţi-ar conveni?

— Cum? N-o să pot niciodată să fiu liber?

— O să fii liber ca funcţionar.

— Liber să fac ce vreau cu viaţa mea, cu trupul meu, liber să mă schimb, să îndepărtez urmele operaţiilor, să redevin…

— Nefericitule! Nici măcar să nu aduci vorba de asta! Ai costat statul zece milioane. Ai atins un punct de unde nu mai există cale de-ntoarcere. O să te opereze, dar nu ca să redevii ce-ai fost, ci doar ca să te repare.

— Deci n-o să pot să scap de aparenţa asta?

— Orice s-ar întâmpla, e prea târziu ca să mai ştergi din tine amprenta lui Zeus.

Procesul a început într-o luni dimineaţă, la ora nouă.

Judecătorul era o matahală cheală cu fălci imense, căzute, cu un cap în formă de burduf, ca şi cum creştetul i s-ar fi scurs în obraji. Aducea cu un peşte, un peşte din acela mare şi bondoc de care vezi la piaţă, ochi rotunzi, gură invizibilă, ten cenuşiu şi stins, imobilitate de cadavru, perucă ale cărei bucle semănau cu şirurile de solzi. Din pliurile robei ieşeau două braţe nu mai lungi decât înotătoarele. Pielea crăpată de pe mâinile lui mici părea umflată cu apă. Răspundea la numele de „judecătorul Alfa“ şi aproape că te mirai să auzi ieşind din masa aceea flască o voce puternică, limpede şi precisă. Am început să tremur gândindu-mă că arătarea aceea trebuia să hotărască dacă eram sau nu o fiinţă umană.

Era cald ca-n baie. Femeile îşi agitau evantaiele, iar bărbaţii îşi ştergeau fruntea. Situaţia m-a bucurat, pentru că, astfel, transpiraţia mea bolnavă nu ieşea în evidenţă. Mă dădusem cu apă de colonie, ca să-mi ascund mirosul de putreziciune. Mi-am plecat pleoapele înflăcărate de febră, ca să nu cumva să se observe reţeaua de vinişoare de sânge care-mi împânzeau sclerotica. Îmi mai rămânea doar să-mi controlez grimasele în caz că rănile mi-ar fi provocat dureri bruşte.

Domnul Calvino, avocatul părţii reclamante, şi comisarul Leviatan, reprezentantul statului, şi-au strâns mâna înainte de proces, ca doi jucători de tenis la fileu. Aşa cum arbitrul fluieră începutul meciului, judecătorul Alfa a lovit o dată cu ciocanul în masă, a reamintit regulile şi meciul a început.

Avocatul meu m-a descris ca pe un individ confuz, lovit de amnezie, care acceptase, întâlnindu-l pe Zeus-Peter Lama, să se preteze unui exerciţiu ale cărui consecinţe nu le-a prevăzut. Dar oare trebuia să plătesc până la sfârşitul zilelor pentru acel moment de rătăcire? Era posibil ca cineva să-şi piardă condiţia de fiinţă umană, chiar renunţând în scris la propria libertate şi abandonându-se degetelor unui artist? Nu, condiţia de fiinţă umană e un bun inalienabil la care nimeni nu poate să renunţe şi de care nimeni nu poate să ne deposedeze.

A chemat-o pe Fiona, în calitate de reclamantă. Când s-a prezentat, m-am îndreptat de spate, am încercat să-mi stăpânesc dârdâiala provocată de febra care mă cuprinsese din nou. Ea a vorbit cu pudoare despre povestea noastră

de dragoste şi a subliniat cât de mult îmi doream eu să-mi asum responsabilităţile de tată. Comisarul Leviatan, raportor guvernamental, s-a năpustit asupra ei:

— Aveţi obiceiul să pipăiţi opere de artă?

— Poftim?

— Pentru că, din câte înţeleg, sunteţi fiică de pictor, sunteţi obişnuită să manipulaţi tablourile?

— Da.

— Adică?

— Le car, le aranjez, le curăţ, le lăcuiesc, le înrămez. Cam asta…

— Simţiţi că aveţi drepturi depline asupra unei opere de artă?

— N-am nici un drept asupra unei opere de artă. În schimb, am datoria s-o respect.

— S-o respectaţi înseamnă să vă culcaţi, goală, cu ea?

— Adam nu e o operă de artă.

În public, Zeus-Peter Lama a sărit ca ars de pe scaun.

— E scandalos! Protestez!

Cu o lovitură de ciocan în masă, judecătorul Alfa a făcut linişte. Fiona a continuat:

— Adam e un bărbat. Şi şi-a dorit la fel de mult ca şi mine ceea ce s-a întâmplat.

— V-aţi gândit, domnişoară care ne intentaţi acest proces, că noi am putea să vă acuzăm că aţi adus stricăciuni unui obiect din patrimoniul statului? Că aţi acţionat ca un vandal?

— Dacă-mi dovediţi că Adam e un simplu obiect, puteţi să mă trimiteţi la închisoare.

— Nu spunem că e un obiect, ci o operă de artă.

— A, da?

De data asta, Durand-Durand a fost cel care a sărit de pe scaun.

— La zece milioane, cât a costat, dacă nu e un obiect de patrimoniu, atunci ce e? Nu-mi vine să cred!

Cu ciocanul lui, judecătorul Alfa a potolit vacarmul din sală şi s-a făcut din nou linişte.

Domnul Calvino l-a chemat apoi pe Carlos Hannibal şi l-a ajutat să vină la bară.

Hannibal îşi luase cu el un baston, pentru ca, şchiopătând tare, să deturneze atenţia de la ochii lui lipsiţi de vedere asupra şoldului, ca să dea de înţeles că se deplasează cu greu.

Am observat că Zeus-Peter Lama îl urmărea cu ochii lui de vultur, care-i sclipeau rece.

— Ce puteţi să ne spuneţi despre Adam?

— E un băiat extraordinar, foarte pasionat de pictură, cu o judecată remarcabilă, deşi destul de naivă. Îşi petrecea ore întregi privindu-mă cum lucrez.

— Ce i s-a întâmplat?

— E o victimă a vremurilor noastre. Sau mai degrabă a discursului vremurilor noastre despre ele însele. Ni se spune că aparenţa este importantă, ni se propune să cumpărăm bunuri şi servicii care ne schimbă sau ne îmbunătăţesc aparenţa – haine, regimuri de slăbit, coafuri, accesorii, maşini, produse de înfrumuseţare, medicamente, produse pentru menţinerea tinereţii, călătorii pe litoral, operaţii estetice. Presupun că Adam, ca atâţia alţii, a căzut în această capcană. Trebuie să se fi simţit foarte nefericit, dacă s-a căutat acolo unde nu se putea regăsi: în aparenţe. Apoi, probabil că a fost foarte fericit când escrocul acela i-a propus o nouă şi epatantă aparenţă. În sfârşit, probabil că şi-a dat seama că se aventurase pe o cale fără ieşire. Acela a fost momentul în care l-am întâlnit.

— De ce-l numiţi pe Zeus-Peter Lama escroc?

— Pentru că fiecare primeşte numele pe care-l merită.

Comisarul Leviatan, Zeus-Peter Lama şi Durand-Durand au început să urle în cor proteste care mergeau de la insulte – Zeus-Peter Lama – la boicotarea procesului – Leviatan. Am profitat de tărăboi ca să mă şterg pe faţă şi să-mi curăţ puroiul care începuse să-mi curgă de sub urechi.

Judecătorul Alfa a amuţit strigătele cu o nouă lovitură de ciocan.

— Nu contează ce părere am eu despre Zeus-Peter Lama, a continuat Hannibal. Chiar de-ar fi Michelangelo, geniul lui nu ar justifica o asemenea faptă: să distrugă un băiat şi să-l transforme în obiect. De altfel, Michelangelo nu s-ar fi gândit niciodată la aşa ceva. Arta e făcută pentru

om, de către om, dar în mod sigur arta nu e un om. Faptul că Zeus-Peter Lama a ţinut să-şi pună semnătura direct pe carnea lui Adam i-a distrus acestuia viaţa. Nici dumneavoastră, nici eu, nici statul nu trebuie să ne facem complici la o asemenea mojicie. Eliberaţi-l.

Zeus-Peter Lama s-a ridicat de pe scaun şi a strigat:

— Spune drept, Hannibal, nu mă recunoşti din cauză că am părul alb?

— Te recunosc foarte bine, Zeus-Peter Lama, a spus Hannibal întorcându-se spre locul de unde venea vocea. Părul tău alb nu schimbă cu nimic situaţia.

Zeus-Peter Lama a izbucnit în râs. Eliberându-şi pletele lungi, de un negru-corb, din funda care le ţinea strânse la spate, s-a adresat asistenţei:

— E orb! Carlos Hannibal ne dă lecţii de pictură, dar este orb! Ne dă lecţii de morală şi în acelaşi timp ne minte!

Dându-şi seama că fusese atras în capcană, Hannibal s-a albit la faţă. Fiona şi-a muşcat degetele, iar domnul Calvino a intervenit.

— Ce legătură are asta cu procesul nostru?

— Domnul Lama nu face decât să remarce calitatea martorilor dumneavoastră, a spus comisarul guvernamental Leviatan. O femeie-vandal care rămâne grea printre tuburile de vopsea şi un tată îngăduitor care face pe pictoraşul, deşi şi-a pierdut vederea.

— Şi? Din câte ştiu, Beethoven era surd, a ripostat domnul Calvino.

— Ani de-a rândul am văzut perfect, a spus Hannibal, ca să se scuze, cu vocea tremurându-i de ruşine. S-a întâmplat recent… şi-apoi, oricum, ştiţi, eu nu pictez decât ceea ce e invizibil.

— La ce preţ aţi vândut ultima dată un tablou?

— Nu-mi mai aduc aminte… vând puţin… La ce preţ?… Ieftin… Cât să avem de mâncare pentru trei săptămâni…

— Cum putem să punem pe acelaşi plan un zugrav ratat, provincial, nevăzător şi pe Zeus-Peter Lama, o celebritate la nivel mondial, al cărui *Adam bis* s-a vândut şi cu treizeci de milioane? a încheiat Leviatan. Mi-ar plăcea să judecăm lucrurile cu un minimum de bun-simţ aici.

Judecătorul Alfa i-a aruncat o privire sticloasă şi urâtă raportorului, dându-şi seama că el ar fi trebuit să rostească replica respectivă. Furios, a clătinat de mai multe ori din cap, care i s-a înfundat în ceafa grăsună,

împrăştiindu-şi astfel nervii, apoi a revenit la acuzare, întrebând dacă mai avea şi alţi martori.

Domnul Calvino i-a cerut aprodului s-o cheme pe Rolanda.

Intrarea Rolandei a fost însoţită de un murmur de admiraţie, ca o trenă de spumă. Rolanda a venit la bară, s-a cambrat, şi-a scos pieptul înainte, s-a aşezat picior peste picior şi a oferit publicului noua ei identitate: *Rolanda taurină*, supranumită şi *Zeiţa-Vacă*. Toate ziarele vorbiseră despre ea, dar până atunci nu i se făcuse nici o fotografie. Beneficiam deci de premiera de a vedea noua ei metamorfoză: îşi grefase două coarne pe frunte, îşi mărise ochii, îşi lărgise nările, iar pe pieptul ei opulent şi hrănitor purta o superbă funie tradiţională din Alpi, ornată cu un clopot tirolian.

— Rolanda, vă mulţumim că ne-aţi onorat cu această vizită, a spus domnul Calvino, cu numeroase temenele. Puteţi să-i explicaţi curţii de ce interveniţi în favoarea lui Adam?

— Pentru că foarte obositor.

— Adică?

— Foarte obositor fost Rolanda. Mai ales *Rolanda taurină*. Coarnele jenat. Clopot greu. *Rolanda expresionistă*, la fel, foarte obositor. Şapte operaţii. Pielea foarte întinsă. Vânătăi. Nu mai închis ochi noaptea. Obligată hrănit cu pai. Mâncat supă. Doar supă. Pierdut dinţi. Foarte, foarte obositor fost operă de artă. Dar Rolanda iubit public. Rolanda totul făcut pentru public.

— Vreţi să spuneţi că *Adam bis* suferă mult?

S-a uitat cu coada ochiului la mine.

— Multă suferinţă. Cum urinat?

— De fapt, Rolanda, vreţi să ne spuneţi că trebuie să recunoaştem că a te supune unor astfel de operaţii şi apoi a poza în muzee e o muncă în sine?

— Muncă enormă. Rolanda epuizată.

— Şi că o fiinţă umană ar trebui să fie plătită pentru această muncă?

— Rolanda scumpă, dar nu foarte.

— Şi că e scandalos că Adam, ca şi dumneavoastră, se străduieşte atâta pe gratis, fără să aibă dreptul la un salariu?

— Rolanda avut impresar. Rolanda propus Adam impresar.

— Fără să aibă salariu, doamnelor şi domnilor, şi fără dreptul la viaţă privată?

— Rolanda nu avut viaţă privată! Nu timp. Totul dat public. Nu avut nici chef. Vindecare. Iubiţi prea comuni. Uneori nu recunoscut Rolanda. Rolanda femeie totală. Nu găsit bărbat total. Adam viaţă privată? Adam sex?

— Logodnica lui, Fiona, aici de faţă, e însărcinată.

— Dar cum urinat?

— Ministerul Public îi mulţumeşte Rolandei că ne-a onorat cu prezenţa şi că ne-a împărtăşit câteva secrete din filozofia ei de viaţă.

Rolanda se pregătea să se ridice, când Leviatan a oprit-o şi a cerut, în numele guvernului, s-o interogheze.

— Scumpă doamnă, vă consideraţi un obiect, sau o artistă?

— Rolanda artistă. Corpul material fost.

— Dacă ar fi să vă comparaţi cu cineva, v-aţi compara mai degrabă cu Zeus-Peter Lama, acest geniu recunoscut şi apreciat de lumea-ntreagă, sau cu *Adam bis*?

Rolanda a ezitat. Şi-a ridicat sprânceana dreaptă, într-un tic, gest care i-a clătinat periculos cornul drept.

— Rolanda ca Zeus-Peter Lama.

— Aşadar nu vă consideraţi un obiect?

— Rolanda mai multe obiecte. Deci nu obiect. Rolanda metamorfoze şi fir al Ariadnei. Rolanda poezie totală.

Începând cu asta, fără ca nimeni s-o poată opri, Rolanda şi-a continuat discursul în japoneză. Am aflat apoi că ne-a făcut onoarea să ne prezinte şi o conferinţă pe care o înregistrase pentru expoziţia de la Tokio; dar, pe moment, nimeni n-a înţeles nimic şi toate încercările lui Leviatan, ale judecătorului Alfa şi ale domnului Calvino de-a o face să vorbească din nou în limba noastră au fost zadarnice. I se puneau întrebări pe care le asculta dând din coarne, apoi răspundea în limba din Ţara Soarelui-Răsare. Prolixă. Entuziastă. Inepuizabilă.

A trebuit să i se aducă zeci de mulţumiri *Zeiţei-Vacă* pentru ca în sfârşit să se hotărască să plece din sală, în aplauze, culegând pe drum şi o sărutare de mână din partea lui Zeus-Peter Lama.

Apărarea exulta. Comisarul Leviatan părea să fi întors toate depoziţiile martorilor acuzării în favoarea guvernului. De-acum începea să-şi cheme şi el martorii.

Domnul Calvino şi-a şters fruntea. Mă simţeam atât de slăbit, încât nu mai reuşeam să-mi controlez tremuratul. Auzeam cum îmi clănţăne dinţii, ca şi cum ar fi fost vorba de un străin.

Judecătorul Alfa a anunţat că nu facem pauză şi că meciul continuă.

— Îl chem pe Zeus-Peter Lama! a strigat Leviatan.

Zeus-Peter Lama s-a scuturat, şi-a bombat pieptul şi a venit să-şi aşeze profilul acvilin lângă judecător. Conştient că trebuia să impresioneze, şi-a întredeschis buzele şi i-a oferit curţii, pentru o clipă, priveliştea pietrelor sale preţioase.

— Povestiţi-ne cum a decurs întâlnirea dumneavoastră cu Adam.

— L-am întâlnit pe Adam pe marginea unei faleze, în timp ce voia să se sinucidă. I-am propus o viaţă la schimb, nu de om, ci de obiect.

— Şi el ce v-a răspuns?

— Că nu-l interesează. Totuşi, a venit cu mine şi apoi mi-a semnat următorul contract: „Mă ofer în întregime lui Zeus-Peter Lama, care va face orice va dori cu mine. Voinţa lui o înlocuieşte pe a mea în tot ceea ce mă priveşte. Cu toată puterea şi voinţa care mi-au rămas, decid de bunăvoie să devin proprietatea lui. EU“.

— De ce a semnat „EU“?

— Pentru că nu mai ştia cine este.

— Ce părere aveţi despre acest contract? De ce îl consideraţi important în acest proces?

— Pentru că exprimă ultimele dorinţe ale unui muribund. În agonie, unii îşi cedează corpul ştiinţei. Adam l-a cedat artei. Unde vedeţi diferenţa? E vorba de acelaşi gest. De aceeaşi intenţie.

Domnul Calvino a sărit de la locul lui ca o marionetă cu arc.

— Totuşi, cum să-şi fi cedat corpul din timpul vieţii, dacă nu se poate spune că după aceea a murit?

— Aveţi dreptate. Deşi a fost un fel de moarte a fostei lui personalităţi, o modalitate de a termina cu viaţa precedentă. Acea operaţie reprezenta în fond o sinucidere acceptată şi cântărită.

— O sinucidere în urma căreia n-a murit!

— O sinucidere care-l smulgea condiţiei de fiinţă umană şi care i-a permis să înceapă o nouă existenţă, având condiţia de operă de artă.

— Nu v-aţi simţit prost să-l vindeţi pe *Adam bis*?

— Întotdeauna am trăit din munca mea. Aşadar, întotdeauna mi-am vândut munca.

— Dar să vinzi un om înseamnă să practici sclavagismul, nu-i aşa?

— Am vândut munca depusă pe trupul unui om care, din proprie iniţiativă, a încetat să mai fie om, pentru a se transforma în obiect. Asta n-are nici o legătură cu sclavagismul. Cunoaşteţi cumva vreun sclav de bunăvoie?

— Dar dacă în prezent acel om protestează şi s-a răzgândit, ce părere aveţi?

— Mă gândesc că greşeşte.

— Atât?

— Că de acum înainte e problema noului său proprietar: statul. În orice caz, cum am spus întotdeauna: fără mine, omenirea nu ar fi ceea ce este.

Apoi, fără s-aştepte să vadă dacă mai erau alte întrebări, Zeus-Peter Lama s-a ridicat şi a ieşit din sală. Curtea a rămas siderată.

Judecătorul Alfa l-a chemat la el pe Leviatan, ca să-l aducă înapoi pe artist pentru a cere permisiunea să plece, dar, cum comisarul l-a convins că o după-amiază întreagă nu i-ar fi de-ajuns ca să obţină un asemenea gest de supunere care i s-ar părea absurd marelui geniu, a fost silit să abandoneze ideea.

— Martorul următor! a spus judecătorul Alfa răzbunându-se pe ciocan.

Săltăreţ, agitat, salivând, Durand-Durand a venit să depună mărturie despre importanţa sarcinii sale de administrator, explicând iar şi iar, volubil, că nu trebuia permis ca o operă de artă aparţinând colecţiilor Muzeului Naţional să iasă în libertate şi să aibă propria viaţă; trebuia să fie încredinţată unor mâini experte, altfel avea să se degradeze rapid. Judecătorul Alfa s-a uitat la el urâcios, cu privirea aceea a peştelui celui mare, sătul către un biet peştişor.

În sfârşit, un cunoscut jurist, membru în Consiliul de Stat, a venit să-şi expună părerea de expert. Opera *Adam bis* fusese obiectul a două vânzări

perfect legale, prima, cesiunea privată către miliardarul Stavros, a doua, către Muzeul Naţional, în cadrul unei licitaţii publice, iar aceste tranzacţii nu puteau fi anulate. Cu atât mai mult cu cât ce-a de-a doua îi costase mult pe contribuabili. Vorbea pe un ton detaşat, fără afectare, fără vlagă, fără să caute să ne stârnească interesul, ca şi cum ar fi recitat o rugăciune. Toată lumea mai avea puţin şi aţipea, în afară de judecătorul Alfa, cu ochii lui rotunzi, pentru că, fără-ndoială, el nu avea pleoape.

Domnul Calvino a făcut sala să tresară, intervenind:

— Să cumperi un om de la un alt om nu înseamnă, din punct de vedere legal, să practici sclavagismul?

— *Adam bis* n-a fost prezentat la acea vânzare ca un om, a fost descris şi numerotat ca o marfă. Le aparţinea moştenitorilor lui Stavros.

— Să fim serioşi. E vorba de o fiinţă umană.

— Unele fiinţe umane, în cadrul anumitor protocoale, se pretează unor experienţe care le scot din ordinea comună. Consider că acel contract semnat cu Zeus-Peter Lama este un astfel de protocol.

— Nici un protocol nu aboleşte condiţia de fiinţă umană.

— Excepţiile confirmă regula, domnule Calvino, ştiţi foarte bine. Mai mult, după ce comunitatea locală a cheltuit zece milioane, mi se pare că însăşi ideea de a deschide un proces este destul de iresponsabilă. Colegii mei şi cu mine nu reuşim să înţelegem cum de plângerea acestei tinere a fost acceptată. În cazul în care, în mod excepţional, curtea ar lua o hotărâre care să atenteze la statutul operei *Adam bis*, statul este gata să denunţe acest tribunal drept incompetent. Ţineţi cont de asta.

Judecătorul Alfa a început să studieze zborul unei muşte care-i dădea târcoale, de parcă nu se mai gândea decât cum s-o înhaţe.

Domnul Calvino a încercat să protesteze:

— Am crezut că aţi venit să depuneţi mărturie, nu să ameninţaţi. Un tribunal liber nu poate fi intimidat.

— Desigur. Dar poate fi adus cu picioarele pe pământ atunci când e nevoie.

Îngrijorătoarea somaţie prinsese în mrejele ei audienţa. Cefele se încordaseră. Aerul era îmbibat de o linişte stânjenitoare. Privirile se

întorceau spre ferestre, simulând nepăsarea. Părea că toată lumea stătea acolo doar ca să aştepte autobuzul.

O lovitură uşoară de ciocan a marcat revenirea la normalitate. Judecătorul Alfa i-a mulţumit juristului şi a cerut să înceapă cele două pledoarii finale, pentru ca apoi curtea să delibereze.

— Ne-am dus naibii, mi-a şoptit domnul Calvino la ureche. Laşitatea va învinge. Ştiu deja că n-o să mă asculte nimeni.

S-a frecat cu degetele la ochi.

— Îmi pare rău, Adam.

Nu mai eram în stare să răspund. Creierul meu murise. Nu avea să se schimbe nimic, eram convins. Aveam să-mi trăiesc ultimele zile în celula acelui corp, în penitenciarul muzeului. Copilul meu avea să se nască şi să crească fără să pot fi lângă el. Pentru Fiona şi pentru el, aveam să devin o amintire. Oricum, simţeam că pielea îmi crăpa peste tot, că arsurile deveneau din ce în ce mai adânci, că protezele se infectau şi că o septicemie violentă avea să-mi rezolve în curând toate problemele şi să mă bage în mormânt.

Dintr-odată, uşile s-au deschis cu un zgomot puternic şi a apărut Fiona, cu părul mai roşcat ca niciodată, la braţul lui Zeus-Peter Lama:

— Opriţi totul! Domnul Zeus-Peter Lama are un anunţ important de făcut. O mărturie capitală.

A înaintat printre scaune, mai mult trăgându-l decât ghidându-l pe pictor. Acesta, stânjenit, cu privirea în pământ, părea mai degrabă să meargă de-a-ndăratelea.

— E interzis să daţi buzna în felul ăsta, i-a admonestat judecătorul Alfa.

— Nu ne putem permite, într-un proces de o asemenea importanţă, să nu-l mai ascultăm pentru ultima dată pe creatorul obiectului, s-a tânguit domnul Calvino, cu o voce prefăcută.

Judecătorul Alfa a ezitat, apoi l-a invitat pe artist să se aşeze în boxa martorului.

Zeus-Peter Lama a luat loc, m-a arătat cu degetul şi a spus dintr-o suflare:

— E un fals.

Toată lumea a auzit, nimeni n-a înţeles. Nici o reacţie. Lui Zeus i s-a părut că a tras în gol.

— E un fals, a repetat el arătând din nou spre mine. Aceasta nu e opera mea, *Adam bis*, ci o imitaţie destul de reuşită.

Domnul Calvino a ţâşnit din scaun ca o pasăre scăpată din colivie.

— Ce vă face să credeţi asta?

— E o bănuială pe care o am de câtva timp. Ar trebui, bineînţeles, să verific.

— Aveţi vreo metodă sigură prin care să vă recunoaşteţi opera?

— Am o semnătură dublă. Un procedeu secret cu ajutorul căruia recunosc falsurile.

— Puteţi să procedaţi la examinare? Aici, pe loc?

Zeus-Peter Lama s-a ridicat fără tragere de inimă şi s-a apropiat de mine. Comisarul Leviatan l-a oprit:

— Să fim serioşi, e ridicol! Nu există decât un singur *Adam bis*. Ceea ce vedem aici nu poate fi un fals.

— Lăsaţi-mă să verific.

— Haideţi, stimate artist de geniu, nu cedaţi unor astfel de crize neurastenice care se abat asupra geniilor. Nimeni nu e capabil să imite ceea ce creaţi dumneavoastră. O asemenea capodoperă nu poate fi copiată.

Zeus a ezitat. Era gata să renunţe. Se pregătea să plece. Apoi a întâlnit privirea Fionei şi, docil, s-a apropiat din nou de mine.

— Tatuez două semnături pe fiecare dintre sculpturile mele vii, în locuri greu accesibile: subsuoara dreaptă şi piciorul stâng, între ultimele două degete. Dacă acest obiect îmi poartă semnăturile, e al meu. Altfel…

Am crezut c-o să leşin. Ştiind deja răspunsul, am încercat să mă stăpânesc.

Aveam inima cât un purice.

Zeus m-a controlat, a descoperit umflăturile şi rănile care supurau, m-a privit surprins, a tăcut mâlc, şi-a continuat pretinsa expertiză ţinându-se de nas, apoi s-a întors spre curte.

— Domnule judecător, domnilor juraţi, ceea ce vedeţi aici nu este decât un fals.

Leviatan s-a agăţat cu degetele de masă şi a început să se bâţâie urlând:

— E imposibil! Cum să fi fost înlocuită o sculptură cu o alta? Unde e originalul?

— Habar n-am, a răspuns Zeus cu voce pierită. În orice caz, certific că acest obiect nu este compoziţia mea.

— Zece milioane! Zece milioane pentru un fals! Vă daţi seama ce spuneţi?

— Statul cumpărase originalul. Îl verificasem în timpul expoziţiei de la sala de licitaţii. Iar acum găsesc un fals. Nu încerc să explic nimic, doar constat. Ordonaţi începerea unei anchete! Faceţi-vă meseria, ce naiba!

Furios, Zeus-Peter Lama a luat o postură mândră. A redevenit impunător, pentru a insulta adunarea:

— Pe unde a ajuns opera mea? Produsul geniului meu? Vă încredinţez patruzeci de ani din viaţa mea, iar voi îi pierdeţi ca pe un ac? Ce se-ntâmplă? Cui să ne plângem? Unde se duc banii contribuabililor? Daţi-mi înapoi opera! Daţi-mi înapoi opera!

A ieşit furtunos din sală, trântind uşa. Publicul l-a urmat, scandându-i vorbele:

— Daţi-i înapoi opera! Daţi-i înapoi opera!

Comisarul guvernamental Leviatan a leşinat, Durand-Durand a început să-şi lovească asistenţii, judecătorul Alfa a ridicat ciocanul cu amândouă înotătoarele, pregătit să-şi crape pupitrul, în timp ce Fiona, mută în colţul ei, mi-a aruncat o privire furişă.

— Luaţi din faţa ochilor mei chestia asta. N-avem de ce să ne batem capul cu o imitaţie ordinară.

Oamenii de serviciu m-au aşezat, tremurând ca varga, pe un carton din depozitul de pubele.

Fiona mă aştepta acolo, cu o geantă cu haine în mână. M-am îmbrăcat şi-apoi ne-am îmbrăţişat strâns.

— Vino. La o stradă de-aici ne aşteaptă o ambulanţă.

— Ştiai că sunt bolnav?

— O, Adam, cum crezi că n-aş fi observat, încă din prima zi, acolo, la muzeu?

Sprijinindu-mă de Fiona, sleit de puteri, am urcat în maşină. Adusese cu ea portretul făcut de Hannibal, ca să-l aibă medicii drept model şi să vadă cam cum arătam înainte să devin carne de modelaj.

Totuşi, nu mă puteam lăsa în voia tandreţii cuvenite unei revederi înainte să aflu toate explicaţiile.

— Fiona, spune-mi, cum ai făcut?

— Mi-am pus o întrebare foarte simplă: ce a fost aşezat în sicriul pe care l-au condus la groapă părinţii tăi? Ştiam că pe tine te folosiseră, machiat şi adormit, pentru identificarea de la morgă. Dar pe urmă? Nu erau decât saci cu nisip în cutia aceea? I-am întrebat pe angajaţii de la pompele funebre şi pe comisarul de poliţie, care mi-au confirmat, cu toţii, că înainte să închidă sicriul înăuntru era un cadavru. Însă al cui? Cu ce corp ai fost înlocuit după episodul de la morgă? Şi care era corpul tău înainte? Pentru că atunci chiar a fost găsit un om înecat, nu departe de faleză. Mi-am adus imediat aminte de un detaliu pe care mi l-ai dat chiar tu. Am verificat. Şi am găsit. M-am dus să vorbesc cu Zeus-Peter Lama, iar el m-a ascultat.

— Ce detaliu? Ce-ai descoperit?

— Zoltan, şoferul lui Zeus-Peter Lama, n-a plecat în vacanţă la familia lui în ziua sinuciderii tale. Sau, în orice caz, n-a ajuns niciodată acolo, pentru că n-a luat avionul. Am verificat la aeroport şi am vorbit cu familia lui. Deci…

— Zeus l-a ucis pe Zoltan?

— Să spunem că l-a ajutat un pic.

— Ţi-a mărturisit?

— N-a recunoscut nimic, dar a devenit foarte cooperant. El a găsit soluţia asta: să te dea drept un fals.

— Şi-acum?

— Le caută înnebunit pe frumuseţile transformate şi vândute deja, ca să le tatueze semnătura despre care spunea la proces că o foloseşte pentru toate operele lui. Pentru Zeus-Peter Lama, afacerile sunt mai importante decât scrupulele.

— Deci sunt liber, în sfârşit?

— Normal, pentru că nu mai valorezi nimic.

Au trecut opt ani de la întâmplările pe care le-am povestit aici.

În faţa mea, marea e complet nepăsătoare. Limpede şi tristă. Îşi face siesta sub astrul arzător de după-masă. Un aer dens şi cald, cleios de soare, care împiedică orice mişcare. Chiar şi umbrele se fac mici pe pământ.

Scriu în mansarda căsuţei în care Fiona şi cu mine am făcut dragoste pentru prima dată. O numim biroul meu, pentru că am pus acolo, sub fereastră, o masă mică şi şubredă la care mă aşez ca să înnegresc hârtia, dar ştim foarte bine că cea mai importantă piesă de mobilier din această cameră este în continuare patul cel strâmt, patul de campanie cu scândurile deşelate care-mi fusese oferit pentru o noapte şi în care, în ciuda confortului pe care ni-l oferă patul conjugal, Fiona şi cu mine ne înlănţuim uneori trupurile, în secret. În patul ăsta modest au fost concepuţi zece copii frumoşi, sănătoşi şi rumeni în obraji, pentru care am fost nevoiţi să construim, lipită de bucătărie, o anexă din scânduri printre care suflă vântul.

Acum, Fiona se află probabil în avionul care vine de la New York. Mă uit lung, inutil, spre cer. În curând va fi din nou lângă mine. A trebuit să plece la inaugurarea fundaţiei pentru opera lui Carlos Hannibal. Consacrarea lui. Acesta ne-a părăsit în somn, acum câţiva ani, cu discreţie, aşa cum a şi trăit. De atunci, cota lui a prins aripi, tinerii pictori au început să-l considere un model, amatorii l-au descoperit, criticii i-au recunoscut importanţa, iar în prezent istoria artei îl prezintă drept cel mai interesant artist al perioadei în care a creat. „Gloria li se potriveşte mai mult morţilor, îmi spunea el adesea, e o haină de împrumut, pe cei vii îi face ridicoli.“ El a scăpat de ridicolul acela, pentru că s-a stins aproape sărac, având drept avere doar stima câtorva oameni, înconjurat de dragostea şi încrederea noastră. Oare am contribuit şi eu puţin la faptul că a fost descoperit? E o înfumurare să cred asta. Dar e adevărat că am scris ani de-a rândul articole despre el, explicând emoţiile pe care mi le provocau tablourile lui, povestind cum îmi schimbase viaţa. Toate astea îl făceau să râdă.

— Mă iubeşti prea mult, îmi spunea.

— Niciodată nu iubim prea mult.

— Prea mult pentru că mă iubeşti de două ori. Îmi iubeşti pictura şi mă iubeşti pe mine.

— Atunci mai bine să spunem că vă iubesc de trei ori: pe dumneavoastră, pictura dumneavoastră şi dragostea pe care v-o port.

Cum se făcea că doi bărbaţi atât de taciturni, de pudici, de rezervaţi, cum eram eu şi Hannibal, puteau să vorbească nestingheriţi despre dragoste? E un secret pe care l-a luat cu el pe lumea cealaltă.

În burta călduţă a mansardei trosneşte o scândură.

Peste câteva ore, Fiona va fi lângă mine. Când e plecată, devin exagerat de sensibil, îmi dau seama că timpul trece repede, că viaţa se împuţinează, că am mulţi copii gălăgioşi, pândiţi de mii de pericole, mă neliniştesc, nu-mi găsesc somnul şi viaţa mi se pare o povară. Totuşi, îmi spun apoi că totul va fi bine imediat ce ea va păşi pe pragul albastru al casei.

O singură excepţie. În dimineaţa asta. Am înotat împreună cu cei mici, goi, până la stâncile din larg. Puştanii stăteau pe lângă mine, ne întindeam trupurile într-o apă liniştită, călduţă, de smarald, care ne primea ascultătoare mişcările lente. Brusc, mi s-a părut că semăn cu o mamă-peşte înconjurată de puişorii ei. Îmi găsisem locul, un punct din univers, aveam un rost şi viaţa mi se părea justificată. Întors pe nisip, am început să fac ce făceam de obicei: a trebuit să distribui prosoapele, să fac ordine, să-i chem pe întârziaţi, să dau câteva palme; şi totuşi, cele mai obişnuite lucruri se umpluseră de sens. „Fără mine, omenirea n-ar fi ceea ce este“, spunea mereu Zeus-Peter Lama. În dimineaţa asta, pentru prima dată, am simţit că am şi eu un rost. Nişte fiinţe aveau nevoie de mine, şi vii, şi moarte. Ce e de neînlocuit în mine? Asta. Gândurile mele. Frământările mele. Afecţiunea mea. Iubirile mele.

Înapoia mea, ascunsă mai adânc în uscat, l’Ombrilic a fost distrusă. Uneori, mă apucă ameţeala când mă gândesc că somptuoasa şi ostentativa locuinţă a lui Zeus nu mai există, în timp ce sărmana noastră construcţie din lemn ne adăposteşte în continuare fericirea.

Evident, Zeus-Peter Lama n-a putut suporta să moară. Şi-a dus până la capăt lupta cu singura lui rivală, Natura. Când a simţit că puterile îi slăbesc din cauza vârstei, n-a vrut să se lase dominat, s-a întins în congelatorul în care dormea Donatella, ultima lui soţie, cerând ca oamenii de ştiinţă să-i trezească geniul atunci când vor fi în stare. La el, nimic n-a fost niciodată natural, cu atât mai puţin moartea.

Ce s-a întâmplat cu acea cutie frigorifică? Am aflat că noii proprietari ai vilei o păstraseră, apoi, pentru că, până să fie demolată, casa a fost vândută de mai multe ori, i s-a pierdut urma.

Grădina imensă a fost împărţită şi, pe locul unde altădată se ridica mândrul palat, a fost construită o clădire cu trei etaje, funcţionând ca azil psihiatric. Acolo au fost internate frumuseţile. Sau mai degrabă fostele frumuseţi, pentru că bisturiul lui Fichet, ajutat de imaginaţia lui Zeus, le făcuse pe toate extravagante, unice, monstruoase. Dar cariera lor a durat puţin. Ca şi reputaţia lui Zeus, nu a supravieţuit dispariţiei lor fizice. Când histrionul Zeus n-a mai fost acolo să atragă atenţia presei, producţia i-a fost reevaluată şi toată lumea şi-a dat repede seama că se rezuma la mai mult zgomot decât talent. Câţiva colecţionari şi negustori, alarmaţi de devalorizarea capitalului lor, au încercat în mod artificial să susţină piaţa, dar cu timpul creaţiile lui au fost date uitării, neaşteptat de repede. Uneori, câte o fostă frumuseţe evada din grădină cu urlete, înşelând atenţia paznicilor, iar înotătorii vedeau înspăimântaţi cum apare pe plajă, înnebunită, cu spume la gură, rătăcită, în cămaşă de noapte, o vrăjitoare cu carnea deşirată, cu ochii goi şi mută, pe care nici un muzeu n-o mai voia.

Cine mai cunoaşte astăzi realizările lui Zeus-Peter Lama? Cine-şi mai aduce aminte de numele lui? Scriind această poveste, m-am îndoit de mai multe ori că vreun editor ar fi interesat fie şi numai de memoriile mele. Numai faptul că sunt ginerele lui Hannibal ar putea să atragă atenţia asupra cărţii mele. Ce contează! Scriu de dragul scrisului, destinul mărturisirilor mele e să rămână închise într-un sertar, cu toate că vreunul dintre copiii mei s-ar putea să descopere într-o zi, din întâmplare, aceste pagini.

Soarele îşi trimite razele lui generoase printre lamelele jaluzelelor. Când lumina o să ajungă la piciorul patului, aerul se va mai fi răcorit, dulceaţa serii va lua locul caniculei şi voi putea să ies din casă. Şi-atunci, sper că vocea Fionei va răsuna: „Adam!“

Fiona mă strigă în continuare Adam, de Tazio a auzit prea târziu.

„Aşa te-am cunoscut, aşa te-am iubit, nu te vreau altfel. Accept doar câteva riduri în plus şi câteva cicatrici…“

Chiar dacă înfăţişarea mea nu mai e monstruoasă, nu mai arăt nici a om obişnuit. Şi-mi asum asta. Trupul meu spune povestea greşelilor pe care le-

am făcut. Scormonelile lui Fichet şi ale lui Zeus, invaziile lor profunde, agrafele, tăieturile, umflăturile, protezele, cicatricile, toate aceste răni m-au făcut să mă nasc a doua oară. Iar a treia oară m-am născut pe plajă, în faţa şevaletului lui Hannibal, când am descoperit că universul e frumos, plin, bogat şi am acceptat ca eu să fiu mediocru, gol, sărac. Hannibal mi-a fost şi tată, nu numai socru, pentru că a ştiut ca, într-o clipă, să-mi redea pofta de viaţă, arătându-mi ce înseamnă mirarea.

— Adam?

Visez, sau mă strigă deja?

— Adam?

Cobor scările în goană şi o îmbrăţişez pe Fiona, care stă dreaptă şi suplă lângă bagaje. Îmi pune un deget pe buze ca să-mi aducă aminte să nu trezesc copiii şi mă trage afară.

Mergem pe nisip.

La cât de tare mă strânge de mână, îmi dau seama că inaugurarea fundaţiei a fost un succes. Totul e-n ordine. Inutil să-mi spună mai multe. De când a murit Hannibal, am devenit noi părinţii lui şi ne îndeplinim sarcina foarte bine.

E maree joasă, iar pe plajă nisipul e adânc. Lumina care a pălit uşor vesteşte lăsarea serii.

Înaintăm spre linia invizibilă şi misterioasă unde tăriile cerului şi apa se confundă.

Suntem minunat de singuri.

În tinereţe, când mi-am dorit ca frumuseţea să-şi aibă sălaş în mine, am fost nefericit. Acum, ştiu şi accept că ea este peste tot în jurul meu.

Am ajuns la hotar, acolo unde marea, retrăgându-se, nu a lăsat în urmă decât nişte băltoace liniştite. Nu ne mai mişcăm. Cu soarele pe faţă, cu aerul ţărmului în plămâni, cu vântul mângâindu-ne picioarele, suntem impregnaţi de lume, dilataţi, la unison. Timpul curge mai încet. La orizont se aud ţipete de pescăruşi şi fâlfâiri de aripi.

În curând, o să-i ducem pe copii la părinţii mei. Lor nu le-am spus niciodată cine sunt, dar, pentru că se jucau mult în parc cu cei mai mici dintre copii, într-o zi le-am propus să devină un fel de bunici adoptivi. Tata a acceptat bucuros, iar în ochii gri-albăstrii ai mamei, care altădată nu

exprimau decât indiferenţă, acum se zăresc uneori sclipiri de veselie. Încă mai sper să depăşesc trecutul. Numai prezentul contează.

Un freamăt uşor pe gambe ne trezeşte. Mareea urcă. Cerul se decolorează.

Fiona şi cu mine ne întoarcem acasă, încet, uitându-ne din când în când înapoi la urmele paşilor noştri în nisip şi la mare, care, eternă, neobosită, ne şterge amprentele.